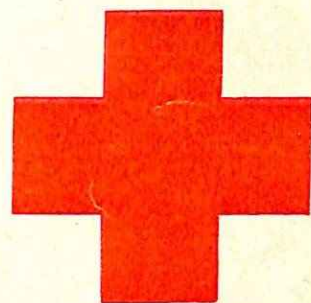


ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ



ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1971



3

ΦΩΤΑ

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΙΑ.

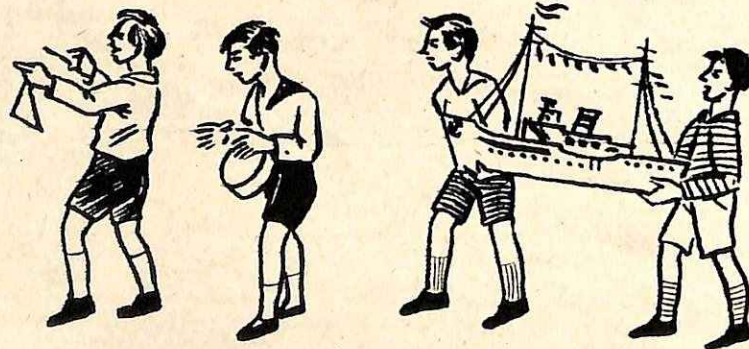
ΜΙΝΟΥ ΔΟΥΝΙΑ.

Γοργά, γιορταστικά και χαρούμενα.



2. Σήμερα μέσ' στὸ νερό,
θάλασσα, ποτάμι,
ρίχνουν τὸ χρυσὸ σταυρὸ
τ'άγιασμα νὰ κάνη.

3. Σ'όλα τὰ νερὰ ἁγιασμός
σ'όλη αὐτὴ τὴ χώρα,
καὶ σὲ μᾶς ὁ φωτισμός
μέσ' στὴ μαύρη μπόρα.



ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως : Λυκαβηττοῦ 1.

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924 — 1941 • Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 27ον • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1971 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Υπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Σωτῆρος 21

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν. 1092, ἄρθρον 6 : Διεύθυνσις Περιδικῶν : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ἰστρία 22. • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Λυκαβητοῦ 27

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 1,50) — Ἔτησίᾳ συνδρομὴ Ἑσωτ. Δρχ. 12. Ἐξωτ. 10 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟῦ : Παρκαλιόμεν θερμῶς : α) τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν δευτέρας των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλωνται ἀπροσώπως Ε. Ε. Σ. Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθήνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Σελίς	Page
ΜΗΝΥΜΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ κ. Ν. ΣΙΩΡΗ...	2
ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ Ε.Ε. κ. J. BARROSO...	3
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ...	3
Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ : Ἡ Σύσκεψις τοῦ Ἀγίου...	4
Ε. ΦΩΤΙΑΔΟΥ : Ἡ 150ῃ ἐπέτειος τῆς Ἑθνεγερσίας...	5
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Δαβὶδ Αἰθιόπης...	6
Χ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ : Πολεμικὴ ἀναμνήσεις...	7
ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ : Ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἰανουαρίου...	8
Α. ΜΕΤΑΞΑ : Ὁ χρόνος καὶ μεῖς...	9
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : Ποίημα...	9
Α. ΜΑΝΤΖΟΥΛΙΝΟΥ : Ἡρωϊκὸ θούριο...	10
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ :	11
Λ. ΒΙΝΕΤ : Ὁ τσαλαπετεινὸς γιαντρός (Μεταφρ. Γ. ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ)...	12
Χ. ΑΝΤΕΡΣΕΝ : Ἡ σακορράφα (Διασκευὴ Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ)...	13
Δ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ : Πρόγραμμα ζωῆς...	13
Σ.Π. : Ἡ φιλοπατρία τοῦ Ἀ. Λόντου...	14
Η ΓΥΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΗΤΙ (Ἄρθρ. Α. ΜΗΛΑΖΑ)...	15
ΔΡΑΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν. (Εἰκόνες)...	19
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : Ὁ Κληρὸς καὶ ὁ Ε.Ε.Σ.	20
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.	20
Ν. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ : Ὁ γλάρος...	27
ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ	28
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ : Στὶς Μυκῆνες...	30
Ι. ΒΕΡΝ : Ἡ μυστηριώδης νῆσος...	31
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ — Α.Β. — Μ. ΔΟΥΝΙΑ : Στίχοι — Μουσικὴ στὰ ἐσώφυλλα	31
MESSAGE OF THE MINISTER OF NATIONAL EDUCATION Mr. N. SIORIS...	2
MESSAGE OF THE PRESIDENT OF THE LEAGUE OF RED CROSS SOCIETIES Mr. J. BARROSO...	3
THE PRESIDENT OF THE HELLENIC RED CROSS TO THE PRESS REPRESENTATIVES...	3
D. KOKKINOS : The Deliberation at Aegion in 1821.	4
E. FOTIADIS : The 150th Anniversary of the Nation's Revolution...	5
S. SPILIOPOULOS : David Livingston...	6
CH. CHEROPOULOS : War Memories...	7
OLD COLLABORATOR : The Sky in January...	8
A. METAXA : We and Time...	9
TH. CONSTANTINOU : Poem...	9
A. MANTZOULINO : Heroic war Song...	10
FOLK SONG...	11
L. BINET : Hoopoe as Doctor (Translated by G. Pratsikas)...	12
CH. ANDERSEN : A Thick Neeolle (revised by S. PANAGIOTOPOULOS)...	13
D. MAGRIOTIS : A Life Program...	13
S.P. A. Londos Patriotism...	14
HEALTH IN THE HOME : (Articles by A. Baza)...	15
EDITORIAL : The Clergy and the H.R.C.	20
H.R.C. and H.J.R.C. : Movement — Activities...	20
N. DEMETROKALLIS : The Sea-gull...	27
RED CROSS NEWS...	28
A. VARELLAS : At Mycenae...	30
J. VERNE : The Mysterious Island...	31
S. SPERANTZAS — A.B. — M. DOUNIAS : Verse — Music, Juncer Covers	31

Εὐτυχισμένος ὁ Νέος Χρόνος

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ : Ἡ ἱερὰ Μονὴ Σταυρονικήτα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ ιδρυθῆ τὸν 10ον αἰῶνα. Εἰσαγωγή καὶ ἐκδόσις ἀπὸ τὸν «Ελληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος» ἀπὸ τὴν ἀρμοδίαν ΚΟΣΜΗΤΕΥ Ἀπηρεσίαν τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁργανισμοῦ Τουρισμοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τηλ. 16.8-85
36199



ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

κ. ΝΙΚΗΤΑ ΣΙΩΡΗ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Νέον έτος άνέτειλεν. Άπαρχή μιās νέας δεκαετίας. Έπί τή εύκαιρία αυτή άπευθύνω τόν πλέον έγκάρδιον χαιρετισμόν πρός τόν Ε.Ε.Σ.Ν., τήν ήγεσίαν του, τούς συνεργάτας του και ιδιαιτέρως πρός τούς φίλους εκπαιδευτικούς και τούς έρυθροσταυρίτας μαθητάς, εύχομαι δέ εις όλους, όπως τó έτος 1971 χαρίζη ύγείαν και πρόοδον και διατηρή αύτούς συνεχιστάς τής ώραιάς παραδόσεως και έργατας εις τó ύψηλόν κοινωνικόν των έργον, τó έργον του «Καλού Σαμαρείτου».

Διερχόμεθα μίαν ανήσυχον και πολυκύμαντον περίοδον τής ιστορίας, κατά τήν όποίαν πληροφορούμεθα γεγονότα λίαν έκρηκτικά, με πρωταγωνιστάς τούς νέους τών διαφόρων χωρών.

Κίνδυνοι ποικίλοι άπειλούν τήν σημερινήν νεότητα. Έγλιστικά, άντεθνικά, άντιχριστιανικά και άποσυνθετικά τής οικογενείας κηρύγματα, τά όποία επιτηδεύως διοχετεύονται υπό άτόμων και οργανώσεων έξυπηρετουσών έχθρικά πρός τήν Πατρίδα μας συμφέροντα, βάλλουν κατ' αυτής. Τά γεγονότα αυτά και οί κίνδυνοι αύτοί παρουσιάζονται συχνότατα υπό μορφήν επιδημίας. Είναι κοινωνικά φαινόμενα, τά όποία όμοιάζουν με ήφαιστεια εις άκμήν και δονούν τόν ψυχικόν κόσμον παντός ύγιώς σκεπτομένου ανθρώπου. Έκδηλώσεις τής πνευματικής αύτης ταραχής είναι ό χιτσιμισός, ναρκωτικά, αυτοκτονίαί, ασυδοσία, άναρχία κ.λ.π. Πάντα ταύτα είναι άποτέλεσμα τής έσφαλμένης πορείας τών νέων και τής έλλείψεως ιδανικών.

Ός Έπουργός Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων είμαι εις θέσιν να γνωρίζω τά προβλήματά σας, τās ανησυχίας σας, τά όνειρά σας. Κατά τήν διάρκειαν τών έπαφών, τās όποιās είχον μαζί σας, μου έδόθη ή εύκαιρία να διαπιστώσω, με ιδιαιτέραν χαράν, ότι συγκαταλέγεσθε μεταξύ τών καλλιτέρων νέων τής έποχής μας. Δυνάμεθα να καυχώμεθα διά τήν Έλληνικήν νεότητα. Αισθανόμεθα αισιοδοξίαν και ικανοποίησιν, διότι άτεινίζομεν αύτήν να πορεύεται επί τών πεπωμένων τής φυλής μας και τών άθανάτων Έλληνοχριστιανικών ιδεωδών. Αί θέσεις της είναι εκείναι, αί όποίαι άρμόζουν εις νέους, προοριζομένους να καταστούν οί ταγοί τής όρθής πορείας τής ανθρωπότητος. Είναι εκείναι, χάριν τών όποίων μοχθεί, προγραμματίζει και όλοποιεί ή εκ τής 21ης Άπριλίον 1967 προεληθούσα Έθνική Κυβέρνησις. Η Έπανάστασις έγινε διά τούς νέους. Έξασφαλίζει τó εύκρατον κλίμα, έντός του όποίου όλοι οί νέοι τής Ελλάδος δύνανται να αναπτύξουν τās πνευματικές των δυνάμεις, να σταδιοδρομήσουν, να λάβουν μέρος εις τήν Διοίκησιν, να κυβερνήσουν τήν Χώραν, οιάδήποτε και άν είναι ή οικονομική των κατάστασις και οικογενειακή των προέλευσις.

Βασίζονται δέ αί θέσεις αύται εις πāν ό,τι άριστον εκληροδότησαν οί προπάτορές μας, τήν Έλληνοχριστιανικήν παιδείαν, ή όποία άποτελεί τήν βάση τής παιδείας τών ύψηλώς διανοουμένων λαών. Τās ύγιεις αύτάς θέσεις και τās αιωνίους και άκαταλύτους πηγάς τών ιδεωδών μας εύρίσκετε συμμετέχοντες εις τήν υπερεκατονταετή προσπάθειαν του Έρυθρού Σταυρού, πρός πραγμάτωσιν του συνθήματος «Διά του άνθρωπισμού πρός τήν ειρήνην».

Παρακολουθούμεν μετ' ενδιαφέροντος τήν συμμετοχήν σας εις τó έργον του Ε.Ε.Σ.Ν. Πληροφορούμεθα τήν διεθνή προβολήν και εκτίμησιν. Τά λίαν ικανοποιητικά άποτελέσματα τής δραστηριότητος τών Έλλήνων εκπαιδευτικών και έρυθροσταυριτών μαθητών εις τούς τομείς επιδιώξεων του Ε.Ε.Σ.Ν., δηλ. τήν προαγωγήν τής ύγείας, τήν παροχήν βοηθείας πρός τόν πάσχοντα συνάνθρωπον, τήν καλλιέργειαν τής διεθνούς φιλίας και τήν πραγμάτωσιν τής έντολής τής αγάτης, προκαλούν υπεργφάνειαν εις όλους ήμάς.

Ευελπιστούμεν, ότι και κατά τó άρξάμενον νέον έτος ό ίδιος ρυθμός προόδου θα συνεχισθή και ότι με τήν αύτήν ζέσιν θα επιδοθήτε εις τήν εξάπλωσιν τών έρυθροσταυρικών ιδεών, αί όποίαι άποτελούν τήν ώραιότεραν συνέχειαν τών Έλληνοχριστιανικών παραδόσεων.

Έλληνες εκπαιδευτικοί και έρυθροσταυρίται. Πληρώσατε τήν καρδίαν σας με τά άθάνατα Έλληνικά ιδεώδη. Όπλισθήτε με τήν αδάμαστον θέλησιν και τήν ιεράν πίστιν τών προγόνων μας και εργασθήτε εις τόν ειρηνικόν και άθόρυβον αγώνα σας. Ένώσατε τόν παλμόν τής ψυχής σας με τόν παλμόν τής ψυχής του πρωτοπόρου Ερρίκου Ντινάν. Όραματισθήτε ένα νέον κόσμον καί, σκαπανείς σεις τής προόδου και τής ανθρωπίνης ανακουφίσεως, θα πλάσετε αύτόν αληθώς ώραίον

ΝΙΚΗΤΑΣ ΣΙΩΡΗΣ

Έπουργός Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ κ. JOSE BARROSO, ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ

Τό έτος τó όποιον λήγει άπήρξεν ιδιαιτέρως τραγικόν διά τόν κόσμον. Αί εκ φυσικών αιτίων καταστροφάί, αί όποίαι ήρήμωσαν ώρισμένας περιοχάς, ύπήρξαν, χωρίς άμφιβολίαν, από τās πλέον δλεθρείας του αιώνος. Άρκεί να άναφερθώσιν αί πλέον πρόσφατοι, τών όποίων τó Πακιστάν και προηγουμένως τόν Περού, άπήρξαν θύματα. Έσχομεν όμως τήν μεγίστην ικανοποίησιν να ιδώμεν, εις όλην τήν ύφήλιον, τόν Έρυθρόν Σταυρόν πάντοτε έτοιμον πρός επέμβασιν, διά τής άποστολής ίατρών, νοσοκόμων, έθελοντών, φαρμάκων, στεγαστρών, τροφίμων, ίματισμού. Κατά τó έτος 1970, σχεδόν εκάστην εβδομάδα, ό Σύνδεσμος τών Έρυθρών Σταυρών υπεχρεώθη να άπευθύνη εκκλησίαν ύπέρ τών δοκιμασθεισών Χωρών, αί όποίαι, όλαι άνεξαίρετως, έλαβον γενναίαν και άποτελεσματικήν βοήθειαν. Ήδυνήθημεν ούτω να άποδείξωμεν, ότι ή άλληλεγγύη και ή κατανόησις μεταξύ τών ανθρώπων είναι δυνατά, και τούτο μας πληροί αισιοδοξίας.

Ύπηρεσαμεν όμοίως μάρτυρες τών δεινών τά όποία προεκάλεσαν οί πόλεμοι και ήδυνήθημεν να παράσχωμεν άρωγήν εις μεγάλην κλίμακα, εις τόν Έρυθρόν Σταυρόν τής Νιγηρίας και εις τόν Έρυθρόν Ήμισέληνον τής Ιορδανίας και να τούς άποστείλωμεν βοήθειαν, πού άνεκούφισε μερικώς τά δεινά των συρράξεων.

Είσερχόμεθα εις έν νέον έτος τής ιστορίας τής ανθρωπότητος. Ό κίνδυνος τών προκαλουμένων υπό τών δυνάμεων τής φύσεως καταστροφών, παραμένει πάντοτε λανθάνων και έχομεν τήν τεραστίαν ευθύνην να έπισχύσωμεν τήν Όργάνωσίν μας διά να είμεθα πάντοτε καλλίτερον προητοιμασμένοι. Αί προκαλούμεναι υπό τών ανθρώπων τραγωδίαί έπλουτίσθησαν διά νέων μορφών, με άποτέλεσμα ν' αύξηθί ή αριθμός τών θυμάτων, ίδια τών άθώων ατόμων : ό πόλεμος, ή τρομοκρατία, ή όμηρία, τά κακουργήματα και τά πολιτικά εγκλήματα, ή καταδυνάστευσις, άποτελούν τó συμπλήρωμα ένός ενιαυτού ό όποίους λήγει με ένα τραγικόν τόπον.

Ούτω, μεταξύ τών σπουδαιοτέρων προτάσεων, αϊτίνες δύνανται να γίνουν έν όψει του έτους όπερ άρχίζει σήμερα, εμφανίζεται ή ανάγκη τής έπισχύσεως τής δράσεως ήμών, εις τρόπον ώστε να πεισθώσιν όλοι οί άνθρωποι και όλοι οί λαοί ότι είναι ανάγκη όπως καταβληθί τó μέγιστον των προσπαθειών να επιτευχθί ή ισορροπία, ήτις θα μās οδηγήσιν προς τήν ειρήνην. Η άναζωπύρωσις τής βιαιότητος άποτελεί τήν κυρίαν ανησυχίαν ήμών, όπως και ή βασική ανάγκη συνεχίσεως του διαλόγου μεταξύ τών ανθρώπων προς αναζήτησιν, όμοϋ, μιās μορφής ισορροπίας.

Κατά τόν μήνα Όκτώβριον του 1971, τó Συμβούλιον τών Αντιπροσώπων του Συνδέσμου τών Έρυθρών Σταυρών, θα συνέλθη εις Μεξικόν, με θέμα : «Διά του Διαλόγου, ως εύρωμεν τήν ειρήνην». Ζωηρώς επιθυμούμεν όπως ό διάλογος ούτος άποβί καρποφόρος και οδηγήσιν εις μίαν μεγαλύτεραν κατανόησιν μεταξύ τών ανθρώπων. Θα χρησιμοποιήσωμεν τά σημερινά μέσα επικοινωνίας, να προκαλέσωμεν τήν πνευματικήν προσέγγισιν, ήτις θα μās οδηγήσιν εις τήν ανανέωσιν τής διαρθρώσεως του Έρυθρού Σταυρού και εις τήν επικράτησιν μιās σταθεράς και διαρκούς ειρήνης.

J. BARROSO

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Τήν 31 λήξαντος ή Διοίκησις του Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού έδεξιώθη, επ' εύκαιρία τών έορτών, εις φιλικήν συγκέντρωσιν τήν Διοίκησιν τής Ε.Ε.Η.Ε.Α. και εκπροσώπους τών Αθηναϊκών έφημερίδων.

Όμιλών ό Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Κωνστ. Γεωργακόπουλος άνεφέρθη εις τόν τελευταίον Έρανον και έτόνισεν ότι ούτος απέφερε περισσότερα από όσα κατά τά τελευταία έτη, άποδώσας τούτο έν πολλοίς εις τήν συμπράστασιν των δημοσιογράφων, οίτινες προέβαλον τó έργον του Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού.

Ό Ε.Ε.Σ. είπεν ό κ. Πρόεδρος, όταν χρειάζεται βαδίζει πάντα πρώτος. Δεν περιορίζεται εις τήν παροχήν νοσηλευτικών φροντίδων και τήν περίθαλψιν των έχόντων ανάγκην βοηθείας. Αποβλέπων εις τήν εφαρμογήν του συνθήματος «Διά του Άνθρωπισμού προς τήν Ειρήνην», προβαίνει εις τήν δημιουργίαν εστίων κοινωνικής μερίμνης, ήδη δέ λειτουργούν σχετικά ιδρύματά του εις διάφορα σημεία της Χώρας, μέσω των όποίων, εκτός των άλλων, διδάσκεται ή Οίκει Νοσηλεία, ή άλληλοβοήθεια και ή μερίμνα διά τήν ύγείαν τής Οικογενείας και τής Κοινότητος. Έχω εις τήν διάθεσίν σας πολλές εκδηλώσεις, διά των όποίων εκφράζεται πρός αύτόν ή εγνωμοσύνη κατοίκων πληγέντων από θεομηνίας και ό θανατισμός διά τήν ταχυστάτην βοήθειαν πού τούς παρεσχέθη. Είναι όμως έξαιρετικά δύσκολον τó έργον του Ε.Ε.Σ. εξ αιτίας οικονομικών δυσχερειών. Και δύναται, βεβαίως, να θεωρηθί ένθαυρντική ή εφετεινή επιτυχία του Έράνου, πλην αί άνάγκαι είναι μέγισται και δέον να επιτευχθί σημαντικώτερα ενίσχυσις του. Διά τούτο ζητούμε τήν επικουρίαν του Τύπου. Η συμβολή σας εις τó έργον μας είναι άνεκτίμητος. Είθε ή τετάρτη έξουσία. Μπορείτε να διαφωτίσετε τήν Κοινήν Γνώμη, να δώσετε άνάγλυφον τήν εικόνα της επικρατούσης εις τά όρεινά χωριά καταστάσεως πού, εκτός των άλλων, μαστίζονται από τήν μανίαν της αστυφιλίας, και των μέτρων τά όποία λαμβάνει ό Ε.Ε.Σ. διά τήν καταπολέμησιν της, ίδια δέ διά τής επιδεικνυόμενης στοργής προς τó παιδί και τήν μητέρα, τής μεταδόσεως πρακτικών γνώσεων και τής καλλιέργειας ανθρωπιστικών αισθημάτων. Επί πλέον ύμεις δύνασθε να συντελέσετε εις τήν ολοκλήρωσιν της προσπάθειας μας διά τήν επέκτασιν του νοσοκομείου, πού έχει ήδη άρχίσει να λαμβάνη σάρκα. Έντός όλίγου θα είναι έτοιμον τó νέον έξαώροφον κτίριον, τó όποιον ελπίζομεν ότι θα καταστή ύποδειγματικό. Έχουν όμως να γίνουν πολλά ακόμη. Θα ήδυνάμεθα ν' αποκτήσωμεν ένα από τά πλέον συγχρονισμένα μεγάλα νοσοκομεία του κόσμου, άν είχαμε τά μέσα. Ό Ε.Ε.Σ. διαθέτει έπιστήμονας έξαιρετικής αξίας, τινές δ' εξ αύτών διέπρεψαν εις Συνέδρια διεθνή. Διά τήν πραγματοποίησιν του προγράμματός μας παρακαλούμεν όπως εξακολουθήσετε παρέχοντες εις τόν Ε.Ε.Σ. τήν πολύτιμον συμπράστασιν σας.

Μετά τó πέρας τής όμιλίας του και τās εύχάς επί τώ Νέω Έτει, ό κ. Πρόεδρος άπένευμε τιμητικάς διακρίσεις. Τά όνόματα των τιμηθέντων θα δημοσιευθούν εις τó προσεχές τεύχος.

Ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τοῦ Εἰκοσιένα

Η ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΑΙΓΙΟΥ

(26 Ἰανουαρίου 1821)

[Ἀπὸ ἄρθρον τοῦ ἀειμνήστου ἀκαδημαϊκοῦ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Πελοποννησιακὴν Πρωτοχρονιάν» τοῦ 1964, ἀνθολογοῦμε χαρκτηριστικὰ ἀποσπάσματα σχετικὰ μὲ τὴν Σύσκεψιν τοῦ Αἰγίου, κατὰ τὴν ὁποίαν συνεζητήθη τὸ θέμα τῆς Ἐθνεγερσίας μεταξὺ τῶν Κληρικῶν καὶ τῶν Προσέτων τῆς Πελοποννήσου. καὶ κατ' αὐτὴν ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις τῆς ἀναλήψεως τοῦ Μεγάλου Ἀγῶνος.]

Παντοῦ πλέον ὁμιλοῦσαν διὰ τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν καὶ διὰ τὴν ἐπανάστασιν. Ὁ Παπαφλέσσας εἰς τὴν Βοστίσαν (τὸ Αἶγιον) εἶχε δημιουργήσει ὁλόκληρον κύκλον γύρω του, πὺλιν ἐπιορῶν ὁρῶν. Τότε οἱ πρόκριτοι τῆς Πελοποννήσου, καὶ κυρίως τῶν βορείων τμημάτων, ἀπεφάσισαν νὰ συνέλθουν τὸ ταχύτερον εἰς μυστικὴν σύσκεψιν διὰ ν' ἀκούσων καὶ προφορικῶς παρ' αὐτοῦ ὅσα τοὺς διεκοίνουσεν ἐγγράφως, καὶ πρὸ πάντων νὰ τοῦ γνωστοποιήσουν τὰς ἀπορίας των καὶ νὰ τοῦ ζητήσουν διασαφήσεις. Ἦθελαν νὰ γνωρίζουν ἐπὶ ποίᾳ δυνάμειν θὰ ἐστηρίζετο ἡ ἐπανάστασις, ποῖαι ἦσαν αἱ εἰς ὅπλα προμήθειαι, καὶ ἂν τὸν ἀγῶνα θὰ ὑπεστήριζε πράγματι ξένη δύναμις.

Κατ' ἀρχὰς ἐξέλεξαν ὡς τόπον διὰ τὴν συγκέντρωσιν τὰ Καλάβρυτα, ἀλλ' ἐπειτα ἐφοβήθησαν μήπως ἡ προσέλευσις τῶν προσώπων προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐκεῖ τουρκικῶν ἀρχῶν, καὶ ἐπροτίμησαν τὴν Βοστίσαν, ὅπου εὐρίσκειτο ὁ Παπαφλέσσας, διότι τὴν ἐκεῖ μεταβάσιν ἠμποροῦσαν νὰ δικαιολογήσων. Ἐσκέφθησαν νὰ παρουσιάσουν εἰς τὸν βοεβόδαν τῆς Βοστίσας ἕνα παλαιὸν φιορμάνι, πὺλιν εἶχε λάβει ὁ μητροπολίτης Χριστιανουπόλεως — τῆς περιφερείας τῆς Τριφυλίας — ὁρίζον τὴν τακτοποίησιν τῆς πωλήσεως ἐνὸς μετοχίου, διὰ συμβουλίου ἐξ ἐπισκόπων καὶ προκρίτων.

Τὴν 17ην Ἰανουαρίου ἐξεκίνησεν ὁ Χριστιανουπόλεως ἀπὸ τὴν Κυπαρισσίαν μὲ τὸν πρωτοσύγγεγον Ἀμβρόσιον Φραντζήν καὶ τὴν 19ην ἔφθασαν εἰς τὰς Πάτρας, ὁπότεν τὴν 23ην παρέλαβον τὸν Παλαιὸν Πατῶν Γερμανὸν καὶ τὸν Νικόλαον Λόντον, καὶ ἐπύγαν εἰς τὴν Βοστίσαν, ὅπου εὐρίσκοντο, προειδοποιηθέντες, ὁ Ἀνδρέας Ζαῖμης, ὁ Σωτήρης Χαλαμπίης, ὁ ἀρχιμανδρίτης Προκόπιος, τοποτηρητὴς τῆς Ἐπισκοπῆς Κερνίκης, ὁ Ἀσημάκης Ζαῖμης, ὁ Ἀσημάκης Φωτήλας, ὁ Σωτήρης Θεοχαρόπουλος καὶ ὁ Ἰωάν. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ἐναρξίς τῶν συσκέψεων ἔγινε τὴν 26ην Ἰα-

νουαρίου εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἀνδρέου Λόντον, ὅπου, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, παρευρίσκετο καὶ ὁ Νικήτας Φλέσσας συνοδεύων τὸν ἀρχιμανδρίτην. Ὁ Παπαφλέσσας, ἀντιπροσωπεύων τὸν Γενικὸν Ἐπίτροπον Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην, ἐκλήθη ν' ἀναπτύξῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὁμίλησε διὰ τὸν ἀγῶνα μὲ πάθος καὶ μὲ παράφορον ἐνθουσιασμόν...

Ἄλλ' ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε ἡ συνεδρίασις, ὁ βοεβόδας τῆς Βοστίσας, ἐκπλαγείς διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἐπισκόπων καὶ προκρίτων καὶ ἀνησυχῶν ἐκ τῶν φημῶν πὺλιν ἐκφυγορῶσαν περὶ προπαρασκευῶν ἐπαναστατικῶν, προσεκάλεσε τὸν Σαντοῦκ Ἐμίνην — τὸν ταμίαν — συνδεόμενον μὲ τὸν Λόντον, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἄλλ' ὁ Λόντος εἶχεν ἤδη ὁμιλήσει μὲ τὸν ταμίαν καὶ τοῦ εἶχε δικαιολογήσει, κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, τὴν ἀφίξιν τῶν ξένων, καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησεν εἰς τὸν βοεβόδαν:

— Ἀγᾶ μου, τὰ δύο μοναστήρια τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ τῶν Ταξιαρχῶν ἔχουν μεταξὺ τους μιὰ διαφορὰ γιὰ μερικὰ κτήματα πὺλιν βρίσκονται στὴ θέσι Ροδιά, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦν νὰ συμβιβασθοῦν, ἀνεφέρθησαν στὸ πατριαρχεῖο καὶ ἐξεδόθη διαταγὴ πρὸς τρεῖς ἐπισκόπους νὰ παραλάβουν καὶ ὅσους κοτζαμπάσηδες ἐγκρίνουν γιὰ νὰ ἐξετάσουν ἐπιτοπίως τὸ ζήτημα καὶ νὰ τὸ ἀναφέρουν στὸν Πατριάρχην καὶ νὰ κριθῇ μ' ἕνα φιορμάνι ποῖος ἔχει δίκιο.

Ὁ βοεβόδας ἔκρινεν ἐπαρκῆ τὴν δικαιολογίαν, ὅπως τὴν εἶχε κρίνει ἄλλωστε καὶ ὁ ταμίας.

Ἡ συνεδρίασις διεκόπη ἐκ τούτου κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ τέσσαρες ἀπὸ τοὺς προκρίτους καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς ἐξῆλθαν τὴν ἐπομένην τὸ πρωτὶ μέχρι τῆς θέσεως Ροδιά καὶ προσεποιούντο ὅτι ἐκοίταζαν τὰ μετόχια.

Ἡ συνεσφορά, πὺλιν ἐνηργήθη τότε μεταξὺ τῶν συνελθόντων εἰς τὴν Βοστίσαν, φανερώνει ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρόκριτοι παρεσκευάζοντο διὰ τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ ἀντίθεσις των πρὸς τὸν Παπαφλέσσαν ὠφέιλετο εἰς τὰς ὑπερβολὰς τὸν καὶ εἰς τὸν ὁρῶν πὺλιν ἐπιορᾶν, οἱ δὲ διαταγμοὶ των περιωρίζοντο εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπαρκείας τῶν μέσων, καὶ ἐπομένως εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐναρξέως τῆς ἐπαναστάσεως.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ

1821-1971

Η ΕΚΑΤΟΣΤΗ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑΣ

«Ὁδὸ γὰρ μικροῦς, οὐδ' ὀλίγους, οὐδ' ἀφανεῖς ἀγῶνας ὑπέμειναν, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς καὶ μεγάλους», — λέγει περὶ τῶν Ἀθηναίων ὁ μέγας ῥητορο-διδάσκαλος καὶ κορυφαῖος κήρυξ τῆς πανελληνίου πολιτικῆς ἐνότητος, ὁ Ἰσοκράτης, ὁμνητὴς εἰς τὸν περίφημον, τὸν ἀριστουργηματικόν του «Πανηγυρικόν», τῶν μεγάλων, τῶν πολλῶν, τῶν ἐπιφανῶν, τῶν φοβερῶν ἀγῶνων τῆς Ἀθηναίων Πολιτείας ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων Περσῶν, ἀγῶνων σωτηρίων ὅχι μόνον τῶν Ἀθηναίων ἀλλὰ καὶ τῆς ὅλης Ἑλλάδος. Καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ σεμνὰ καὶ ἀληθινὰ αὐτὰ λόγια τοῦ Ἀθηναίου ἐδπατρίδου ἰσχύουν καὶ διὰ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τοῦ Εἰκοσιένα, τὸν ὅπερ βωμῶν καὶ ἐστιῶν πόλεμον, τὴν θύελλαν ἐκείνην ὅχι τῶν ἐπτά, ὅπως συνήθως λέγομεν, ἀλλὰ τῶν ἐννέα ἐτῶν, πὺλιν θὰ ἀρχίσῃ μὲ Ὑψηλάντην, τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην, εἰς τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Ρουμανίας, καὶ θὰ τερματισθῇ μὲ Ὑψηλάντην πάλιν, τὸν ἀδελφὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην, εἰς τὴν Πέτραν τῆς Βουωτίας.

Καὶ τοῦ πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας θὰ ἐορτασθῇ ἐφέτος ἡ ἐκατοστὴ πεντηκοστὴ ἐπέτειος. Καὶ ὁ ἐορτασμός θὰ εἶναι πανηγυρικός, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν στροφὴν αὐτὴν τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία συνθέτει ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν μας: Διότι ὅλα τὰ παμπάλαια ἑλληνικὰ διδάγματα, τὰ διδάγματα τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς ἀνδρείας, τῆς θαρραλείας ὅσον καὶ λελογισμένης ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐκάστοτε κρίσιμων στιγμῶν, τῆς πάσης ἐν γένει ἀρετῆς, — ὅλα αὐτὰ θὰ καταλήξουν εἰς τὸ Εἰκοσιένα. Διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ ὁ ἥρωας τοῦ Εἰκοσιένα — ὁ πολέμαρχος καὶ ὁ πολεμιστὴς, ὁ διδάσκαλος, ὁ κληρικὸς, ἡ ἡρώς καὶ τὸ ἡρωϊκὸ παιδί καὶ ὁ γέρον πὺλιν λησμονεῖ τὴν ἡλικίαν του — δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πλαστογεννηθῇ ὁ ἀγωνιστής, ὁ Ἑλληὴν ἀγωνιστής, ὁ μαχητὴς τῆς ἐθνεγερσίας, ἂν δὲν εἶχαν προηγηθῇ εἰς τὸν ἀγρόν, ἀγρόν πέντε χιλιάδων ἐτῶν, τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας αἱ καλλιέργειαι ἐκεῖναι πνεύματος καὶ ἥθους πὺλιν κατέρχονται ἀπὸ τὴν μεταξὺ μύθον καὶ ἱστορίας ἄμυναν τῶν Ἀθηναίων (τὴν πρώτην ἄμυναν τοῦ λαοῦ πὺλιν θὰ ὀνομασθῇ βραδύτερον ἑλληνικός) ἐναντίον τῶν Ἀτλάντων ἐπιδρομέων. Καὶ αἱ ἐκλεκταὶ ἀλλὰ καὶ διηνεκεῖς αὐταὶ καλλιέργειαι θὰ ἀποτελεσθοῦν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ «καλοῦ κάγαθοῦ», τοῦ ιδεώδους, τοῦ τελείου πολίτου, τοῦ ὑπὸ ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν ἐννοίαν ἐδπατρίδου, τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον χρέος εἶναι νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν πάτριον χῶρον, τὴν ἐδαφικὴν κληροδοσίαν τῶν προπατόρων, καὶ συγχρόνως νὰ μάχεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐννόμου πολιτείας. Πρέπει δηλαδὴ νὰ πολεμῇ ὑπὲρ τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς ἐθνικῆς καὶ προσωπικῆς ἀξιοπρεπείας. Καὶ ἡ διττὴ, ἀλλὰ εἰς ἐν ἀορήτως ἡνωμένη, ὑπόστασις τῆς ἀξιοπρεπείας εἶναι τὸ μέγιστον εἰς τὸν βίον, διὸ καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῆς θυσία καὶ τῆς ζωῆς ἀκόμη εἶναι ἐπιβεβλημένη: Χωρὶς τὴν ἀξιοπρεπείαν ἔχομεν ὡς λαϊκὴ κοινότης μιάν φυτικὴν ζωὴν, ἔχομεν τὴν ζωὴν τῶν λαῶν πὺλιν δὲν εἰσῆλθαν

εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ ἐξῆλθαν ἀπὸ αὐτῆς, ἔχομεν ἐπίσης τὴν φυτικὴν ζωὴν πὺλιν διάγουν τὰ ἄτομα, ὅσα δὲν ἔχουν θέσιν εἰς τὸν κοινωνικὸν περίβολον, ὅσα ὑφίσταντο κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα τὴν ποιητὴν τῆς «πολιτικῆς ἀτιμίας», — ὅ,τι θὰ ἐλέγαμεν σήμερον κοινὴν καὶ ἀτιμίαν, στέρηναι τιμῆς ἐκ μέρους τοῦ περιβάλλοντος. Ἐκεῖνο πὺλιν καθιστᾷ τὴν ζωὴν «βίον» εἶναι ἡ ἀξιοπρέπεια. Πέραν αὐτῆς εἶναι ἡ ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν δουλεία.

Ἰδοὺ ἡ διδαχὴ τῶν προγόνων μας. Καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν ἔμεινεν ὁ Ἑλληὴν πιστὸς διὰ μέσον τῶν αἰώνων: Καὶ ὅταν ἐθριάμβευεν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπύρχετο ἡ συμφορὰ, ὁπότε καὶ πάλιν ἡτοιμάζετο διὰ τὴν ἀνόρθωσιν. Ἀπὸ τὰ ἐνδοξα καὶ ἀξιοπρεπῆ ἐρεπίαι τοῦ 1453 θὰ ἐκπηδήσουν τὰ κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν πολυάριθμα ἐλευθερωτικὰ κινήματα. Ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τῆς Μικρασιατικῆς Συμφορᾶς τοῦ 1922 θὰ προβάλλῃ ἡ 28η Ὀκτωβρίου τοῦ '40, θὰ διαρκέσῃ ἡ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα δέκα περίπου ἔτη μέχρι τοῦ 1949 καὶ ὀλίγον ἔπειτα θὰ συνεχισθῇ εἰς τὴν Νῆσον τῆς Ῥήγαινας, εἰς τὸ Κυπριακόν Ἔπος, τοῦ ὁποίου ἡ λύσις εἶναι μία: Ἡ Ἐνωσις!

Εἰς τὸ Εἰκοσιένα, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Εἰκοσιένα, θὰ ἐνωθοῦν καὶ θὰ πρυγωθοῦν ὅλαι αἱ ποῖν Ἑλλάδες: Ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς, ἡ Ἑλλάς τοῦ Ἀλεξάνδρου, αἱ μικραὶ Ἑλλάδες τῶν Διαδόχων καὶ τῶν Ἐπιγόνων αἱ ὁποῖαι κορυφώνονται εἰς μιάν, ἐν πνεύματι, Ἑλλάδα, τὸν Ἑλληνιστικὸν κόσμον, ἔπειτα ἡ Μεσαιωνικὴ μας Ἀτοκρατορία, συνέχεια τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν Ἑλληνιστικῶν κέντρων. Εἰς τὴν «Φυλλάδα τοῦ Μεγ' Ἀλεξάνδρου» — τὴν ἐντοπὸν αὐτὴν παρηγορίαν τῶν δούλων τῆς Τουρκοκρατίας — ἐπεβίωσαν ὅλαι αὐταὶ αἱ Ἑλλάδες καὶ ἐπέζησαν ὡς μία Ἑλλάς, μία καὶ ἐνιαῖα καὶ ἀδιαίρετος Ἑλλάς. Καὶ ἀπὸ τὸν λυγμόν καὶ ἀπὸ τὸ πένθος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Ἀκρίταν πὺλιν παλαίει ἀτρόμητος πρὸς τὸν Χάρον εἰς τὰ μαρμαρένια ἀλῶνα — εἰς τὴν Συρίαν, εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὴν Κύπρον — θὰ ὑψωθῇ ἡ Ἑλλάς τοῦ Εἰκοσιένα.

Ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Παπαφλέσσας λακωνικώτατα καὶ ἀνδροπεπτάτα διακηρύττουν τὴν 23ην Μαρτίου τοῦ 1821 ἀπὸ τὴν Σκάλαν τῆς Λακωνικῆς: «Ἡ ὥρα ἔφθασε, τὸ στάδιον τῆς δόξης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἡνιόχθη, τὰ πάντα ἰδικὰ μᾶς, καὶ ὁ θεὸς τοῦ παντός μεθ' ἡμῶν ἔσεται. Μὴ ποτηθῇτε εἰς τὸ παραμυθῶν. Σεῖς εἰσθε ἀτρόμητοι καὶ τῶν προγόνων μας ἀπόγονοι». Τὴν 25ην Μαρτίου ὁ Πετρόμπεης καὶ ἡ Μεσσηνιακὴ Γερουσία λέγουν πρὸς τὴν Ἐδρῶπην ἀπὸ τὰς Καλάμας: «Δικαίῳ τῷ λόγῳ ἡ μήτηρ μας Ἑλλάς, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ σεῖς ἐφωτισθῆτε, ἀπαιτεῖ ὅσον τάχιστα τὴν φιλάνθρωπον συνδρομήν σας». Καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας διακηρύττουν οἱ Ὑδραῖοι: «Μὴ δειλιάσετε, ἀπόγονοι τοῦ Μιλιτιάδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους». Καὶ «μάχεσθε κατὰ τῶν ἀρπαξάντων τὸν ὀρόνον, τὸν ὁποῖον ἔστησεν ὁ μέγας καὶ εὐσεβέστατος Ἀτοκράτωρ τῶν Χριστιανῶν Κωνσταντῖνος».

(Συνέχεια στὴ σελίδα 30)

ΔΑΒΙΔ ΛΙΒΙΝΓΚΣΤΟΝ

Ο ανθρωπιστής εξερευνητής

Εδώ και εκατό χρόνια, τον Ιανουάριο του 1871, ένας Άγγλο-αμερικανός δημοσιογράφος και εξερευνητής, ο Χένρυ Μόρτον Στάνλεϋ, αποβιβαζόταν στη Ζανζιβάρη (Ανατολική Αφρική), για να αναζητήσει τον Άγγλο ιατρό και ιεραπόστολο Δαβίδ Λιβινγκστον, που τον θεωρούσαν χαμένο γιατί δεν είχε δώσει ειδήσεις δύο ολόκληρα χρόνια.

Η Αφρική ήταν τότε ακόμη όχι μόνον η «Μαύρη Ήπειρος», αλλά και «terra incognita». Έτσι τη χαρακτήριζαν οι γεωγραφικοί χάρτες επειδή, εκτός από τη Μεσογειακή ζώνη και τα παράλια της, ολόκληρο το εσωτερικό της ήταν ανεξερεύνητο, άγνωστο στον πολιτισμένο κόσμο.

Υστερα από δέκα μηνών αναζητήσεις, με ένα εξερευνητικό σώμα από 192 ιθαγενείς, ο Στάνλεϋ βρήκε τον Λιβινγκστον, στις 10 Νοεμβρίου 1871, στο Ούτζιτζί, στην ανατολική όχθη της λίμνης Ταγκανίκας.

Ο Δαβίδ Λιβινγκστον γεννήθηκε στη Σκωτία, κοντά στη Γλασκώβη, στα 1813. Ήταν μόλις δέκα ετών παιδί όταν άρχισε να εργάζεται σ' ένα βαμβακοκλωστήριο. Δεκατέσσερες ώρες το ημερόνυχτο ήταν τότε το εργατικό ωράριο, αρκετό για να συντρέψη και ώριμον άνδρα. Αλλά η ατσάλενια θέληση του μικρού Δαβίδ τον βοηθούσε όχι μόνον να διατηρή την υγεία του, αλλά και

να αποκτά χρήσιμες γνώσεις, με ένα βιβλίο ανοικτό μπροστά του, επάνω στο κλωστικό μηχανήμα όπου εργαζόταν.

Οι κλάδοι που περισσότερο τον ενδιέφεραν, ήταν η Φυσική Ιστορία και οι αφηγήσεις των εξερευνητών. Ανάμεσα σ' αυτές έτυχε να διαβάσει και το βιβλίο κάποιου Γερμανού ιεραποστόλου. Το βιβλίο αυτό και η βαθειά πίστι που είχε σταλάξει στην ψυχή του ο πατέρας του, εγέννησαν στον Λιβινγκστον την επιθυμία να γίνει ιεραπόστολος. Τα έργα ενός Άγγλου θεολόγου τον έπεισαν ότι δεν υπάρχει αντίθεσι ανάμεσα στη θρησκεία και στην επιστήμη κι έτσι απεφάσισε να σπουδάσει ιατρική, για να μπορεί να βοηθή τους συνανθρώπους, όχι μόνον με το κήρυγμα του θείου λόγου αλλά και με τις ιατρικές του γνώσεις.

Μερικά αποσπάσματα από τις εισαγωγικές σελίδες του βιβλίου του Λιβινγκστον «Ιεραποστολικά ταξίδια και εξερευνήσεις εις την Νότιον Αφρικήν» θα μās δώσουν ζωηρότερη εικόνα των αγώνων που κατέβαλε, στην παιδική και την εφηβική του ηλικία, για να χαράξει στη ζωή του ένα δρόμο σύμφωνον με τους ενδόμυχους πόθους του.

«Σε ηλικία δέκα ετών, έγινα εργάτης στο εργοστάσιο. Με ένα μέρος από τα ημερομίσθιά μου της πρώτης εβδομάδος, αγόρασα το βιβλίο «Στοιχεία Λατινικής» και μελε-

τούσα αυτή τη γλώσσα πολλά χρόνια με αμείωτο ζήλο, σ' ένα νυκτερινό σχολείο που λειτουργούσε όκτώ έως δέκα το βράδυ. Όταν εργόιζα στο σπίτι, συνέχιζα τη μελέτη μου έως τα μεσάνυχτα ή και αργότερα, αν δεν επενέβαινε η μητέρα μου, αρπάζοντάς μου τα βιβλία από τα χέρια. Έπρεπε να είμαι στο εργοστάσιο στις έξι το πρωί και η εργασία μου, με διαλείμματα για το πρόγευμα και το γεύμα, διαρκούσε έως τις όκτώ το βράδυ. Έτσι διάβασα πολλούς από τους κλασσικούς συγγραφείς και κατείχα το Βιργίλιο και τον Οράτιο καλύτερα από δεκαέξι μου χρόνια παρά τώρα...

Κυκλωμένος από τη λάμψη της αγάπης που εμπνέει ο Χριστιανισμός, απεφάσισα γρήγορα να αφιερώσω τη ζωή μου στην ανακούφιση της ανθρωπίνης δυστυχίας. Κατάλαβα ότι, με την ιδιότητα ενός σκαπανέως του Χριστιανισμού στην Κίνα, θα μπορούσα να προσφέρω ουσιαστική ωφέλεια σε μερικά τμήματα αυτής της απέραντης αυτοκρατορίας. Γι' αυτό και έβαλα σκοπό μου να αποκτήσω ιατρική μόρφωση, ώστε να έχω τα προσόντα για ένα τέτοιο έργο.

Το διάβασμα στο εργοστάσιο το έκανα τοποθετώντας το βιβλίο επάνω στο κλωστικό μηχανήμα, με τρόπο που να μπορώ να διαβάζω μία-μία πρότασι, καθώς προχωρούσα στην εργασία μου. Έκανα έτσι μία αρκετά σταθερή μελέτη, απερίσπαστος από το θόρυβο των μηχανών. Σ' αυτό το τμήμα της μορφώσεώς μου οφείλω την ικανότητά μου να αποσπώ τελείως το νου μου από τους θορύβους του περιβάλλοντος, ώστε να μπορώ να διαβάζω και να γράφω ανάμεσα στα παιχνίδια των παιδιών ή στους χορούς και στα τραγούδια των αγρίων. Η εργασία του βαμβακοκλωστήριου ήταν εξαιρετικά βαρεια για ένα αδύνατο παιδί, ήταν όμως καλοπληρωμένη και μου έδινε τα μέσα να συντηρούμαι, ενώ παρακολουθούσα μαθήματα Ιατρικής και Ελληνικών, στη Γλασκώβη το χειμώνα, και τα θεολογικά μαθήματα του

(Συνέχεια στη σελίδα 11)

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΗΤΑΝΕ ή πικρή, ή καταραμένη εποχή, που ή σιδερόφρακτη βαρβαρότης επύκνωνε ένα φρικιαστικό, κατάμαυρο σύννεφο γύρω από την αίσιοδοξη, γαλανόλευκη Ελλάδα. Τους δρόμους μέσα κ' έζω από την Αθήνα τους διασχίζανε τα ρομπότ του Χίτλερ που είχαν ξεκινήσει για να σαρώσουν την Ευρώπη, επιβάλλοντας την «καινούργια τάξη» — αυτή που φιλοδοξούσε να εξαρθρώσει τον άνθρωπο κάτω από τη μπότα της ναζιστικής υπεροψίας. Καθημερινά ήτανε τα κρούσματα της κτηνωδίας των κατακτητών, που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να κονιορτοποιήσουν το αδάμαστο ήθος των Ελλήνων. Αλλά ένα από αυτά γράφτηκε με πύρινα γράμματα στο τεφτέρι που κράταγε σφιχτά, με τα καθηγιασμένα χέρια της ή Ελλάδας.

Ήτανε μεσημεράκι μιάς χειμωνιάτικης ημέρας του '41. Κρύο, πείνα, κακομοιριά στην Αθήνα. Ό,τι τρόφιμα είχαμε — λιγοστά, γιατί ή γή δεν απέδιδε, μιά και τα αγροτικά χέρια είχανε αραιώσει και εισαγωγές δε γινόντουσαν, βέβαια, από την εξαθλιωμένη Ευρώπη — άγριοι και αδηφάγοι, ακρίδες αληθινές, μάς τα παίρνανε οι βάρβαροι επιδρομείς. Πείνα, λοιπόν, κι εξαθλίωση στην Αθήνα. Σε κάθε βήμα βλέπαμε σκελετωμένα κορμιά να έπαιτούν — από ποίον, αλήθεια; — και είχε γίνει ένα θέαμα πολύ κοινό το πέσιμο των κινουμένων εκείνων φαντασμάτων στα πεζοδρόμια, ο σφαδασμός τους — και, κάποτε, το λυτρωτικό τέλος.

Αλλά, βέβαια, αί «άρχαι κατοχής» την περνάγανε κοτσάνι. Μέσα στις «καντίνες» τους — στα έπιτεταγμένα ελληνικά εστιατόρια — τα πιο πλούσια πιάτα προσφερόντουσαν στους εκλεκτούς αξιωματικούς της «Βέρμαχτ» ή του «Φάτσιο», τα πιο ακριβά κρασιά γεμίζανε τα ποτήρια και τα φαγοπότια, προκλητικά κι απάνθρωπα, δίνανε και παίρνανε, ενώ έζω από τα παράθυρα, στους δρόμους, έσερνε σκελετωμένο το κουφάρι της ή Ελλάδας.

Ήτανε, λοιπόν, μεσημέρι, μιά χειμωνιάτικη ημέρα του '41. Έζω

από ένα εστιατόριο της οδού Πανεπιστημίου, έπιτεταγμένο από τους Γερμανούς, είχε σταματήσει ένα στρατιωτικό καμιόνι γεμάτο τρόφιμα, κονσέρβες, ψωμί, λαχανικά. Και οι ξένοι στρατιώτες ξεφορτώνανε αδιάφοροι, ενώ γύρω τους είχε μαζευτή ή αξιοθρήνητη μαρίδα, που έτρωγε άπληστα με τα μάτια αυτά που δεν την αφήνανε να φάη με το στόμα. Ανάμεσα στους εξαθλιωμένους θεατάς ήτανε κ' ένα παιδάκι. Αδύνατο, κίτρινο, αναιμικό, με δυο σκελετωμένα ποδαράκια. Έβλεπε τα τρόφιμα, ξερογλυφότανα και, μιά στιγμή που δεν το βλέπανε, άρπαζε ένα ψωμάκι από το αυτοκίνητο και άρχισε να το τρώη με βουλιμία. Αλλά, για κακή του τύχη, το είχε δει ένας από τους στρατιώτες που ξεφορτώνανε. Αγρίεψε, κι άμέσως επέβαλε την τιμωρία: «Αρπάξε γεμάτος μίσος το κοκκαλιάρικο χεράκι που έχει τόσα βαριά άμαρτήσε και τόσπασε άπάνω στα γόνατά του!

ΓΙ ΑΥΤΟ έχασαν τον πόλεμο οι ναζί: Γιατί τάζαλαν με τα παιδιά και με τους γέροντες. Εκατόμβες από ανήλικα και υπερέλικα θύματα έδημιούργησε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. Από την ανελέητη βαρβαρότητα των ναζιδων κτυπήθηκε σ' Ανατολή και Δύση το ανθρώπινο το δειλό γλυκοχάραμα και τα μελαγχολικά λυγρότα της ζωής. Ακόμα έχω μπροστά στα μάτια μου το ματωμένο ολόλευκο κεφάλι του Άττιχ, του μάγου του ελληνικού πενταγράμμου, που μιά μέρα του 1944 ήρθε κλαίγοντας να μου διηγηθ ή πόσήμά του. Περνούσε έζω από το Πολυτεχνείο με ποδήλατο, και, αθέλα του, ακούμπησε σε δυο ναζίδες. Αυτοί τον έρριξαν από το ποδήλατο και τον μαυρίσανε στο ξύλο. Αίμα άνακατεμένο με τα άσπρα του μαλλιά. Αυτό ήτανε το σήμα κατατεθέν της λεβεντιάς του Άξονος: Παιδιά και γέροι σκοτωμένοι, έξουθενωμένοι, έξευτελισμένοι — ή δόξα των αξιοθαύμαστων άναμορφωτών του πλανήτη!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ», διμηνιαίον έπίσημον περιοδικόν του Σ.Ε.Π.

Εκυκλοφόρησε το τελευταίον τεύχος του διμηνιαίου περιοδικού «Ο Πρόσκοπος», μ' ενδιαφέρουσας ύλην και πλήθος εικόνων. Από τα περιεχόμενά του αναφέρουμε: το ποίημα «Η ύπόσχεσι των μικρών του Α. Μεγαλιέ, το άρθρον «Η πολεμική άρετή των Ελλήνων» του κ. Ν. Βερβερίδη, το σημείωμα του κ. Τάκη Ψαράκη «Η φλόγα των Ελληνοχριστιανικών ιδανικών», το αφήγημα του Μ. Ρενώλ «Ο ήμεροδρόμος του Μαραθώνα» (μετάφρ. δος Γεωρ. Ταρσούλη) και τα κείμενα των Π. Περρωτή, Π. Λυκούδη, Ι. Αλεξίου, Ν. Γρηγορίου, Δ. Μπίστη, Α. Βόσση και Γ. Πασχαλίδη.

«ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΖΩΗ», τριμηνιαία έκδοσις της Φιλοδασικής Ένώσεως Αθηνών.

Είς το πρώτον τεύχος του υπό την διεύθυνσιν της κ. Κ. Αργυροπούλου και την έποπτείαν του κ. Π. Κυριαζή περιοδικού αυτού, που έρχεται να καλύψη ένα μεγάλο κενόν, δημοσιεύονται άρθρα του Πρωτάνεως του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Γ. Πανταζή, του άειμνήστου πεζογράφου Γ. Θεοδοκά, του Πρέσβως έ.τ. κ. Αλ. Αργυροπούλου και άλλων φανατικών φυσιολατρών. Αί σελίδες του περιοδικού έχουν διακοσμηθ ή με ωραίας εικόνας διαφόρων πτυχών της ελληνικής υπαίθρου.



Ο Λιβινγκστον ανακαλύπτει την λίμνη Νγκάμι

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

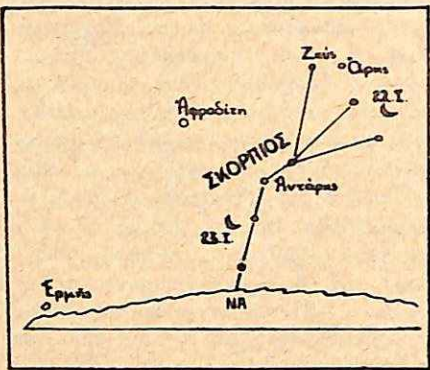
Ο οὐρανὸς τοῦ Ἰανουαρίου εἶναι ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους τοῦ ἔτους, ἰδίως τὸ βράδυ. Ἐκ τῶν πλανητῶν βεβαίως ἐμφανίζεται μόνον ἓνας, ὁ Κρόνος, μεταξὺ τῶν ἀστερισμῶν τῶν Πλειάδων καὶ τῶν Ὑάδων, καὶ τῶν ζωδίων τοῦ Κριοῦ καὶ τοῦ Ταύρου. Ἀλλὰ ἡ ἀφθονία τῶν φωτεινῶν ἀπλανῶν ἀστερῶν περὶ τὴν 8.30' ἑσπερινὴν κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς καταγράφει τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ ΑΒΑ μέχρι ΝΝΑ καὶ ἀπὸ τὸ ζενίθ τῆς κορυφῆς μέχρι χαμηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ τοῦ δίδει πολλὴν μεγαλοπρέπειαν.

Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἀκριβῶς εὐρίσκεται τὸ περίφημον χεῖμα ἐκ τῶν ἐξ ἀγῶνων ποδὸν σχηματίζον ἐξ λαμπρῶν ἀστερῶν, οἱ ὅποιοι κείνται ὡς ἐξῆς εἰς τὴν σειρὰν κατὰ τὴν φορὰν τῶν δεικτῶν τοῦ ὥρολογίου: Αἶξ τοῦ Ἡνιόχου, ὕψηλὰ εἰς τὸ ζενίθ — Α α μ π α δ ί α ε τοῦ Ταύρου — Ρ ί γ κ ε λ τοῦ Ὁρίωνος δεξιὰ τῶν τριῶν ἀστερῶν τῆς ζώνης — Σ ε ί ρ ι ο ς — Π ρ ο κ ῦ ω ν — Κ ά σ τ ω ρ τῶν Διδύμων καὶ πάλιν Αἶξ. Καὶ πλησίον τῶν ἐξ αὐτῶν λαμπρῶν ἀκόμη ὁ Πολυδεύκης τῶν Διδύμων, ὁ Βετελγέξ τοῦ Ὁρίωνος, ἀριστερὰ τῆς ζώνης τῶν τριῶν ἀστερῶν, καὶ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν Λαμπαδιαν ὁ πλανήτης Κρόνος. Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ οὐρανὸς παρουσιάζει συγκεντρωμένα τόσα λαμπρὰ ἀστρα εἰς ἓνα σημεῖον του. Αὐτὰ τὸ βράδυ.

Ο πρωϊνὸς γεναριάτικος οὐρανὸς στολίζεται κατὰ τὰ ΝΑ τοῦ ὀρίζοντος μετὰ τοὺς τέσσαρας ἄλλους φωτεινοὺς πλανήτας. Ἡ Ἀφροδίτη, πάλμωτος βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ, ἐμφανίζεται τὸ λυκαυγὲς τρεῖς ὥρας πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος καὶ παραμένει ὑψηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα μέχρις ὅρα πὺθ θὰ καλοφωτίσῃ. Τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου φθάνει εἰς τὴν μακροτέραν τῆς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν ἥλιον, δηλαδὴ 47 μοίρας.

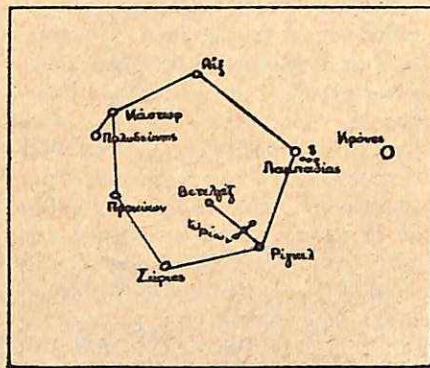
Ο Ζεὺς πὺθ μέχρι τώρα ἀνέτελλε κατόπιν ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἦτο κάπως ἀσθενεὺς λαμπρότης, τώρα γίνεται φωτεινότερος καὶ προχωρεῖ μετὰ πολὺ γοργότερον ρυθμὸν ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην. Μετὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς τὰ δύο λαμπρὰ ἀστρα βαδίζουν παραπλεύρως, καὶ τὸ ζευγάρισμα αὐτὸ

δίδει γοητευτικὴν ἐντύπωσιν. Μετὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον χωρίζουν, ὁ Ζεὺς ἀπομακρύνεται πρὸς τὰ ἑμπρὸς, προηγείται πολὺ τῆς Ἀφροδίτης καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς



ἀνατέλλει μιάμιση ὥραν ἐνωρίτερα ἀπὸ αὐτήν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου δεκαμήρου ὁ προηγούμενος τῶν ἄλλων πλανητῶν Ἀρης εὐρίσκεται πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Σκορπίου. Τότε ἀκριβῶς τὸν καταφθάνουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ Ζεὺς τώρα ἀνατέλλει σχεδὸν ταυτοχρόνως μετὰ τὸν Ἀρη. Καὶ τὴν 26ην Ζεὺς καὶ Ἀρης εὐρί-



σκονται ὡς δίδυμοι πλησίον τῶν κεραυῶν τοῦ Σκορπίου.

Ο Ἐρμῆς ἐμφανίζεται κατὰ τὸ λυκαυγὲς τῆς 9ης Ἰανουαρίου καὶ ἀνατέλλει διαρκῶς ἐνωρίτερα μέχρι τῆς 19ης τοῦ μηνός, ὅτε φθάνει εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ ἥλιου, 24 μοίρας καὶ ἀνατέλλει μιάμιση ὥραν ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἀκολουθῶς πλησιάζει καὶ πάλιν ταχέως πρὸς τὸν ἥλιον καὶ καθίσταται ἀόρατος ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

Ἡ Σελήνη τὴν 4ην Ἰανουαρίου εὐρίσκεται εἰς τὸ α' τέταρτον — τὴν 6ην πλησίον τοῦ Κρόνου — τὴν 11ην γίνεται πανσέληνος — τὴν 19ην εἶναι εἰς τὸ τελευταῖον τῆς τέταρτον — τὴν 22αν εὐρίσκεται πλησίον εἰς τοὺς πλανήτας Δία καὶ Ἀρη — τὴν 23ην πλησίον τῆς Ἀφροδίτης — τὴν 25ην πλησίον εἰς τὸν Ἐρμῆν καὶ τὴν 26ην ἔχουμε Νέαν Σελήνην. Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ τὴν ἴδωμεν νὰ ξεπροβάλλῃ καὶ πάλιν μετὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα πρὸς τὰ ΝΑ. Ἡ Σελήνη μετὰ τὰς διαρκεῖς μεταμορφώσεις τῆς μᾶς δίδει ἓνα μάθημα. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὰ πάντα ρέουν, ἀλλάζουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς δημιουργίας. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει χρέος νὰ ἐργάζεται ἀσταμάτητα πρὸς διαρκῆ ἀναζήτησιν τοῦ καλυτέρου, τοῦ τελειοτέρου. Ποτὲ νὰ μὴ μένῃ ἀδρανῆς, ἀλλὰ νὰ τελειοποιῇ καὶ τὸ ἔργον του καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ νὰ μὴ λησμονῇ τὸν προορισμὸν του, πὺθ εἶναι νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν συγγένειαν τοῦ ζῶον καὶ τελειοποιούμενος νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλότερα καὶ νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς τὸν Θεόν.

ΠΑΛΑΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ
ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΟΤΙ :

- 1) Πρέπει νὰ συμπληρωθῶν καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν τὸ τ α χ ῡ τ ε ρ ο ν : τὸ Γενικὸν Δελτίον ἑγγραφῆς τοῦ σχολείου εἰς τὸν Ε.Ε.Σ.Ν. καὶ αἱ καταστάσεις ἑγγραφῆς Ἐρυθροσταυριτῶν.
- 2) Ἐπιστροφὰι φυλλαδίων Περιδικῶν γίνονται δεκτὰ μόνον μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός· δηλ. τεύχη Ἰανουαρίου θὰ γίνωνται δεκτὰ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου.
- 3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιδικὸν νὰ μὴ στέλλωνται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπροσώπως : α' Ε λ λ η ν ι κ ὸ ν Ἐρυθρὸν Σ τ α υ ρ ὸ ν Ν ε ὄ τ η τ ο ς », ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1.
- 4) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς σύντομον περίληψιν τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως τῶν μαθητῶν, διὰ νὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ Περιδικὸν καὶ νὰ ἐνημερώνωμεν σχετικῶς τὴν Γενεήν.
- 5) Αἱ ἀποστελλόμεναι πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίαι νὰ ἀπεικονίζουσιν Ἐρυθροσταυρικὴν δράσιν καὶ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν παραστατικώτεραι, ὥστε ἡ ἐπεξηγήσις νὰ εἶναι σχεδὸν περιττὴ καὶ τὰ πρόσωπα νὰ φαίνωνται τελείως ἀπερροφημένα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν.

Ἡ θεία Λένα ὡς γράφει:

Ὁ Χρόνος καὶ μεῖς

Καλὰ μὲν παιδιὰ,

Θᾶχετε ἀκούσει, σίγουρα, τὸ περίφημο ἀρχαῖο ἐλληνικὸ ρητὸ «Χρόνον φείδου», καὶ ἀκόμη τὸ γνωστὸ ξένο: «Ὁ χρόνος εἶναι χρήμα». Ἀλλὰ κάποιος Γάλλος σοφός, θέλοντας νὰ παίξῃ μετὰ τὰς λέξεις, ἀναρωτιέται: Ἀφοῦ ὁ χρόνος εἶναι χρήμα, τότε γιατί ξοδεύουμε τὸν χρόνο, πὺθ ἔχουμε στὴ διάθεσί μας, γιὰ νὰ κερδίσουμε χρήματα; Κακὰ εἶναι τὰ φέματα, παιδιὰ μὲν. Ἐκεῖνο



Σχεδ. ΗΛ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ

πὺθ ἐγὼ ἔχω παρατηρήσει στὴ ζωὴ μου, εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν ξέρουν νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸν χρόνο τους. Καὶ ἰδίως, σεῖς τὰ παιδιὰ. Ξέρω κάποιον κορίτσάκι — καὶ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἡ περίπτωσις στάθηκε ἡ αἰτία τῶν σκέψεων πὺθ κάνω γιὰ χάρι σας — πὺθ τελειώνει τὴν κάθε σχολικὴ ἐργασία σὲ διπλάσιον χρόνο ἀπὸ ὅσον πραγματικὰ χρειάζεται. Γιατί ἀραγε; Εἶναι μήπως ἀργή, ἀπὸ τὴ φύσιν τῆς, ἀπὸ χαλαρότητα; Ἡ μήπως δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ ἀπὸ ἀγνοία καὶ καθυστέρει ἔτσι ἀδικαιολόγητα, χάνοντας τὸν καιρὸ τῆς; Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἀπλούστατα, δὲν ἔχει μάθει νὰ ἐργάζεται μετὰ τάξιν, μετὰ μέθοδο. Δὲν ξέρει νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν ὥρα τῆς σύντονα, μετὰ συνέχειαν, μετὰ συνέπεια, μετὰ ἐξοφλῶν. Τὶ κάνει; Νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατί τὴν ἔχω παρακολουθήσει. Ἐκεῖ πὺθ γράφει ἢ διαβάζει, σταματᾷ, κοιτάζει πρὸς τὸ παράθυρο, πρὸς τὴν πόρτα, ξύνει τὰ μολύβια τῆς, πιάνει κονβέντα μετὰ τὴν διπλανή τῆς, σηκώνεται, κάνει ἀσκοπεῖς βόλτες, ξανακάθεται, ἐργάζεται πάλιν λίγο καὶ δὲν περνοῦν πέντε λεπτά, χωρὶς νὰ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια.

Ἔτσι, ἂν ἦταν νὰ λύσῃ τὰ προβλήματά τῆς σὲ μισὴ ὥρα, τῆς μικρῆς μου φίλενάδας τῆς χρειάζεται

ὁλόκληρη ὥρα. Μάθετε λοιπὸν, πῶς ὁ χρόνος εἶναι τὸ πῶ πολύτιμο ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ μας. Φθάνει μόνον νὰ μάθετε νὰ τὸν χρησιμοποιεῖτε κατὰ τὸν τρόπο πὺθ πρέπει. Νὰ τὸν ὑπολογίζετε πάντα, νὰ μὴν τὸν σπαταλάτε, νὰ τὸν σέβεσθε. Νὰ μὴν τὸν ἀφήνετε νὰ κυλᾷ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια σας, σὺν τὴν ἄμμο. Καὶ νὰ θυμᾶστε πάντα αὐτὸ πὺθ ἔλεγε ὁ μεγάλος Ἕλληνας σοφός τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἡσίοδος: «Ὅποιος χάνει μίαν μέρα, χάνει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ζωὴν του».

Σᾶς φιλῶ,
μετὰ στοργὴν καὶ ἀγάπην
Η ΘΕΙΑ ΛΕΝΑ

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΛΥΡΙΣΜΟΣ

«Χαψέκησεν εἰς Ναζαρέτ»

Τῶν οὐρανῶν ὁ ἀχώρητος χωράει
στὴς Ναζαρέτ τὸ ταπεινὸ σπιτάκι,
στ' ἄπειρο αἰθέρα ὅπου ἐνδυμα φορεῖ
νῆπιον εὐτελὲς ἐντήθη ρουχαλάκι.

Κι ὅπως τὰ μάτια ἡ μάνα του γυρνᾷ
στὸ Γκόλφι τῆς κεί χάμω, πὺθ ψωμάκι
ξερὸ κρατάει, μαχαίρει τῆς περνᾷ
τὰ σωθικά, φτωχὸ πόχει παιδάκι.

Μὰ αὐτὸς, πὺθ πλούσιους κάνει νὰ πεινάσουν,
τοὺς δὲ ἐκζητοῦντας τὸ Θεὸ πλουταίνει,
ὅλα μετὰ τὰ ματάκια του ὁμορφαίνει.

τὸν οὐρανὸ ὅπως κλειοῦν, πὺθ θὰ ξεχάσουν
τὶς πίκρες ὅσα τὰ θυροῦν, τὶ σβένει
ἡ ἀγάπη του ἀσχημῆς σ' αὐτὸν ἂν φθάσουν.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο «ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ»)

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η Ρ Ω Τ Κ Ο Θ Ο Υ Ρ Ι Ο

Διήγημα

Ο Βασίλης Καστρινός ήταν ένα και πενήντα πέντε. Απὸ τὴ λεπτομέρεια τὴν ἔμαθε τὴ μέρα ποὺ πῆγε νὰ παρουσιαστῇ «νεοσύλλεκτος».

Ο γιατρός δὲν βρήκε ἄλλο νὰ τοῦ πῇ παρὰ πὼς ἦταν καθυστερημένος στὸ μπῶι. Δὲς καὶ κάτι τοῦπε! Ἀφοῦ τὸ ἔξερε, τὸ βλεπε καὶ τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι. Τοῦ κακοφαινόταν, βέβαια, πότε-πότε, σὰν τὸν φωνάζανε «τὸ Κοντουλό» στὸ χωριό, μὰ δίχως νὰ τοῦ γίνῃ καὶ καημὸς δά.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲ χάριξε ποτέ του χορὸ στὸ πανηγύρι κάνοντας τ' ἀσυκλίκια τοῦ «πρώτου», νὰ παίρνῃ βόλτες σβουρωτές, νὰ λυγίται σὰ φίδι γιὰ ν' ἀγγίξῃ ρυθμικὰ τὸ χῶμα καὶ ἀργοκαμαρωτὰ φτέρνα καὶ καλάμι, καὶ νὰ τινάζεται ὕστερα ὀρθὸς πάνω με σπατάτο τὸ κορμὶ χτυπώντας τὸ πόδι καὶ ἀνεμίζοντας τὸ μαντήλι.

Ὅχι. Αὐτὰ δὲν τὰχε χαρῇ, καὶ ἂς τὰ μπορούσε, ἀφοῦ τὰ εἶχε δοκιμάσει μόνος του καὶ ἦταν βέβαιος

Ξεμούδιαζε λίγο τὸ μυαλό ἀπὸ τὸ τανάλιασμα στὰ μηνίγγια, ἀναλόγωνε κ' ἡ σκέφι ποὺ ἔμπαινε σὲ κί-νησι, γινόταν θύμησι κ' ἔτρεχε πίσω ἀνάλαφρη...

— Πανάθεμά τον γιὰ καιρό, μᾶς σακάτεψε δυὸ μέρες τώρα.

— Θ' ἀλλαξοκαιριάσῃ αὐριό, εἶπε σιγὰ τὸ Κοντουλό, στίς τρεῖς μέρες πάνω... Περάσανε κιόλας οἱ δυὸ.

Τὰ νεῦρα, καμωμένα ἀγκίστρια ἀπὸ τὴν κακομοιριά, μπλέκανε καὶ στὸν ἀέρα ἀκόμα.

— Πάψε, ρέ, ξέρεις καὶ σὺ καὶ μιλάς, τὸν ἀποπῆρε ὁ δεκανέας.

— Θὰν τὸ δοῦμε, κὺρ δεκανέα.

— Ρέ, ἂ πάγαινε, ποὺ πᾶς νὰ μᾶς πάρῃς τὸν ἀέρα με τὴ φωνή, τὸν ξέκοψε ὁ ρουμελιώτης μουστακαλῆς. Δὲν κιντᾶς τὸ μπῶι σου καλύτερα, λέω γώ.

— Κάνε λίγο τόπο ἀπὸ τὸ δικό σου νὰ ζήσουμε καὶ μεῖς, ἀποκρίθηκε θυμωμένα ὁ ἄλλος.

— Εἶπες πὼς ἔχεις ἕνα κονιάκ, συνάδελφε, μαλά-κωσε ὁ δεκανέας, κείνο ποὺ τσίμπησες ἀπὸ τοὺς φρατέλους...

Πῆγε καὶ τὴν ὥρα ἔφτασε τὸ Κοντουλό. Ἦταν τὸ τελευταῖο, καὶ μονορούφι ἄδειασε στὰ ἐννιά λαρύγγια τῆς δι-μοιρίας. Ἰσα-ἰσα ποὺ τοὺς ξεγέλασε πὼς ζεστα-θήκανε, καὶ τότες ἐννιά θύμησες χεροπιασμένες στῆ-σαν ἕνα παράταιρο κύκλο ζεστασιᾶς καὶ ροσταλγίας ἀπὸ μαγκάλι, πῆλινι σόμπα καὶ «διαρκούς», θράκα στὸ τζάκι, καὶ ἀκόμα καὶ κείνα τὰ βρεγμένα ἐλάτια στ' ἀμπροὶ ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες.

Εἶχανε πάρει διαταγὴ νὰ μετατεθοῦνε σὲ τοῦτο τὸ καταραμένο πόστο. Ὁ νέος καταυλισμὸς ἦταν χαμηλὰ στὸν κάμπο, ἀνοιχτὸ καὶ χιονισμένο, ποὺ ροβολοῦσε πάνω του ὁ βορρῆς σὰν ὁδοστρωτήρας καὶ ἰσοπέδωνε αἰσθήσεις, καὶ καταχώνιαζε πθυμίες καὶ σκότωνε τὴν ἀντοχή.

Ὅτε δέντρο, οὔτε σπῆτι φαινόταν πονθενά.

— Θὰ πεθάνουμε, ρέ παιδιὰ, ἀπόψε ἀπὸ τὸ κρύο! Ἔπιασε τοὺς ὀκτὼ κάτω ἀπὸ τὸ μνηδέν.

— Βάλε μπρὸς τὴ μηχανὴ νὰ πᾶμε γιὰ ξύλα, πρόστα-ξε τὸ σωφὲρ ὁ δεκανέας. Πᾶμε ὅλοι... Κάτι θὰ βρεθῇ.

Ξεκίνησαν μετὰ τὸ καμῖονι τῶν τριῶν τετάρτων. Μὰ ἦταν ὥς κ' ἡ μιλιὰ τοὺς κοῦσταλλο καμωμένη στὰ στόματά τους. Δίπλα στὸ σωφὲρ καθόταν τὸ Κο-ντουλό μετὰ τὸ ισεκούρι, πίσω οἱ ἄλλοι στριμωγμένοι στοὺς πάγκους.

Ἄν ὁ ἥλιος δὲν ἦταν χαμένος μέσα στὴ μολυβένια ὀργὴ τοῦ χιονιᾶ, θὰ ἔβλεπες πὼς πῆγαινε νὰ βασι-λέψῃ κείνη τὴν ὥρα. Μὰ τώρα ἔτσι, δίχως κανένα μῆνυμα, ἔφηνε γιὰ ν' ἀφήσῃ κάρβουνο σβηστὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀραχλὸ τὸ χιονισμένο κάμπο.

Καὶ νύχτα ἐρχόταν. Σὰν χτέες, σὰν προχτές.

— Δὲ βλέπετε τίποτα, ρέ παιδιὰ, σεῖς μπροστὰ;

— Τίποτα...

Ἐγινε πάλι σιγὴ. Καὶ ξάφνου:

— Νά, ρέ παιδιὰ... Κεῖ κάτω, κάνετε ἀριστερά, κατὶ βλέπω. Γιὰ πᾶμε νὰ δοῦμε. Ἀριστερά. βάλτε πρώτη.

Γιῶργη, καὶ τράβα τὸν ἀνέφορο.

Πῆγαν ἴσαμε δυὸ χιλιόμετρα καὶ σταθήκαν. Πῆ-

δισε πρῶτος ὁ δεκανέας, ξωπίσω του οἱ ἄλλοι καὶ τελευταῖο τὸ Κοντουλό μετὰ τὸ ισεκούρι.

— Ἐλα κουνήσου... τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι.

— Ἐλα καὶ πέσαμε στοὺς Ἰταλοὺς!... Γιὰ δὲς σταυ-ροί, γιὰ δὲς!

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὸν τόπο κείνο ἀκούστηκε ἕνα γέλιο κρουστὸ μετὰ παλμό, σὰν ποὺ ταῖριαζε σὲ μεγάλῃ χαρᾷ μῆνυμα.

Τὸ χιόνι πάνω στοὺς ξύλινους σταυροὺς φωσφόρισε στὸ φῶς, ποὺ τρεμόσταξε ἀπάνω τοὺς τὸ κλεφτο-φάναρο...

Κεῖνη τὴν ὥρα ἔφτασε καὶ τὸ Κοντουλό. Μὰ δὲν πῆγε πρὸς τοὺς, μόνον στάθηκε ἀπόμερα σὰν ἀπὸ ξαφνικὴ τρομάρα παρμένος.

— Τὶ κάνετε, ρέ, πανάθεμά σας! Τὶ πᾶτε νὰ κά-νετε; Μὲ σταυροὺς, ρέ, πᾶτε νὰ ζεσταθῆτε;

Ἡ φωνὴ του ἀντήχησε σὰ βαρεῖα γιγάντεια καμπά-να. Κι ἀπόμειναν ὅλοι σὰ χαμένοι νὰ τὸν βλέπουν καὶ νὰ τὸν ἀκοῦνε μετὰ τὴν ἄχνα τῆς μιλιᾶς τοὺς σβησμένη στὰ μελανιασμένα χεῖλη τους.

— Τὶ πᾶ νὰ πῇ Ἰταλοί, ρέ; Γιὰ δὲς κάτι ἄνθρωποι, γιὰ δὲς κάτι ἄντρες! Ἄντε νὰ χαθῆτε... Ἄνθρωποι εἶναι, ρέ, ἀνθρώπινες ψυχές μέσα στὸ χιόνι ποὺ πα-τάτε. Καὶ τοῦτος ὁ σταυρὸς, ξέρετε τί πᾶ νὰ πῇ; Πὼς ἕνας τέτοιος σᾶς πέφτει καὶ σᾶς νὰ παραστέκῃ μιὰ μέρα τὸ κονφάρι σας, γιὰ νὰ μὴν τὸ ἀγγίξῃ χεῖρ ἀνθρώπου, φίλον ἢ ἐχθροῦ, χριστιανοῦ γι' ἄλλο-θησκον... Κάνετε πίσω ὅλοι... Πίσω!

Ὁ μικρόσωμος ἄντρας πρόσταξε, κ' ἡ προσταγὴ του ἔπεφτε σὰν κατάρα καὶ ἀποστόμωσε κ' ἐξετέλιζε τὰ γαλόνια καὶ τίς λεβέντικες κορμωστασιές.

— Κάνετε πίσω ὅλοι... Πίσω.

ΔΑΒΙΔ ΛΙΒΙΝΓΚΣΤΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 6)

Ἀρὸς Γούρντλω τὸ καλοκαίρι. Ἀνα-πολώντας τώρα ἐκείνη τὴν περίοδο τῆς ζωῆς μου, αἰσθάνομαι εὐγνω-μοσύνη, γιατί σ' αὐτὴν ὀφείλω ἕνα σημαντικό μέρος τῆς ἀρχικῆς μου μορφώσεως. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ξαναρχίσω τὴ ζωὴ μου, θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ἴδια σκληρὴ ἀσκήσι. Δὲν ἔλαβα ποτέ οὔτε ἕνα μονόλεπτο ἀπὸ κανέναν καὶ θὰ πραγματοποιοῦσα μόνος μου τὸ σχέδιό μου νὰ πάω στὴν Κίνα σὰν ἱατρός - ἱεραπόστολος, ἂν κά-ποιοι φίλοι δὲν μοῦ εἶχαν συστήσει νὰ ἐνταχθῶ στὴν Ἱεραποστολικὴ Ἑταιρεία τοῦ Λονδίνου, ποὺ δὲν ἀνῆκε σὲ κανένα δόγμα. «Στέλνει στοὺς εἰδωλολάτρες — μοῦ εἶπαν — τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ τίποτε ἄλλο». Αὐτὸ συμφωνοῦσε ἀκριβῶς μετὰ τίς ιδέες μου γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ μία ἱεραποστολικὴ Ἑταιρεία.

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος θὰ πληρο-φορηθοῦμε πὼς ἐξεπλήρωσε ὁ Λί-βινγκστον τὴν ἀποστολὴν ποὺ εἶχε τάξει στὸν ἑαυτὸν του καὶ σὲ ποιὲς περιπέτειες τὸν ἐξέθεσε ἡ ἐκπλήρωσί της.

Καὶ τότε σὰ φίδια μαγνητισμένα, ἀδύναμα κ' ὑπο-τακτικά, σαλέφτανε ὅλοι. Καὶ σκύφανε τὸ κεφάλι ξέ-σκεπο, τὸν κοῦκο στὸ χέρι, τὴν καρδιά στυμμένη ἀπὸ τοῦ δέους τῆς ἀνθρώπινης μοίρας τὴ σιδερένια χον-φτιά, καὶ στάθηκαν εὐλαβικὰ μπροστὰ στοὺς χιο-νισμένους σταυροὺς τῶν ἐχθρῶν ποὺ ξεμύτισαν ἀπὸ τὴν παγωμένη φλούδα τῆς γῆς, λὲς καὶ ἀντίμετροις τοὺς δικούς τους τάφους.

Ἐνας - ἕνας σταυροκοπήθηκε καὶ ταπεινωμένοι πῆ-ραν τὸ μονοπάτι, ποὺ χάραξε ἡ ἁμαρτωλὴ περπα-τησιὰ τοῦ ἐρχομοῦ.

Τελευταῖο ἀπ' ὅλους σταυροκοπήθηκε τὸ Κοντουλό καὶ ἀκολούθησε μετὰ τὸ ισεκούρι στὸν ὄμο.

Σὰν φτάσανε στὴ δημοσιὰ, βόηκανε τὴ μηχανὴ πα-γωμένη, ἀνήμερη νὰ πάρῃ μπρὸς.

— Εἰδῶ θὰ μείνουμε... πρόσταξε πάλι τὸ Κοντουλό.

Κανείς δὲν τοῦ ἀντιμίλησε, μόνον ἀπόμειναν τὴ νύ-χτα ἐκείνη μέσα στὸ καμῖονι, στριμωγμένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, ἄγνωστοι, ἀμίλητοι καὶ σκεπτικοί.

Μιλοῦσαν μονάχα οἱ καῦτρες τῶν τσιγάρων ποὺ τοὺς συντρόφευαν, ὥσπου ξημέρωσε.

Κ' ἦταν μιὰ μέρα μ' ἕναν ἥλιο, ποὺ ἔκαιγε σὰν τ' Ἀπριλιοῦ.

— Ἀλλαξοκαιρίασε, κὺρ δεκανέα, εἶπε τάχατες ἀδιάφορα σὰν ξεκινήσανε τὸ Κοντουλό, καὶ πρόσθεσε σιγανὰ μὰ μετὰ σιγουριά: «Εἶναι δὰ κ' ἡ τρίτη μέρα...» καὶ πῆρε σφυριχτὰ ἕνα ἀθηναϊκὸ τραγουδάκι.

Τὸ «Κοντουλό» ξεχάστηκε ἀπὸ τὴ μέρα κείνη, καὶ ἀπόμεινε ὁ «Βασίλης», ὁ Καστρινὸς Βασίλειος τοῦ Ἰωάννου.

(Ἀπόσπασμα)



Σχεδ. Μ. ΠΡΟΤΟΓΕΡΙΑΝ

πὼς τὰ κατάφερνε πρὸς ἄξια καὶ πρὸς φιγούρατα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μὰ δὲν τὸ ἤθελε νὰ μετρηθῇ μετὰ κείνους ποὺ κόντευαν τὰ δυὸ μέτρα.

Εἶχε ὅμως τίς χάρες του τὸ Κοντουλό. Τίμιος τε-χνίτης στὸ ἀρβυλάδικο τοῦ πατέρα του, πρῶτος στὸ σμπάρο τῆς πέστικας καὶ τοῦ τρυγονιοῦ σὰν ἦταν ὁ καιρὸς τους. Ὑστερα ἔπαιζε καὶ κιθάρα.

Καὶ πὼς! Ἐπαιζε καὶ τραγουδοῦσε, λὲς καὶ κείνο τὸ τραγούδι του ἔπαιρνε μόνον τοῦ ἀπάνω του ὄλη τὴ λεβεντιά ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ κορμὶ του.

Στὸ στρατὸ τοῦτες δὰ οἱ ἀξιοσύνες του στάθηκαν ἀγνωστες. Ἐπесе σὲ δύσκολες μέρες μετὰ ἀδιάκοπες μετατοπίσεις καὶ ἀνιχνεύσεις, βάρδιες καὶ συμπλο-κὲς καὶ λίγο ἔπνο κλεφτὸ καὶ τυραγνισμένο τὴ μέρα.

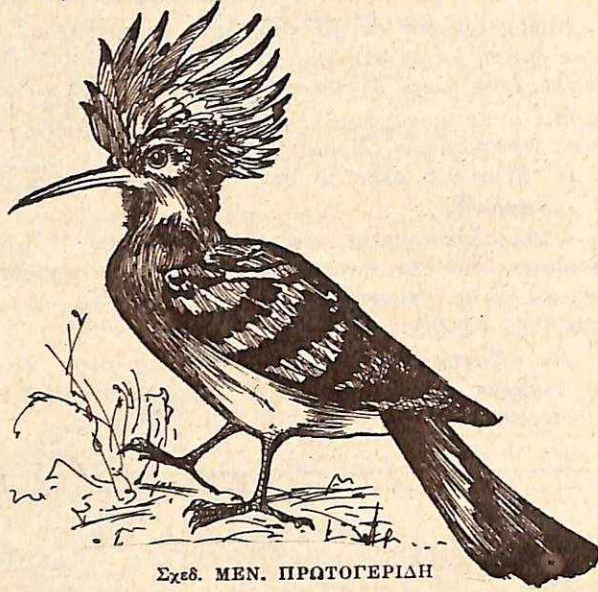
Ἄμ ἐκείνο τὸ κρύο; Τρυπάνι ὥς τὸ μεδοῦλι τὸν πιλάτεψε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.

Τὰ βρεγμένα ἐλάτια ποὺ καίγανε μέσα στ' ἀμπροὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅσο καὶ ἂν καπνίζανε καὶ φλόμωναν τὰ μάτια καὶ γδέρνανε τὸ λαρύγγι, δίναν ἕνα ψευτολα-σκάρωμα στὸ πηγμένο αἷμα καὶ στὸ σκέβρωμα τοῦ κορμιοῦ.

Ο ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΣΗΜΕΡΑ τὸ πρωῒ, κάτω ἀπ' τὶς φιλῦρες, ἔκανε τὸν περίπατό του ἕνας ραβδωτὸς τσαλαπετεινός. Τὶ περίεργα στολίδια ἔχει αὐτὸ τὸ πουλί! Ἔχει στὸ κεφάλι ἕνα λοφίο πορτοκαλὶ μὲ οκοῦρες ἄκρες ποὺ ὀρθώνεται καὶ ξανακλείνει μὲ τέτοιες κινήσεις, λὲς καὶ ἀνοίγει μιὰ βεντάλια. Τὸ ράμφος του εἶναι μακρὸ, σουβλερό, ἐλαφρὰ καμπυλωτὸ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν.

Ὁ θρύλος λέει πὼς στὰ παλιὰ χρόνια, ὅταν δὲν εἶχε λοφίο στὸ κεφάλι, ὁ τσαλαπετεινὸς πρόσφερε



Σχεδ. ΜΕΝ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ

κάποιαν ὑπηρεσία στὴ βασίλισσα τοῦ Σαβῆ. Ἡ βασίλισσα εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Σολομῶντα, καὶ οἱ τσαλαπετεινοὶ μὲ πολλὴν εὐγένεια προστάτευσαν τὸ δέσμα της μὲ τὴ ζωντανὴ ὀμπρέλλα τῶν φτερῶν τους. Ὅλος ἐγνώμοσύνη ὁ Σολομῶν τοὺς ρώτησε τί ἤθελαν νὰ τοὺς χάρισῃ. Οἱ τσαλαπετεινοὶ ἀπάντησαν: «Ἐνα στέμμα σὰν τὸ δικό σου!». Τότε τὰ πουλιά αὐτὰ ἀποκτήσανε ἕνα λοφίο ὅμοιο μὲ στέμμα.

Πόσες ἱστορίες δὲν διηγοῦνται γι' αὐτὸ τὸ περίεργο πουλί! Μήπως δὲν περνάει σὲ μερικὲς περιοχὲς γιὰ «πουλί - γιατρός»; Οἱ φαρμακευτικὲς ιδιότητες ποὺ ἀποδίδονται στὸν τσαλαπετεινὸ εἶν' ἀμέτρητες. Λένε πὼς χρησιμοποιοῦν τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του γιὰ νὰ θεραπεύουν τοὺς πονοκέφαλους, τὴν ἀμνησία, τοὺς κωλικόπορους καὶ ἄλλες ἀρρώστιες! Λένε ἀκόμα πὼς ὅταν ἀκούσης συχνὰ τὸ λάλημα τοῦ τσαλαπετεινοῦ πρὶν νὰ στίψῃς τὰ σταφύλια, αὐτὸ εἶναι σημάδι πὼς τὸ κρασί σου θὰ γίνῃ καλὸ. Ὁ τσαλαπετεινὸς φημίζεται ἀκόμα πὼς μαντεύει τὴν ὑπαρξὶ νεοῦ στὸ ὑπέδαφος καὶ δείχνει τὸ μέρος ἀκριβῶς μὲ τὸ ράμφος του.

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πουλί ἔχει, ὡστόσο, ἓν ἀδύνατο σημεῖο: Ὅταν πλησιάζῃς τὴ φωλιά του, ποὺ συνήθως τὴ φτιάχνει στὶς κορυφές τῶν δέντρων, ἔχεις μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξὶ ἀπ' τὴν ἀποκρουστικὴ μυρωδιά ποὺ βγαίνει ἀπὸ κεῖ μέσα, καθὼς εἶναι λερωμένη ἀπ' τὶς ἀκαθαρσίες τῶν νεοσσῶν

«Πρίγκηπας, λέει ὁ εὐγενὴς Ραμπέρ, ὁ τσαλαπετεινός εἶναι ἕνας φτωχὸς πρίγκηπας, ἀφοῦ δὲν ἔχει ὑπηρετές». Εἶναι ὅμως καλὴ μητέρα: ὅταν κλωσσάῃ καὶ τὴν ἀπειλὴ κάποιος κίνδυνος στὴ φωλιά της, σφυρίζει σὰ φίδι, ἔπειτα ἀνασηκωμένη, μὲ τὴν οὐρὰ κουλουριασμένη στὴν πλάτη της, λερώνει τὸν παρείσακτο. Πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ ἐξοχὴ ἀμυντικὴ στάσι τοῦ τσαλαπετεινοῦ στὴ θέα ἑνὸς ἀρπακτικοῦ πτηνοῦ. Ἀπλώνει τὶς φτεροῦγες του καὶ τὴν οὐρὰ του στὸ ἔδαφος, τὰ φτερά του εἶναι τόσο τεντωμένα, ποὺ οἱ ἄκρες ἀπ' τὶς φτεροῦγες ἀγγίζουν σχεδὸν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ρίχνει τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ τὸ ράμφος εἶναι στὸν ἀέρα.

Ὁ τρόπος τῆς διατροφῆς του παραμένει περίεργος γιὰ μᾶς: τὸ πουλί ἀρπάζει ἕνα ἔντομο μὲ τὸ μακρὸ του ράμφος, τὸ κομματιάζει, τὸ πετάει στὸν ἀέρα, καὶ ἀνοίγοντας τὸ στόμα του τὸ χάφτει.

Ἄλλ' ὁ τσαλαπετεινὸς ἀξίζει πρὸ πάντων νὰ μελετηθῇ ὅσον ἀφορᾷ τ' ἀποτελέσματα ποὺ δίνει ἡ ἐξημέρωσί του. Ὅταν συλληφθῇ νέος, εἶναι ἱκανός ν' ἀφοσιωθῇ στὸν κύριό του. Ἀς μελετήσουμε τὸ γυμνασμένο πουλί. Ἰδοὺ ἡ γνώμη τοῦ Μπουφόν: «Ἡ ἀφοσιώσις του γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ τὸν περιποιόταν ἦταν πάρα πολὺ μεγάλῃ καὶ μάλιστα ἀποκλειστικῇ. Δὲ φαινόταν εὐχαριστήμενος, παρὰ ὅταν ἦταν μόνος μαζί του. Ἄν ἔρχονταν ξένοι, τότε ὁ τσαλαπετεινὸς του σηκωνόταν ἐκπληκτὸς ἢ ἀνήσυχος καὶ πήγαινε νὰ κρυφθῇ στὸν οὐρανὸ ἑνὸς κρεβατιοῦ ποὺ βρισκόταν στὸ ἴδιο δωμάτιο. Κάποτε ἔπαιρνε θάρρος καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὸ καταφύγιό του, ἀλλ' ἦταν γιὰ νὰ πετάξῃ κατ' εὐθείαν στὴν κυρία του: ἦταν ἀποκλειστικὰ ἀπασχολημένος μ' αὐτὴ τὴν ἀγαπημένη κυρία, λὲς καὶ δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον ἐκείνην. Εἶχε δυὸ διαφορετικὲς φωνές: ἡ μιὰ πρὸς γλυκειά, πρὸς ἐσωτερικὴ, ποὺ τὴν ὑπαγόρευε τὸ αἶσθημα καὶ ἀπευθυνόταν στὸ ἀγαπημένο πρόσωπο, καὶ ἡ ἄλλη, πρὸς τραχεῖα καὶ πρὸς διαφορετικὴ, ποὺ ἦταν ἡ ἐκφρασι τοῦ θυμοῦ του ἢ τοῦ τρόμου του».

Μήπως ἐντελῶς πρόσφατα δὲν ἔχουν παρακολουθήσει ἕναν τσαλαπετεινὸ σὲ μιὰν αἰθουσα σχολείου; Βρισκόταν σὲ καλὲς σχέσεις μὲ ὅλους τοὺς μαθητάς. Προτιμοῦσε νὰ πηγαίνει νὰ κάθεται στὸ κεφάλι τους ἢ στὸν ὦμο τους καὶ μὲ τὸ μυτερὸ του ράμφος σκάλιζε τὰ μαλλιά τους ἢ τ' αὐτιά τους. Γαργάλαγε μάλιστα τὰ παιδιὰ σὲ μεγάλο βαθμὸ ὅταν, ὅπως τὸ συνηθίζουν οἱ τσαλαπετεινοί, ἐρευνοῦσε μὲ τὸ ράμφος του τὸ λαιμὸ τους.

Βλέποντας τὸν κομπὸ τσαλαπετεινὸ, ποὺ στὸν περιτριγυρισμένο μὲ χλόη δρόμο μετακινεῖται μὲ πηδημάτα καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ καλεῖ μ' ἕνα γκλοῦ - γκλόυ, λέω πὼς τὸ πουλί αὐτὸ εἶναι πραγματικὰ ἕνας πρίγκηπας. Ἐνας πρίγκηπας μὲ στέμμα, ποὺ καὶ ὅταν ἀκόμα τὸν σκλαβώσῃς, μένει πάντα πρίγκηπας. Μο-ναδικὸς στὸ εἶδος του μέσα στὸν πτερωτὸ κόσμον δὲν εἶναι ὁ τσαλαπετεινός, ὁ βασιλιάς τῆς περιοχῆς μου;

Μετ. ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ



Ο ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Η ΞΑΚΚΟΡΡΑΦΑ

ΗΤΑΝ κάποτε μιὰ σακκορράφα ποὺ φανταζότανε πὼς ἦταν ὁμορφῇ. Ἦθελε νὰ περνᾷ γιὰ βελόνα τοῦ κεντήματος.

— Προσοχή! Κρατᾷτε με σφιχτά, ἔλεγε στὰ δάχτυλα ποὺ τὴν ἐπιαναν. Μὴ μ' ἀφήσετε νὰ πέσω κάτω κ' ὕστερα νὰ ψάχνετε νὰ μὲ βρῆτε. Εἶμαι τόσο λεπτοκαμωμένη!

Τέτοια ἔλεγε στὰ δάχτυλα ποὺ τὴν κρατοῦσαν περασμένη μὲ σπάγκο.

Καὶ τὰ δάχτυλα τρυποῦσαν μ' αὐτὴ τὸ χοντροπάπουτσο τῆς μαγεύρισσας, ποὺ εἶχε ἀνοίξει κ' ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ.

— Εἶναι μιὰ δουλειὰ πολὺ πρόστυχη αὐτή, ἔλεγε ἡ σακκορράφα. Πὼς νὰ τρυπήσω τοῦτο τὸ δέρμα; Ὅα τσακιστῶ, θὰ τσακιστῶ!

Κι ἀληθινὰ, τσακίστηκε.

— Ἐγὼ τῶλεγα, φώναξε ἡ σακκορράφα. Εἶμαι τόσο λεπτεπίλεπτη! Τὰ δάχτυλα εἶπαν:

— Βελόνα δίχως μύτη δὲν ἀξίζει τίποτα. Εἶναι γιὰ πέταμα.

Ὅμως ἡ μαγεύρισσα, ἀντὶ νὰ τὴν πετάξῃ, ζέστανε ἕνα κομμάτι βουλοκέρι κ' ἐσταξε λίγο στὴν ἄκρη τῆς σπασμένης σακκορράφας. Ἐπει-τα μὲ αὐτὴ κάρφωσε στὸ στῆθος τὴν πλατεῖα της μαντήλια.

— Ἐγὼ λοιπὸν τώρα καρφίτσα, εἶπε χαρούμενη ἡ σακκορράφα. Τῶ-ξερα πὼς κάποια μέρα θὰ γίνω κάτι. Τὶ τὰ θέλεις; Ἄμα τῶχει μέσα του κανεὶς, θὰ πάῃ μπροστά...

Κι ἄρχισε νὰ γελάῃ μόνῃ της. Ὅμως κανεὶς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ καταλάβῃ πότε γελάει μιὰ σακκορράφα. Κ' ἐκείνη, κορδωμένη, κοίταξε μὲς ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς μαγεύρισσας δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Ἡ ἀφεντιά σου τί εἶσαι; Ρώ-τησε τὴν γειτόνισσά της, τὴ μικρὴ καρφίτσα. Εἶσαι μαλαματένια; Πο-λὺ μ' ἀρέσει τὸ παράξενο κεφάλι σου. Μονάχα, κρῖμα ποὺ εἶσαι τόσο μικροκαμωμένη. Δὲν εἶναι, βλέ-πεις, τοῦ καθενὸς ἄχρη κεφάλι ἀπὸ βουλοκέρι...

Λέγοντας αὐτὰ παρατεντάθηκε

τόσο, ὥστε ξέφυγε ἀπὸ τὴ μαντήλια κ' ἔπεσε στὸ νερο χύτη.

— Τώρα, τί γινόμαστε; Εἶπε καταστενοχωρημένη. Τώρα: καλὸ κατευόδιο! Κινδυνεύω νὰ χαθῶ!

Πραγματικά, χάθηκε καὶ μὲ τὰ νερά κατάντησε νὰ βρεθῇ ἀπὸ τὸ νεροχύτη, στ' αὐλάκι τοῦ δρόμου.

— Ἀχ! παραεἶμαι καλὴ γι' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἔλεγε. Ὅμως ξέρω τὶ ἀξίζω καὶ ἂς βρισκομαι στ' αὐλάκι...

Ἀληθινὰ, δὲν ἔχασε μήτε τὴν ἀξιοπρέπεια της, μήτε τὸ κέφι της. Ἐβλεπε μὲ ἀπάθεια νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω της ἄχερα, ξυλαράκια, κομμάτια ἀπὸ ἐφημερίδες.

— Πῶς τρέχουν ἔτσι; ἔλεγε. Κι οὔτε λογαριάζουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἔδω πέρα. Νά, τώρα περνάει ἕνα ξυλαράκι, καὶ δὲ συλλογίζεται παρὰ μονάχα τὸν ἑαυτὸ του. Σὰ δὲν ντρέπεσαι! Νά κ' ἕνα ἄχυρο. Ἰδὲς πὼς γυρδόρεται! Ἄ, νὰ κ' ἕνα κου-ρέλι ἀπὸ ἐφημερίδα. Καμαρώνει θαρρώντας πὼς εἶναι κάτι... Κ' ἐγὼ στέκω ἐδῶ ἀσάλευτη καὶ ταπεινὴ.

Κάποια μέρα ἔπεσε κοντὰ της ἕνα κομμάτι γυαλὶ ἀπὸ σπασμένο πο-τήρι. Βλέποντάς το νὰ λάμπῃ ἡ σακκορράφα θαμπώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ μαζί του.

— Ἐγὼ εἶμαι καρφίτσα, τοῦ εἶπε. Σὺ, πρέπει νὰ εἶσαι διαμάντι.

— Ναι, βέβαια, τῆς ἀπάντησε. Δηλαδή, ἀπὸ τὸ ἴδιο σόι.

Καθένας τους ἐνόμιζε πὼς ἔπιασε σχέσεις μὲ κάποιο σημαντικὸ ὑπο-κείμενο. Μιλήσανε γιὰ τὸν κόσμο, εἶπανε πόσο εἶναι ζιππασμένος ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

— Ἐγὼ ἔζησα στὴν κασσετίνα μιᾶς κυρίας ποὺ ἦταν μαγεύρισσα, εἶπε ἡ σακκορράφα. Αὐτὴ ἡ κυρία εἶχε στὸ καθένα της χέρι πέντε δάχτυλα. Κι αὐτὰ τὰ δάχτυλα τάχε μόνον γιὰ νὰ μὲ βάζῃ καὶ νὰ μὲ βγάξῃ ἀπὸ τὴν κασσετίνα. Πρὶν φαντασμένα δάχτυλα δὲν ξαναίδα...

— Ἦταν ἀπὸ μεγάλο σόι; Ρώ-τησε τὸ γυαλί.

— Ἄ, μπά! τοῦ ἀπάντησε. Μὰ εἶχαν τόση περηφάνεια! Ἀπὸ πέντε σὲ κάθε χέρι ἦταν, καὶ ὅλα ἐνω-

μένα, μὰ τὸ καθένα εἶχε διαφο-ρετικὸ ἀνάστημα. Τὸ πρὸ κοντὸ καὶ χοντρὸ ἔστειλε παρόμερα ἀπὸ τ' ἄλ-λα κ' εἶχε μιὰ μόνον κλείδωσι, δὲν μπορούσε νὰ διπλωθῇ παρὰ μιὰ φορά. Μολταῦτα ἔλεγε πὼς ἂν λείψῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα, αὐτὸς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ πολεμήσῃ. Μιλοῦσε ἑλληνικὰ ἅμα κορδωνότανε, ἔλεγε πὼς ὀνομάζεται ἄν τ ἰ χ ε ἰ ρ. Τὸ διπλανὸ τοῦ δάχτυλο ὠδηγοῦσε τὸ κοντύλι ὅταν ἦταν νὰ γράψῃ, ἔδειχνε ἀδιάντροπα τὸ κάθε τί κ' ἔλεγε μὲ καμάρι ὅτι τὸ λένε δ ε ἰ κ τ η. Τ' ἄλλα ὅμως δάχτυλα τῶλεγαν λι-χ α ν ὀ ν, ποὺ σημαίνει ὅτι γλείφῃ, ὅτι καὶ ἂν βρῇ, καὶ τὸ περιφρονοῦ-σαν, ἀπὸ τὴ ζήλεια τους. Τὸ τρίτο ἦταν μακρὸ καὶ ὅλο περηφανεύονταν γιὰ τὸ μπόι του. Τὸ τέταρτο εἶχε στολίδι ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ στερνό, ποὺ ἦταν πρὶν μικρὸ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, δὲν ἔκανε τίποτα. Ὅλα μαζί μόνον νὰ καυχιῶνται ξέρανε γιὰ τὶς χάρες τους. Τὰ σιχάθηκα καὶ τὰ πέντε κ' ἔφυγα...

Ξαφνικὰ πλημμύρισε ἀπὸ νερὸ τὸ αὐλάκι, καὶ τὸ γυαλί τὸ πήρε τὸ ρεῦμα.

— Κρῖμα, εἶπε ἡ σακκορράφα, ἔχασα τὴ συντροφία μου. Μὰ ἐγὼ μὲνω ἐδῶ, ἀσάλευτη, γιατί' εἶμαι τόσο λεπτοκαμωμένη. Αὐτὴ εἶναι, ἐξάλλου, ἡ ἀξία καὶ τὸ καμάρι μου! Στέκοντας ἐκεῖ περήφανα, συλλο-γιζότανε τὰ μεγαλεῖα της.

— Δὲ θὰ μὲ φαινότανε παρά-ξενο ἂν μοῦλεγε κανεὶς ὅτι γεννή-θηκα ἀπὸ μιὰν ἡλιαχτίδα. Εἶμαι τόσο φῖνα! Καὶ πιστεύω πὼς ὁ ἥλιος στέλνει πάντα τὶς ἀχτίδες του καὶ μ' ἀναζητοῦν ἐδῶ μέσα...

Μιὰ μέρα πήγαν δυὸ ἀλητάκια καὶ ἄρχισαν νὰ σκαλίζουν στ' αὐλά-κι. Βρίσκανε κανένα καρφί, κανέ-να νόμισμα ἀπὸ χαλκὸ, καὶ πετοῦ-σαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Ἀγγίζοντας τὴ σακκορράφα τὸ ἐν' ἀπ' αὐτὰ, ταμπήθηκε στὸ δάχτυλο.

— Ὦχ! Ξεφώνισε. Κ' ἔπειτα εἶπε: Νὰ μιὰ σπασμένη βελόνα.

— Νὰ μὲ συγχωρήτῃς, ἔκανε ἡ σακκορράφα. Ἐγὼ εἶμαι καρφίτσα.

Μὰ τὰ παιδιὰ δὲν τὴν ἄκουσαν. Τῆς εἶχε πέσει τὸ βουλοκέρι, τὸ χρώμα τῆς εἶχε μαυρίσει, μὰ ἐκείνη δὲν ἔπαυε νὰ περιφανεύεται γιὰ γιὰ χαρίσματά της.

— Νά, ἓνα αὐγὸ λίγο σπασμένο. "Ας τὴ βάλουμε μέσα, ἔκραζε τ' ἄλλο παιδί.

— Τὶ ὠραῖα! Κάτασπροι οἱ τοῖχοι κ' ἐγὼ μέσα μαύρη - μαύρη, εἶπε μὲ καμάρη ἡ σακκορράφα. Θὰ φαντάζω περίφημα μέσα στ' αὐγὸ!

Μὰ τὸ ἓνα παιδί πάτησε ἄθελα τὸ αὐγὸ καὶ τόκανε συντρίμμια.

— Ἀλλοῖμονό μου, ἔκραξε ἡ σακκορράφα. Πάω χαμένη!

Μὰ τίποτα δὲν ἔπαθε. Μόνο πού ἔπεσε ἀπὸ τ' αὐγὸ καὶ στρώθηκε πάνω στὸ βυθὸ τοῦ αὐλακιοῦ. Κ' ἴσως νὰ βρίσκεται ἀκόμα ὡς τώρα ἐκεῖ πού ἔπεσε...

Διασκευή :

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱστορικά ἀνέκδοτα

Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ Α. ΛΟΝΤΟΥ

Ὁ ἐξ Αἰγίου ἡρωϊκὸς πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας Ἀνδρέας Λόντος (1789 — 1846), κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως ἐξώδευσεν ἀφειδῶς τὴν μεγάλην περιουσίαν του διὰ τὰς πολεμικὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος.

Ἡ φιλοπατρία του ἐξεδηλώθη ἀπὸ τὰ ἐφηβικά του χρόνια. Ἦταν 20 ἐτῶν ὅταν, τὸ 1809, ἐφιλοξένησεν εἰς τὸ ἀρχοντικὸ του τὸν μεγάλον Ἀγγλον ποιητὴν καὶ φιλέλληνα λόρδον Βύρωνα, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπε ἀργότερα, κατεπλάγη ἀπὸ τὸ πατριωτικὸν του πάθος. Χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν κατακτητὴν ἔψαλε μεγαλοφώνως τὸ Θούριον τοῦ Ρήγα!

Ὁ Ὀδυσ. Ἀνδροῦτσος τοῦ εἶπε κάποτε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κάπως φειδωλὸς καὶ νὰ μὴν ἀδιαφορῇ γιὰ τὸ σπίτι του, μήπως «ἐρθεῖ ἡ ὥρα καὶ ψωμοζήτησῃ».

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Λόντου ἦταν ὀλιγόλογος, ἀλλὰ μεστή ἀπὸ αὐταπάρνησιν καὶ ἐθνικὸν μεγαλεῖον:

— Πλούτη μου εἶναι ἡ Πατρίδα, χωράφια μου εἶναι ἡ Ἑλλάδα.

Σ. Π.

ΔΗΜ. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΖΩΗΣ: ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπάρχουν παιδιὰ καὶ νέοι πού ἱκανοποιοῦνται μὲ μέτρια προγράμματα στὴν ζωὴ τους.

Ἐὰν ἀποκτήσουν ἐπὶ παραδείγματι τὸ ἀπολυτήριό τοῦ Γυμνασίου ἢ ἔστω καὶ τὸ δίπλωμα μῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς, νομίζουν ὅτι κατέχουν ὅλες τὶς γνώσεις καὶ ὅτι ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τῆς μορφώσεώς των. Δὲν κατέχονται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ ὑψωθοῦν πέραν ἀπὸ τὴν μετριότητα, δηλαδὴ ἐπάνω ἀπὸ τὰ περιορισμένα ὄρια τῶν γνώσεων πού μεταδίδει τὸ Σχολεῖον ὥστε νὰ φθάσουν στὶς κορυφές τῆς γνώσεως. Δὲν κατέχονται ἀπὸ τὴν ἀκοίμητη ἀλλὰ γόνιμη ἀνησυχία γιὰ τὰ μέγιστα προβλήματα τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ εἶναι παλαιά, ἐν τούτοις δὲν παύουν νὰ εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρα καὶ φλέγοντα, ὅπως εἶναι τὰ ζωτικὰ προβλήματα περὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ, γιὰ τὴν καταγωγή του, τὸν προορισμὸ του, γιὰ τὸ μέλλον του.

Εἶναι, ἀλήθεια, πολὺ λυπηρὸν τὸ ὅτι ὑπάρχουν νέοι πού μένουν ἀδιάφοροι γιὰ τὴν πνευματικὴ των κατάρτισιν, πού περιορίζονται μόνον πῶς θ' ἀποκτήσουν τὶς ἀπαραίτητες ἐκείνες γνώσεις, οἱ ὁποῖες θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ κερδίσουν χρήματα γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν ζωὴν. Ἡ φαινομενικὴ λάμψις τοῦ πλούτου καὶ τῆς ματαιοδοξίας τοὺς γοητεύουν καὶ τοὺς ἀπορροφοῦν τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μαθαίνεται μέσα τους ὁ ζήλος γιὰ μελέτη καὶ σπουδὲς πού δὲν εἶναι συνδεδεμένες μὲ τὸ ἄμεσον ὀλικὸ συμφέρον, γιὰ ὅ,τι τέλος δὲν ἀφορᾷ τὴν πραγματικὴ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ τους μόρφωσιν.

Ὑπάρχει ὁμως γιὰ τὸν νέον καὶ τὴν νέαν τίποτε περισσότερον ἐπικίνδυνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν τους ζωὴν, ἀπὸ τοῦ νὰ μένουν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν πνευματικὴ στασιμότητα, πού ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στὴν ἡμιμάθεια, στὴν μετριότητα τῆς ζωῆς, στὴν φυτοζωΐα;

Ὁ μεγάλος Παστέρ, πού ἀφιέρωσε τὴν ζωὴ του γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος, πού ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἐξυ-

πηρέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἦτο συνάμα καὶ πολὺ εὐσεβὴς χριστιανός. Συνεβούλευε δὲ τοὺς νέους μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Κοιτάξτε πάντοτε ὑψηλά, μάθετε περισσότερα, ἀναβαίνετε διαρκῶς ὑψηλότερα», ἐννοεῖται ἀπὸ ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπόψεως. Ἰδοὺ λοιπὸν ἓνα πρόγραμμα ζωῆς γιὰ κάθε παιδί καὶ γιὰ κάθε νέον καὶ νέαν, πού τόσο ἐπιγραμματικὰ ἔχει χαράξει ὁ Παστέρ.

Ἐνας ἄλλος μεγάλος διανοούμενος καὶ εὐσεβὴς Χριστιανός, ὁ Γάλλος λογοτέχνης καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Πῶλ Κλωντέλ, ἔλεγε στοὺς νέους: «Παιδιά μου, τὰ νιάτα δὲν εἶναι πλασμένα γιὰ εὐκόλη καλοπέρασιν, ἀλλὰ γιὰ ἡρωϊσμούς. Μάθετε νὰ βαδίζετε ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου».

Γι' αὐτό, ἓνας νέος πού ποθεῖ νὰ κάμῃ κάτι τὸ ἀνώτερον στὴν ζωὴ του, πού φιλοδοξεῖ ν' ἀφήσῃ φτωχινὰ ἴχνη τῆς διαβιώσεώς του ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς ἔμβλημά του τὰ λόγια τοῦ Παστέρ καὶ τοῦ Κλωντέλ, πού ἀποτελοῦν τὸν καρπὸ τῆς πείρας των καὶ τῆς χριστιανικῆς των πίστεως.

Κάθε νέος ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἓνα πρόγραμμα ζωῆς εἰς τὸ κάθε ζήτημα πού τὸν ἀφορᾷ. Νὰ ἔχῃ δηλαδὴ μία μέθοδο στὴν πνευματικὴ του ἐργασία, νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου, νὰ τὸν χρησιμοποιῇ κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ χάνεται ἄσκοπα. Θὰ πρέπει νὰ κάμῃ ἐπίσης καὶ καλὴν χρῆσιν τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν του δυνάμεων μὲ τὸ ν' ἀποφεύγῃ κάθε τι πού συντελεῖ στὴν διάσπασι τῆς προσοχῆς ἀπὸ τὸν κύριον σκοπὸν, ἀπὸ τὸ οὐσιώδες, νὰ μὴν ἀσχολῇται μὲ περιττὰ καὶ βλαβερὰ πράγματα, μὲ φλυαρίες, ἀργοσχολίες, ἐλαφρὰ ἀναγνώσματα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Γιὰ νὰ βοηθήσωμε ἐκείνους πού θέλουν νὰ κάμουν ἓνα πρόγραμμα ζωῆς καὶ νὰ ἐπιτύχουν θαυμάσια ἀποτελέσματα μὲ τὴν συστηματικὴν χρησιμοποίησιν τοῦ χρόνου καὶ τῶν δυνάμεών τους, θὰ ἀρχίσωμε νὰ δημοσιεύωμεν στὴν στήλην αὐτὴν ὠρισμένες σκέψεις ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς.

Διδάσκει συνεργασίαν, πρακτικὰς γνώσεις, καλλιεργεῖ τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, δίνει ἀφορμὴν διὰ ταξίδια καὶ γνωριμίας, ἀναπτύσσει τὴν προσωπικότητα, τὴν αὐτενέργεια, τὴν ἀμύλλα, τὴν ἐτοιμότητα καὶ προετοιμάζει καλοὺς πολίτας, χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας, ἱκανὰ νὰ ἀναλαμβάνουν εὐθύναις.

Ἐκτός ἀπὸ τὰς ἀπασχολήσεις πού ἀναφέραμε, ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχουν καὶ πολλὰς ἄλλες. Ἀπ' ὅλες μορφεῖτε νὰ διαλέξετε, ἂν ἕως τώρα δὲν ἔχετε βροῇ ποιά σὰς ταυρίζεῖ περισσότερο. Ἄς ζητήσῃ ὁ καθένας καὶ ἡ κάθε μία τὴν κατάλληλὴν ἀπασχόλησιν εἰς τὴν μέσσην σὺν τῇ ἐνταῖν ὁ καιρὸς εἶναι βροχερός ἢ σὲ γειτονικὸ γήπεδο ἢ ἄλλο ὑπαίθριον χωρὶς ὅταν εἶναι καλοκαιρία.

Μὲ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ καθαροῦ ἀέρος τὸ ὀξυγόνο εἰσέρχεται εἰς τὸ αἷμα καὶ μὲ τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια μεταφέρεται σ' ὅλα τὰ ὄργανα καὶ τὰ κύτταρα τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ συντελεῖ εἰς τὰς καύσεις τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν. Οἱ καύσεις αὐτὲς εἶναι πού δίνουν τὴν δραστηριότητα στὸν ὁργανισμό, τὸν διατηροῦν ζεστό, καὶ συντελοῦν στὴν κανονικὴν λειτουργίαν ὅλων τῶν ὀργάνων. Ἄν λείψῃ τὸ ὀξυγόνο ἀπὸ τὸν ὁργανισμό περισσότερον ἀπὸ 3-4 λεπτά — καὶ αὐτὸ συμβαίνει εἰς διάφορες μορφὰς ἀσφυξίας — τότε πρῶτος πάσχει ὁ ἐγκέφαλος, ὁ ὁποῖος ἂν ἡ ἐλλείψις αὐτῆ διαρκέσῃ περισσότερον ἀπὸ 4 λεπτά, βλάπτεται ἀνεπανόρθωτα.

Καλὴ λοιπὸν ὀξυγόνοσις τοῦ αἵματος σημαίνει καλὴ ὑγεία. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσωμε ὁμως αὐτὸ ἀπαιτεῖται πρῶτον νὰ μάθωμε ν' ἀναπνέωμε βαθιὰ καὶ κανονικὰ καὶ δεύτερον νὰ παίρνωμε καθαρόν ἀέρα.

Πῶς θὰ γίνουν ὁμοῦ αὐτά; Σήμερα, πού οἱ πόλεις ἔχουν πυκνοκατοικηθῇ καὶ ὁ ἀέρας τοὺς δὲν εἶναι ὅπως ἄλλοτε καθαρὸς ἐπειδὴ ρυπαίνεται ἀπὸ τὰ καυσάερα τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῆς λειτουργίας τῶν θερμάνσεων τῶν κτιρίων; Μία μόνον εὐκαιρία ὑπάρχει: Νὰ μὲν κανεὶς πὺς πολὺ στὸ ὑπαίθριον καὶ νὰ ἀσχῆται σωματικὰ. Ἐἴς μόνον θὰ μὴ μὴ ἀναπνέῃ βαθιὰ καὶ νὰ παίρῃ καθαρόν ἀέρα. Σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις, ἀκόμη καὶ στὴν Ἀθήνα, ὑπάρχουν ὑπαίθριον χωροὶ, γυμναστήρια, πάρκα, παιδικὰς χαρὰς, μακριὰ ἀπὸ τὰ καυσάερα, πού μπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ κανεὶς λίγο καθαρόν ἀέρα. Βέβαια, καλλίτερα εἶναι νὰ πηγαίνωμε στὴν ἐξοχὴ, ἰδίως τὰ Σαββατοκύριακα, ὅπου θὰ ἀναπνέωμε πραγματικὰ καθαρόν ἀέρα καὶ θὰ μένωμε περισσότερες ὥρες.

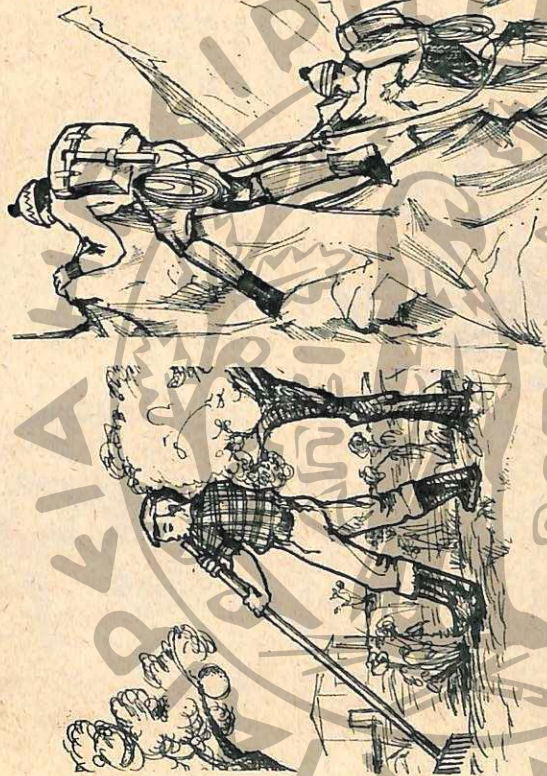
Ἄλλα γιὰ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀσκήσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς παραμονῆς στὸ ὑπαίθριον ἐπὶ τῆς ὑγείας μας, θ' ἀσχοληθῶμεν προσεχῶς.

ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ

— Τὸ ὀξυγόνο τοῦ καθαροῦ ἀέρος εἰσέρχεται μὲ τὴν εἰσπνοὴν στοὺς πνευμονες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ αἷμα.

— Τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια, πού ἀποτελοῦν ἑκατομμύρια μικρὰ βαχονάκια, τὸ μεταφέρουν μὲ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὁργανισμοῦ.

— Χάρης στὸ ὀξυγόνο γίνονται οἱ καύσεις τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν.



— Πάντως κανένας δὲ μὴ μὲν ἀργός, ἀφήνοντας τὸ χρόνο νὰ περνᾷ χωρὶς ἐνδιαφέρειν καὶ χωρὶς κάποιο εἶδος ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως. Διότι, στὴς περιπτώσεις αὐτὲς βρίσκουν εὐκαιρία οἱ ὄντες φίλοι μας νὰ μᾶς παρασύρουν σὲ μὴ ἀκατάλληλη καὶ πολλὰς φορὲς βλαβερὰ ἀπασχόλησι.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ: Στὴ σελ. 17 (ἑξῆς) ἀντὶ τῆς ἀσκήσεως ὑγίαν γράφει ὁ ΔΙΑΤΡΟΦΗ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολεία
Health in the Home



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. Κρινίτσας Τρικάλων
Juniors of Elem. School Krenetsa Trikala



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. Κεντρίου Ίεραπέτρας
Juniors of Elem. School Kentri Ierapetra



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. Τεμενίων Σελίνου Κρήτης
Juniors of Elem. School Temenia Chania Krete



Ε.Ε.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Ξάνθης
Juniors of 2nd Elem. School Xanthi



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχ. Σούρπης Μαγνησίας
Juniors of Elem. School Sourpe Volos



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Ποιμενικού Όρεστιάδος
Juniors of Elem. School Pemenikon Orestias



Ε.Ε.Ν. 3ου Δημ. Σχολ. Ίεραπέτρας
Juniors of 3rd Elem. School Ierapetra



Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Μαδένης Μεσσήνης
Juniors of Elem. School Madena Messine Peloponessus



Ε.Ε.Ν. 7ου Δημ. Σχ. Χίου
Juniors of 7th Elem. School Chios



Ε.Ε.Ν. Γυμνασίου Πάτμου
Juniors of High. School Patmos

ήλεια, αν θέλουν να διατηρήσουν τη ζωτικότητα του οργανισμού και ν' αποκτήσουν πλήρη υγεία. Και για να υπέρξη ή πλήρης υγεία πρέπει το πνεύμα να βρίσκει σε σώμα υγιές, όπως πολύ σωστά έλεγαν οι αρχαίοι μας πρόγονοι.

ΕΞΕΛΧΟΝΤΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ

— Στο ήμερο πρόγραμμα κάθε ανθρώπου, υπάρχει πάντα χρόνος διά κάποια απασχόληση που δεν είναι ούτε ή μέλητη ούτε ή εργασία του.

— Τις γιορτές και τις Κυριακές οι μαθηταί έχουν ακόμη περισσό-τερο χρόνο, που θα μπορούσαν να τον διαθέσουν εύχρηστα αλλά και συγχρόνως άποδοτικά.

— Οι αρχαίοι μας πρόγονοι έλεγαν «το τερπνόν μετά του ωφέλι-μου» επίσημα έλεγαν «άργια μήτηρ πάσης κακίας». Το δε άργιό-ρητόν «ό χρόνος είναι χρῆμα» μάς κάνει να σκεφθούμε ότι μπο-ρούμε να διασκεδάσουμε προσφέροντας συγχρόνως κάτι ωφέλιμο και χρήσιμο στο σώμα και στο πνεύμα μας.

Διά να είναι πλήρης ή ζωή μας πρέπει να μοιράσουμε το 24ωρο σε τρία διατάρα-εργασίας, ύπνου και άλλων άπασχολήσεων μεταξύ των οποίων είναι ή άτομική καθαριότητα, το φαγητό, ή μέλητη και ή ψυχαγωγία.

— Είναι όμως πάντοτε ωφέλιμες οι άπασχο-λήσεις που γίνονται για ψυχαγωγία; Έργο-με σκεφθή σοβαρά πως θα περνά αυτός ο χρόνος καλύτερα;

— Περαιτού δύο άρες μένουν καθημερινώς έλεύθερες. «As τις χρησιμοποιήσουμε έτσι ώστε να διατηρήσουμε την υγεία μας σε ύψιστο επίπεδο.

— As δούμε τώρα διαφόρους τρόπους που θα μπορούμε να περάσουμε τον έλεύθερο καιρό μας.

— Με τον άθλητισμό σ' όλες του τις μορφές, γυμνάζουμε το σώμα μας ώστε να γίνει δυ-νατό και εύληπτο. Έπάρχουν τόσα και τόσα είδη άθλητισμού. Έκείνο που θα ήθελα να τονίσω είναι, ότι τα νέα παιδιά θα πρέπει να στραφούν στον κλασσικό άθλητισμό ώστε

ή Έλλάς, ή πατρίς των Όλυμπιακών άγώνων, να μάς διδά-χόντερά άθλητισμού και παγκόσμιους πρωταθλητάς και να μάς κάνει να αίσθανόμαστε συγχίνησι και υπεργήνια, όπως συνε-βη τελευταία με την άπόκτησι παγκοσμίου ρεκόρ στο άλμα επί κοντώ από Έλληνα πρωταθλητή.

— Μαθαίνοντας ένα μουσικό όργανο έχουμε μια εύχρηστη άπασχο-λήση που δίνει άπλάως τόσο σε μάς τους ίδιους, όσο και στους φί-λους μας σε μια μικρή συγκέντρω-σι. Έξ άλλου ή μουσική εκπαιδεύ-ζει τον άνθρωπο, βελτιώνει τον χαρακτήρα του και τον κάνει να αισθάνεται ψυχικά άνώτερος.

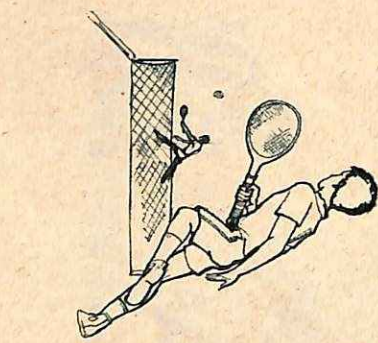
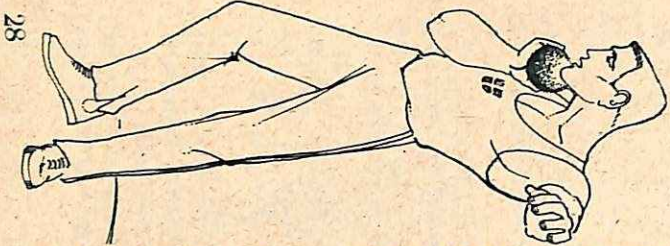
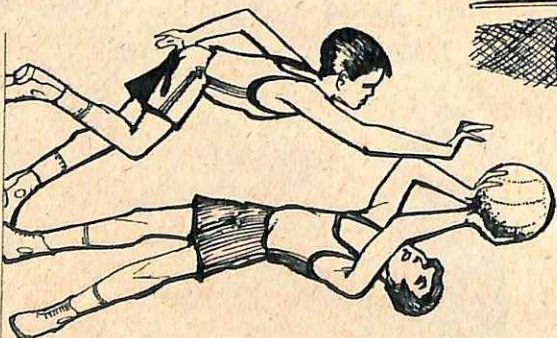
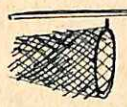
— Η καλύτερα άσκηση (μπάσκετ μπάλα) καθώς και ή πετόσφαιρα (βόλλευ μπάλα) γυμνάζουν κυρίως τους μύς των χεριών και του θώ-ρακος και μάς άσκούν στη συνεργα-σία για μια άμαδική προσπάθεια. Κι αυτό είναι κάτι άπαραίτητο και θα μάς χρειασθῇ πολύ στη μετέ-πειτα ζωή μας.

— Το μοτοποδήλατο (σκούτερ) εξα-σκει την προσοχή στην κυκλοφορία του δρόμου, συντομεύει τις άπο-στάσεις, αλλά είναι και επικινδυ-νο. Ένώ το ποδήλατο σάν άθλημα είναι καλύτερο. Φθάνει να γίνεται στην έξοχή και με μέτρο ώστε ν' αποφευχεται ή υπερπότωση.

Γυμνάζει τα πόδια και τους κοι-λιτικούς μύς.

— Ο χορός, όταν δεν είναι εξαλ-λος ώστε να κάνει βλάβες της σπον-δυλικής στήλης και των άρθρώσεων και να μάς θυμίζει τους άγριους, είναι μια ψυχαγωγία που συνδυά-ζει τη μουσική άπολαυσι και την άσκηση του σώματος.

— Η όρεξια, είναι ένα δύσκολο σπορ και δεν είναι κατάλληλο για όλους. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή



Ο ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ Ο Ε.Ε.Σ.

(‘Επ’ ευκαιρία των «Ιερατικών κλήσεων», που οργανώνει (24-31 ‘Ιανουαρίου) η ‘Ιερά ‘Αρχιεπισκοπή).

Είναι αναμφισβητήτως πολύτιμος ή συμβολή του Κλήρου εις την πρόοδο της ‘Ελληνικής Κοινωνίας, ιδιαίτερος δὲ εις την εξυγίανσιν, την καθοδήγησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Νεολαίας. Σπουδαῖον ἐπίσης ρόλον ἐπαιξεν ὁ Κλῆρος κατὰ τὴν προεπαναστατικὴν περίοδον, καθὼς καὶ κατὰ τὴν ‘Επανάστασιν: Πολὺ πρὸ τοῦ Εἰκοσιένα ἱερωμένοι, ἀψηφώντας τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχαν ἀπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν κατακτητῶν, ἐφώτιζαν τὸ πνεῦμα τῶν μικρῶν ραγιαδῶν μετὰ τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖον», ἐνέπνεαν εἰς αὐτοὺς τὴν ιδέαν τῆς ‘Ελευθερίας καὶ ἐσφυρηλατοῦσαν τὴν ψυχὴν των, προετοιμάζοντες οὕτω τοὺς μελλοντικούς ἥρωας. Καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ‘Ιεροῦ ‘Αγῶνος, οἱ κληρικοί δὲν ἤρκεσθησαν νὰ εὐλογήσουν τὰ ὅπλα τῶν ἐλευθερωτῶν, νὰ παρηγορήσουν θύματα τῆς ἐκδικητικῆς μανίας τῶν βαρβάρων καὶ νὰ ἐνισχύσουν οἰκονομικῶς πενομένας οἰκογενείας, ἀλλ’ ἐφθασαν νὰ πάρουν στὰ χέρια τὸ καρυοφίλλι καὶ ν’ ἀγωνισθοῦν ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος. Πολλοὶ Κληρικοὶ ἐμαρτύρησαν: ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε’ ἀπηγγονίσθη, ταυτοχρόνως δὲ ἐπίσκοποι ἐφονεύθησαν, ὁ Διάκος ἐσουβλίσθη, ὁ Παπα-‘Αρσένιος, ὁ Παπαφλέσσας ἐπεσαν μαχόμενοι.

Τοῦ σημερινοῦ κλήρου ἡ ἀποστολὴ εἶναι σημασίας μεγάλης. Μετὰ τὴν Οἰκογένειαν, ἡ ‘Εκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον δύνανται νὰ διαπαιδαγωγήσουν τὴν Νεολαίαν, τὴν ὁποῖαν προσπαθοῦν νὰ διαφθεύουν τὰ ὄργανα τοῦ ἐωσφόρου. Ὁ Ε.Ε.Σ., τοῦ ὁποῖου ὁ Πρόεδρος πρὸ πολλοῦ ἔχει κηρύξει σταυροφορίαν ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῆς Νεότητος ἀπὸ τὸ μάλυσμα τῆς ἀθεΐας καὶ περιοδεύει πρὸς τοῦτο συνεχῶς, τονίζων ἰδιαίτερώς τὴν σημασίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατριδολατρίας. θεωρεῖ πολυτίμους Συνεργάτας του τόσο τοὺς Παιδαγωγούς, ὅσον καὶ τοὺς Κληρικούς, οἱ ὁποῖοι ἐμπνέονται ἀπὸ τὰ ἴδια μετὰ αὐτὸν ἰδανικά, τὰ ἰδανικά τῆς ‘Αγάπης καὶ τῆς Φιλαλληλίας, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς διδασκαλίας τοῦ ἐνανθρωπίσαντος ‘Ιησοῦ καὶ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Ε. Σ. ‘Ερρίκου Ντυνάν.

ΚΙΝΗΣΙΣ - ΔΡΑΣΙΣ ΕΛΛ. ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ «Α. ΜΕΣΟΛΩΡΑ» ΕΙΣ ΤΗΝ Δα ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ ΕΠΙΔΟΣΙΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΥΣ ΣΧΟΛΗΣ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΕΙΣ ΠΡΩΤΕΥΣΑΣΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ Ε.Ε.Σ.

Τὴν 21 λήξαντος μηνὸς καὶ ἔτους ἐγένετο εἰς τὸ Δρακοπούλειον μέγαρον ἡ τελετὴ ἀπονομῆς τοῦ μεταλλίου ‘Αρετῆς ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα τῆς Μεγάλης ‘Αδελφῆς τοῦ Ε.Ε.Σ. ἀειμνήστου ‘Αθηνᾶς Μεσολωρᾶ εἰς τὴν Διπλ. ‘Α)φὴν τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ ‘Αντισυνταγμ. ἐ. ἀ. διδά Κλεοπάτραν ‘Αβαγιάνοῦ, ἐπιδόσεως διπλωμάτων εἰς 30 Σπου-

τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἔργον τῆς διευθυνούσης τὴν Σχολὴν ταύτην. Τὸ μετάλλιον τοῦτο ἀπονέμεται σπανιώτατα εἰς ‘Αδελφὰς διακριθείσας δι’ ἐξόχους πράξεις. Σήμερον δίδεται εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Ε.Ε.Σ. ἡ εὐκαιρία ν’ ἀναγνωρίσῃ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας τῆς Διπλωματούχου ‘Αδελφῆς καὶ ‘Αντισυνταγματάρχου τῶν ‘Ενόπλων Δυνάμεων



‘Ο Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος ἐν μέσῳ ‘Αδελφῶν.

δαστρίας (τάξεως 1967/70 γ’) τῆς Σχολῆς Νοσοκόμων καὶ ‘Επισκεπτριῶν ‘Αδελφῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. ὡς καὶ βραβείων εἰς πρωτεύσασας. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. μετὰ τοῦ Συμβουλίου, Μεγάλοι Εὐεργέται του, Διευθυνταὶ καὶ διδάξαντες ἱατροὶ τοῦ Νοσοκομείου, Διευθύνουσαι τῶν Σχολῶν, Συνεργάται τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς ‘Αθηναϊκῆς Κοινωνίας.

‘Ο Πρόεδρος κ. Γεωργακόπουλος, λαβὼν τὸν λόγον, εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Καθὼς γνωρίζετε, ἀπὸ τριετίας ἔχομεν ἱδρύσει ἓνα τιμητικὸν μετάλλιον ἀπονέμενον ἐπ’ ἀρετῇ. Τὸ μετάλλιον τοῦτο φέρει τὸ ὄνομα τῆς Μεγάλης ‘Αδελφῆς τοῦ ‘Ελληνικοῦ ‘Ερυθροῦ Σταυροῦ, τῆς ἀειμνήστου ‘Αθηνᾶς Μεσολωρᾶ, τὴν ὁποίαν διέκρινεν ἡ ἀρετὴ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἡ ἀρετὴ τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ ἡ ἀρετὴ

δίδος Κλεοπάτρας ‘Αβαγιάνοῦ. Ἡ δὲς ‘Αβαγιάνοῦ, ὅταν ὑπηρετοῦσε κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940 ὡς ‘Αδελφὴ ἀνέλαβε βαρυτάτας εὐθύνas. ‘Εν συνεχείᾳ μετέβη εἰς Δωδεκάνησον, καὶ ὅταν ὁ Στρατὸς ἠθέλησε νὰ ἱδρῶσιν ἴδιον σῶμα διπλ. ‘Α)φῶν ἐκλήθη ν’ ἀναλάβῃ τὸ βαρὺ ἔργον τῆς διευθύνσεως καὶ ὁργανώσεως τῆς στρατιωτικῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης. ‘Επέτυχε, κατόπιν κόπων μεγάλων καὶ ὑπερνικήσεως πολλῶν ἀντιξοοτήτων, νὰ δημιουργήσῃ μιὰν σχολὴν, διὰ τὴν ὁποίαν αἱ ‘Ενοπλοὶ Δυνάμεις εἶναι ὑπερήφανοι, διότι κατάρθωσαν δι’ αὐτῆς ν’ ἀποκτήσουν ἐκλεκτὰς συνεργάτιδας ‘Αδελφὰς διευθυνούσας ἤδη τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεία.

Τὸ ἔργον τῆς δος ‘Αβαγιάνοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφῇ μετὰ ὀλίγα λόγια. Σᾶς εἶπα τὰς γενικὰς γραμμὰς καὶ ὑπε-

ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

γράμμισα τὸ γεγονός ὅτι ἡ Πατρίς τὴν ἀνεβίβασεν εἰς ἀνώτατον στρατιωτικὸν βαθμὸν, ἀκριβῶς λόγῳ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς. Εἶμαι εὐτυχῆς διότι μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία ν’ ἀπονεύμω ἐγὼ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν διάκρισιν».

‘Ακολουθῶς ὁ κ. Πρόεδρος εἶπεν εἰς τὰς νέας ‘Αδελφὰς: «Τὸ ἔργον ποὺ θ’ ἀναλάβετε μετ’ ὀλίγον εἶναι ἔργον ἔθνικόν καὶ θρησκευτικὸν συγχρόνως. Δὲν εἰσθε ἀπλᾶ ‘Αδελφαί, ὅπως αἱ ἄλλαι. Εἰσθε ‘Αδελφαί τοῦ ‘Ελληνικοῦ ‘Ερυθροῦ Σταυροῦ. Ἡ ἰδιότης σας αὕτη, ἡ ὁποία σᾶς ἐπιτρέπει νὰ φέρετε τὸ ἱερὸν σῆμα, σᾶς ἐπιβάλλει νὰ γνωρίζετε βαθύτατα τὰς ἀρχὰς του, νὰ τὰς σέβεσθε καὶ νὰ τὰς ἐφαρμόζετε. Νὰ τὰς μεταδίδετε παντοῦ ὅπου ὑπηρετεῖτε καὶ νὰ κατορθώνετε νὰ ἐπιβάλλετε τὴν ἠθικὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ‘Ερυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ κληθῆτε νὰ ὑπηρετήσετε».

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Γεωργακόπουλου ἐγένετο ἡ παρουσίασις τῆς τάξεως, ἐδόθη ἡ ὑπόσχεσις καὶ ἀπενεμήθησαν διὰ χειρὸς τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. ‘Αθηνάγορα Δρακοπούλου τὰ βραβεῖα καὶ τὰ διπλώματα.

Ἡ συγκινητικὴ τελετὴ ἐκλείσε μετὰ τὸν ‘Εθνικὸν Ὕμνον, τὸν ὁποῖον ἔψαλε χορωδία ‘Αδελφῶν.

‘Απενεμήθησαν βραβεῖα εἰς τὰς πρωτεύσασας:

- 1) Εὐγ. Καζάκου, 2) Βασίλ. Μπαρπαρούση, 3) Κωνστ. ‘Αρχανιώτου, 4) Παν. Καλημέρη, 5) ‘Ελ. Παπαναστασίου.

Πτυχία ἔλαβον αἱ κάτωθι ‘Αδελφαί:

- 1) ‘Αγγελάκη Μαρία, 2) ‘Αργύρη Γεωργία, 3) ‘Αρχανιώτου Κωνσταντίνα, 4) ‘Αρχοντούλη Βάια, 5) Δουλκερίδου ‘Ελένη, 6) Ζεάκη Εὐαγγελία, 7) Καζάκου Εὐγενία, 8) Καλημέρη Παναγιώτα, 9) Κοκκινίδου Μάρθα, 10) Καπουσοῦζη Βάια, 11) Κορμᾶ Χριστίνα, 12) Κυκάλου Φωτεινὴ, 13) Κωνσταντάκου Γεωργία, 14) Λιάκου Σοφία, 15) Μακρέλλη Εὐστρατία, 16) Μαραγκοῦ ‘Ιωάννα, 17) Μητσάκου Βασίλική, 18) Μουρκογιάννη Πηνελόπη, 19) Μπαρμπαρούση Βασίλική, 20) Νικολοπούλου Πολυξένη, 21)

Παπαναστασίου ‘Ελένη, 22) Παπασταύρου Βασίλική, 23) Πέττα Μαρία, 24) Πιρπιρὴ Φωτεινὴ, 25) Σεριάζη ‘Ελένη, 26) Σιδέρη ‘Αθηνᾶ, 27) Σταθακοπούλου Σοφία, 28) Τσανακτσίδου Βαίτσα, 29) Τσερπέ ‘Ελευθερία, 30) Χρήστου Δήμητρα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΠΤΥΧΙΩΝ ΕΙΣ ΕΘΕΛΟΝΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Τὴν 25)11 ἐγένετο εἰς τὴν Δρακοπούλειον Σχολὴν Νοσοκόμων τοῦ Ε.Ε.Σ. ἡ τελετὴ ἀπονομῆς διπλωμάτων εἰς 45 ‘Εθελοντὰς ‘Αδελ-

Π. Λαμπράκος, ὁ Πρόεδρος τοῦ ‘Ελληνικοῦ ‘Ερυθροῦ Σταυροῦ κ. Κ. Γεωργακόπουλος μετὰ τῶν Μελῶν τοῦ Κ. Συμβουλίου, Μεγάλοι



‘Εξ ἀριστερῶν: ‘Ο Μ. Εὐεργέτης τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. ‘Αθ. Δρακοπούλος, ὁ Σεβ. ‘Επίσκοπος ‘Αχελώου, ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Λαμπράκος, ὁ Πρόεδρος κ. Κ. Γεωργακόπουλος καὶ ἡ Μ. Εὐεργέτις τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Μ. Ράλλη.

φᾶς Νοσηλείας καὶ 23 ‘Αδελφὰς Κοινωνικῆς Προνοίας

Κατ’ αὐτὴν παρέστησαν ὁ βοηθὸς ‘Επίσκοπος ‘Αχελώου κ. Εὐθύμιος (ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου ‘Αρχιεπισκόπου), ὁ Ὑφυπουργὸς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ.

Εὐεργέται, Εὐεργέται καὶ Συνεργάται τοῦ Ε.Ε.Σ., Διδάξαντες Καθηγηταί, ‘Αδελφαί καὶ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς ‘Αθηναϊκῆς κοινωνίας.

Λαβὼν τὸν λόγον ὁ κ. Γεωργακόπουλος ἐχαίρετσε τὰς ‘Αδελφὰς καὶ ἐξῆρε τὸ ἔργον τῶν παλαι-



‘Ο Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος ὁμιλῶν.

τέρων συναδέλφων των, αἱ ὁποῖαι εἰργάσθησαν μετ' αὐτὰς καὶ αὐταπά-
νησιν, καὶ προσέφεραν ἀνεκτιμήτους
ὑπηρεσίας εἰς τὴν Πατρίδα, τόσο
κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἱερῶν ἀπε-
λευθερωτικῶν καὶ ἀμυντικῶν ἀγώ-
νων τῆς ὅσον καὶ κατὰ τοὺς εἰρή-
νικους καιροὺς, ἠὲ καὶ δὲ ὅπως
τὸ παράδειγμά των ἀκολουθήσουν
αἱ ἐξερχόμεναι τῆς Σχολῆς ἵνα
φέρουν εἰς πέρας τὸ βαρὺ καθήκον
ποῦ ἐπωμίσθησαν. Ἐν συνεχείᾳ ἀνε-
φέρθη εἰς τὴν ἡρωϊκὴν στάσιν Ἑ-
θελοντῶν Ἀδελφῶν κατὰ τὸν τορπι-
λισμὸν τοῦ πλωτοῦ νασοκομεῖου κυ-
ριῶν Ἑφ. Ἀναστασιάδου, Ἰωάν.
Τσαρμαλῆ, Βασ. Καλογερέση-Ραῖτ,
Ἑλ. Βλαγγελίδου, Περσ. Τζωτζη-
Κουρκομπέτη, Κτενᾶ-Κωνσταν-
τοπούλου, Μαρ. Μαχριδάκη, Ἐλέ-
νης Σπυράκη καθὼς καὶ τῆς κ.



Ὁ κ. Γεωργακόπουλος ἀπονέμει τὸν Ἀργυρῶν Σταυρὸν μετὰ χρυσοῦ ἀστέρος εἰς εἰς τὴν Ἐθελ. Ἀ) φὴν κ. Ἑλένην Σπυράκη

Σοφ. Μερῖα, πὰν ὑπὲρ ἔτρεψεν ἐπίσης
κατὰ τὸν Ἰταλοελληνικὸν πόλεμον
εἰς τοὺς ὑγειονομικοὺς συρμούς καὶ
συνέβαλε εἰς τὴν διάσωσιν διακο-
μιζομένων τραυματιῶν.

Τελευταῖων ὁ κ. Πρόεδρος συνε-
χάρη τοὺς διδάξαντας καὶ τὰς νέας
Ἀδελφὰς διὰ τὸ γόνιμον ἔργον των
καὶ ἡνχίθη ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι πάντα
μαζί τους. Ἀκολούθως ὁ κ. Πρό-
εδρος ἀπένευμε μετὰλλια τοῦ Ε.Ε.Σ.

Κατόπιν ἐγένετο παρουσίαις τῶν ἀποφοιτησάων, ὀρκωμοσία, καὶ ἀπονομή τῶν πτυχίων ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Διπλώματα ἔλαβον αἱ κάτωθι
Ἐθελονταὶ Βοηθοὶ Ε.Ε.Σ. (Τάξεως
1970).

1) Μαρία Ἀντόπα, 2) Ὀλγα Βασιάννη, 3) Εἰρ. Βασιλάτου, 4) Νίκη Βενίδου, 5) Εὐφ. Βίκα, 6) Εἰρ. Γιαννακάκη, 7) Τριαντ. Δημητρακοπούλου, 8) Ἀγάθη Δουρ-

μούσογλου, 9) Μάρκα Ζαβού, 10) Πολ. Ζεγρινιάδου, 11) Μαρία Θεοφιλοπούλου, 12) Ίφιγ. Ίωσήφ, 13) Εύφ. Καλαβρουγιώτου, 14) Μαρία Κονδύλη, 15) Νίνα Καμυχή, 16) Χρ. Κατσουλάτου, 17) 'Αθ. Καττή, 18) Βασ. Κλάδη, 19) Μικ. Κοκκίνου, 20) Τακουή Κουμιάν, 21) 'Αλ. Κουρετζή, 22) Πουλ. Κώνστα, 23) 'Ελ. Λίτκε-Πεντάρη, 24) Παρ. Λογοθέτη, 25) 'Ελισ. Λούκα, 26) Γεωργία Μαυρουδέα, 27) Στεφ. Μουσταχίδου, 28) Μαρ. Μπεριντάς, 29) 'Αλ. Νασιοπούλου, 30) Αίχ. Οικονόμου, 31) 'Ελ. Παντελεμονίου, 32) Βασ. Παπαγιαννοπούλου, 33) 'Ελ. Παπαθεοδώρου, 34) 'Αθ. Παπαστάμου, 35) Δεσ. Πίσσαρη, 36) 'Ελ. Ρεστέρη, 37) Μαρία Σκουλάκη, 38) 'Ιδλη Σταματοπούλου, 39) Τασία Στεφανάκη, 40) Εύ. Στεφανίτση, 41) Εύθ. Τζαμαλούκα-Παππίδα, 42) Γεωρ. Τρακά, 43) 'Αγλ. Τρικαντζοπούλου, 44) Κων. Τσαΐμου, 45) Είρ. Φρέρη, 46) Τριαντ. Χρηστοπούλου.

Διπλώματα Ἀφῶν Κοινωνικῆς
Προνοίας (τάξεως 1969) ἔλαβον :

1) Εύα Ἀντωνίου, 2) Ἑλένη Βάλβη, 3) Δήμητρα Ζιώμα, 4) Ἀγγελικὴ Καραγουλιάμου, 5) Ἀλεξάνδρα Καχραμάνογλου, 6) Γεωργία Κλεισοῦρα, 7) Ἰουλία Λαμπρινίδου, 8) Μαργαρίτα Λεοντοπούλου, 9) Λουκία Μπιναρδοπούλου, 10) Παρασκευὴ Μποζδοπούλου, 11) Αἰκατερίνη Πάικου, 12) Ἰσμήνη Παμφίλη, 13) Ἀλεξάνδρα Ρεκούνα, 14) Νίκη Σαρηγιάννη, 15) Καλυψὼ Σαρηγιάννη, 16) Σουλτάνα Σερδάρη, 17) Παναγιώτα Σισσίνη, 18) Μαρία Σωτηρίου 19) Εὐαγγελία Σώτου, 20) Εὐαγγελία Τσαλτάκη, 21) Ἀγγελικὴ Φωτοπούλου, 22) Χαρίκλεια Χαβιαρᾶ, 23) Ἀθηνᾶ Χατζημαρκάκη.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Τὴν 11 παρελθόντος ἐγένοντο εἰς τὴν Αἴθουσαν Τελετῶν Ε.Ε.Σ. τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐτησίας Ἐκθέσεως Λευκωμάτων Σχολικῆς Ἀλληλογραφίας Ἑλλήνων Ἐρυθροσταυριτῶν μετὰ συναδελφών των μαθητῶν Σχολείων τοῦ ἑξωτερικοῦ. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Πρόεδρος καὶ Μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ε.Ε.Σ., ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἐφορείας τοῦ Ε.Ε.Σ. Νεότητος, οἱ κ.κ. Γεν. Ἐπιθεωρηταὶ Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκ-

παιδεύσεως, Ἐπιθεωρηταὶ Δημ.
Σχολείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ
ἐκπρόσωποι τῆς ἀθηναϊκῆς κοινω-
νίας.

Ἐν ἀρχῇ ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος
τῆς Ἐφορείας Ε.Ε.Σ.Ν. κ. Παν.
Γεωργουντζος εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

Ἡ ἔκθεσις τῶν λευκωμάτων τῆς σχολικῆς ἀλληλογραφίας μᾶς δίδει μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν καλαιδέητον καὶ ὥραϊαν ἐμφάνισίν των, ἣτις προδίδει τὴν ἐπινοητικότητα, τὴν φαντασίαν καὶ τὴν δημιουργικότητα τῶν νέων ἐρυθροσταυριτῶν μας. Τὰ ἐκτιθέμενα λευκώματα ἀπο-



Ἐρυθροσταυρίτισσαι περιεργάζονται τὰ
ἐκθέματα.

τελούν μέρος μόνον τῶν 148 ὑποβληθέντων. Τὰ ἄλλα ἐστάλησαν ἤδη εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ κατὰ τὸ πρόγραμμα ἀνταλλαγῆς. Ἐκτὸς τῶν λευκωμάτων τὰ σχολεῖα μας διατηροῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ σχολεῖα καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν λευκωμάτων ἐπιδιώκουν τὴν ἀλληλογνωριμίαν τῆς νεότητος πού βοηθεῖ εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ πρὸς προαγωγὴν τῆς διεθνούς κατανόησεως

Αὐτὴ ἡ ἐπιδίωξις, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα εἶναι λίαν ἱκανοποιητικὰ δὲν εἶναι φυσικὰ ἢ μόνη τῶν Εὐρυθροσταυριτῶν μας. Ὑπάρχουν ἀκόμῃ ἄλλοι δύο τομεῖς δράσεως εὐρυθροσταυριτῆς. Ἕνας ἡ ὑγιεινὴ διαπαιδαγώγησις καὶ ἡ προαγωγὴ τοῦ ὑγιεινοῦ περιβάλλοντος τοῦ σχολείου, τῆς οἰκογενείας, τῶν ἀτόμων καὶ τῆς Κοινότητος. Ἕνα ἀρκετὰ

ἐνδιαφέρον πρόγραμμα δράσεως εἰς
διάφορον ἔκτασιν ἔχει τεθῇ ἀπὸ
ὅλας τὰς Ἐρυθροσταυρικὰς ομάδας.

Ο τρίτος τομέας είναι η αλληλεγγύη
όχι μόνον μεταξύ των μαθητών,
αλλά μεταξύ αυτών και όλων των
μελών της Κοινότητας, ή συνδρομη-
τών αδυνάτων, των ευρισκομένων
έν ανάγκη, των υπερηλίκων, των
ασθενών και η πρόθυμος υπηρεσία
σκοπών που έξυπνηρετούν την Κοι-
νότητα. Έκ των υποβαλλόμενων
εκθέσεων έρυθροσταυρικής δρά-
σεως των σχολείων μας προκύπτει
ότι εργάζονται ενεργώς και δρα-
στηρίως 470.000 μαθητών από της
Γ' τάξεως του Δημοτικού μέχρι
της τελευταίας του Γυμνασίου, έν-
τεταγμένοι εις 28.000 ομάδας, άνή-
κοντες εις 8.610 σχολεία Μέσης και
Δημοτικής και καθοδηγούμενοι υπό
17.600 εκπαιδευτικών λειτουργών.

Ἡ δρᾶσις τῶν ὁμάδων μας ἐκτι-
θεμένη ἐκ τὰς ἐκθέσεις των μᾶς
γεμίζει ἐκανοποίησιν, διότι μαρτυρεῖ
μὲ ποῖαν ἀφοσίωσιν καὶ ἐνθουσια-
σμόν ὑπηρετοῦν οἱ νέοι μας τὰ εὐγενῆ
ιδεώδη τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ὑπὸ
τὴν διακριτικὴν καθοδήγησιν τῶν
διδασκάλων των. Οἱ Διδάσκαλοι ἔξ-
ἄλλου ἐκτελοῦν τὸ ἐρυθροσταυρικὸν
ἔργον βλέποντες ὅτι ἀποτελεῖ τὴν
ἀρίστην μέθοδον πρὸς ἀγωγὴν ἀρί-
στων πολιτῶν. Καὶ τὸ ἐκτελοῦν μὲν
πολὺν ἐνθουσιασμόν, διότι συνάδει
τὸ ἔργον τοῦτο πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς
πατροπαράδοτου καὶ παναρχαίας ἐκ-
παιδευτικῆς μας παραδόσεως μὲ τὰς
Ἑλληνοχριστιανικὰς ιδεώδεις. Εἴμεθα
εὐγνώμονες πρὸς τοὺς Ἐκπαιδευ-
τικούς λειτουργοὺς ὅχι μόνον διότι
μετέχουν μὲ τόσῃ δραστηριότητι
εἰς τὸ ἐρυθροσταυρικὸν ἔργον, ἀλλὰ
καὶ διότι ἀφήνουν πρωτοβουλίας
σχεδιασμοῦ τῆς δράσεως εἰς τοὺς
μαθητάς, ὥστε οὗτοι νὰ ἐνε-
ργοῦν αὐτόνομως, αὐθορμήτως καὶ
γὰρ πνευματικῶς ἐσωτερικῶς παρόρμησιν

"Ολοι οἱ Ἕλληνες πολῖται τοῖου
 τρόπου, ἀφοῦ κατὰ τὰ μαθητικὰ
 τῶν χρόνια ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπῆρξαν
 συνειδητοὶ ἐρυθροσταυρίται, εἶνα
 βέβαιον ὅτι ἐνηλικιωθέντες θὰ διέ-
 πωνται ἀπὸ τὸ ἐρυθροσταυρικὸ
 πνεῦμα. Καὶ μὲ τὴν δρᾶσιν αὐτῇ
 τὴν ἐξωσχολικὴν τῶν νέων, τὴ
 συμπληροῦσαν πρακτικῶς τὴν θεω-
 ρητικὴν τῶν Ἑλληνοχριστιανικῇ
 ἀγωγῇ τῶν σχολείων, οἱ Διδάσκαλοι
 μας πιστεύουν ἀκράδαντος ὅτι ὅπλι-
 ζουν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα
 τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος μὲ θώρα-
 μέλλοντα νὰ προφυλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ

ἐπιδράσεις καὶ παραδείγματα νέων
χωρῶν τινων τοῦ Ἐξωτερικοῦ, τοὺς
ὁποίους παρεξηγημένη Ἐπιστήμη
μὲ ἀθέταν καὶ ὕλισμὸν ὥθεϊ εἰς
παρεκτροπάς.

Καὶ εἰς τὴν τάσιν των αὐτὴν οἱ
Διδάσκαλοί μας ἐνισχύονται — ἐπι-
τρέψατέ μου νὰ τὸ εἰπω Κύριε
Πρόεδρε — ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Πρόε-
δρον τῆς Ὁργανώσεώς μας τοῦ
Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος περι-
δεύων τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἐκτέλεσιν
τῶν ἔργων του δὲν παύει ἀπευθυνό-
μενος πανταχοῦ πρὸς Διδασκάλους
καὶ Καθηγητάς, πρὸς ἱερεῖς καὶ
ιεράρχας, πρὸς γονεῖς καὶ κηδε-
μόνας καὶ πρὸς τοὺς νέους καὶ τὰς
νέας καὶ παροτρύνων αὐτοὺς εἰς
ἄκαμπτον ἐμμονὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν
πατροπαράδοτων ἀξιών καὶ διδα-
σκαλίῳ τῆς Ἐλληνοχριστιανικῆς
μας παραδόσεως.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κωνστ. Γεωργακόπουλος λαβὼν τὸ λόγον, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκθέσεως ἥτις μαρτυρεῖ τὴν ἔμφυτον καλὰ σθεσίαν καὶ τὴν κατάλληλον καὶ καθοδήγησιν τῶν Ἑλληνοπαίδων ὀφειλομένην εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν Ἑκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν, πολυτίμων Συνεργαζομένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἀκολουθῶς ὁ κ. Πρόεδρος ὑπεγράμμισε τοὺς κινδύνους τοῦ ὁποίου διατρέχει ἡ σημερινὴ Νεολαία. Ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰς αἰτίας φθοροποιῶν συνθημάτων ἀποσύνθεσιν, ἡ ὁποία παρατηρεῖται ἐν τῇ τῆς ξένης χώρας, ἐτόνισε τὴν ἀνάρησιν τῆς ἀσυνήθους ἀνωτέρας ἰδανικῶν εἰς τὰ παιδιά, κυριώτατον δὲ τὴν προσήλωσιν εἰς τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις καὶ τὸν νέον σύνθημα τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ «Διὰ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ πρὸς τὴν Εἰρήνην». Ὁ Ἀνθρωπισμὸς εἶπεν ὁ κ. Γεωργακόπουλος, ὑπῆρχεν καὶ πρὸ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ διδάγμα τοῦ Κυρίου τοῦ προσέδωκε νέον μορφήν, ὁ Ἑλληνισμὸς δὲ ἐνέστερνε τὴν στήν τὸ ὑψηλὸν τοῦτο διδάγμα καὶ βάσει αὐτοῦ ἐξσηλήρωσε καὶ ἐξακλόνησε τὴν ἐκπληράνῃ τὴν πολιτιστικὴν τοῦ ἀποστολῆν.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς κη-
ρίους Ἐκπαιδευτικούς ὁ κ. Γεω-
ργακόπουλος εἶπεν ὅτι ἡ ἀποστο-
λὴ εἶναι μεγίστης σημασίας. Ἐχο-
ταχθῇ δὲ ἐμπνεύσουν εἰς τὴν Νε-
ολαίαν Πίστιν τὴν Ὁρθοδόξον
καὶ τὴν Πατρίδα, νὰ προασπίσω-

αὐτὴν ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει ἀπὸ τοὺς ὑπονομευτὰς τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου. Εἶσθε πολῦτιμοι Συνεργάται μας, ἐτόνιστοι. Ἡ Διεθνὴς Συνδιάσκεψις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐξέφρασεν ὁμοθυμῶς τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς Ὑμᾶς... Εὐχομαι ὀλοψύχως, κατέληξεν ὁ κ. Πρόεδρος, ὅπως διέλθετε μὲ ὑγίαν καὶ χαρὰν ὅλας τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας.

ΕΠΕΣΤΡΕΨΑΝ ΕΞ ΑΜΜΑΝ
ΑΙ ΕΘΕΛ. Α)ΦΑΙ τοῦ Ε.Ε.Σ.

Αἱ εἰς Ἀμνὸν ἀποσταλεῖσαι πρὸς
παροχὴν νοσηλευτικῶν φροντίδων ἑ-
θελονταὶ Ἀδελφαὶ τοῦ Ε.Ε.Σ. δίδου-
σιν Ἀλεξ. Πάμπουρα καὶ Ἀγγ. Οἰκο-



νόμου, μετὰ μηνιαίαν παραμονήν
ἐκεῖ, ἐπέστρεψαν τὴν 7-12-70. Εἰς
τὴν εἰκόνα ἡ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τοῦ
Σώματος Ἑλληνίδων Ἀδελφῶν καὶ
Μ. Ελευθερίου ἐν μέσῳ αὐτῶν εἶ-
δε ἀεροδρομίου τοῦ Ἑλληνικοῦ.

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ.
Κωνστ. Γεωργακόπουλος ἀπένειμε
ἐσχάτως τὰς κατωτέρω τιμητικάς
διακρίσεις :

1) Εἰς τὴν κ. Macwen Margaret, μέλος τῆς Διεθνoῦς Ὁργάνωσης Προστασίας Παιδιοῦ ἐν Λονδίῳ, Χρυσοῦν Σταυρὸν διὰ τὴν πολυτιμὸν καὶ πρόθυμον συμπαράστασίν της εἰς τὸ ἀνθρωπιστικὸν ἔργον τοῦ Ε.Ε.Σ.

2) Εἰς τὴν κ. Ἰωάνναν Τσα
μακλῇ, Ἐθελ. Προϊσταμένην Β' το
Ε.Ε.Σ., Ἀργυροῦν Σταυρὸν μετ
2 Ἀργυρῶν καὶ 1 Χρυσοῦ Ἀσπ
ρων, διὰ τὴν μετὰ ἀφοσιώσεως κ

ήρωϊσμού ὑπηρεσίαν τῆς ἐπὶ τοῦ βομβαρδισθέντος καὶ βραδύτερον βυθισθέντος πλωτοῦ Νοσοκομείου «Ἀττική». Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπένειμεν εἰς τὰς κατωτέρω 6 Ἑθελ. Ἀδελ. τὰς ἀντιστοίχους τιμητικὰς διακρίσεις:

3) Εἰς τὴν κ. Βάσω Καλογερέση-Wright, Ἑθελ. Προϊσταμένην Β' τοῦ Ε.Ε.Σ. Ἀργυροῦν Σταυρὸν μετὰ 2 Ἀργυρῶν καὶ 1 Χρυσοῦ Ἀστέρων.

4) Εἰς τὴν κ. Ἑλένην Εὐαγγελίδου, Ἑθελ. Προϊστ. Β' τοῦ Ε.Ε.Σ. Ἀργυροῦν Σταυρὸν μετὰ 2 Ἀργυρῶν καὶ 1 Χρυσοῦ Ἀστέρων.

5) Εἰς τὴν κ. Περσεφόνην Τζώτζη-Κουρκουμπέτη, Ἑθελ. Προϊστ. τοῦ Ε.Ε.Σ. Ἀργυροῦν Σταυρὸν μετὰ 2 Ἀργυρῶν καὶ 1 Χρυσοῦ Ἀστέρων.

6) Εἰς τὴν κ. Μαρίκα Μακρινδάκη, Ἑθελ. Ἀδελφὴ Ε.Ε.Σ. Ἀργυροῦν Σταυρὸν καὶ 1 Χρυσοῦ Ἀστέρος.

7) Εἰς τὴν κ. Ἑλένην Σπυράκη, Ἑθελ. Ἀδελφὴν, Ἀργυροῦν Σταυρὸν καὶ 1 Χρυσοῦ Ἀστέρος.

8) Εἰς τὴν κ. Σοφίαν Μεριᾶ, Ἑθελ. Ἀδελφὴ Ε.Ε.Σ. Ἀργυροῦν Σταυρὸν μετὰ 1 Χρυσοῦ Ἀστέρος διὰ τὴν μετὰ ἐξαιρέτου πρωτοβουλίας καὶ ψυχραιμίας διάσωσιν διακομιζομένων τραυματιῶν (1941).

9) Εἰς τὴν κ. Ἀλεξάνδραν Πούμπουρα, Ἑθελ. Ἀδελφὴ Ε.Ε.Σ. Ἀργυροῦν Σταυρὸν μετὰ 1 Χρυσοῦ Ἀστέρος, διὰ τὰς ἐπὶ μακρὸν προσφερομένας ἀνθρωπιστικὰς ὑπηρεσίας τῆς μετ' ἀφοσιώσεως καὶ πίστεως πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

10) Εἰς τὴν κ. Christine Hodges, ἱατρὸν τοῦ Stmary's Hospital Paddington, ἐν Λονδίῳ Ἀργυροῦν Σταυρὸν μετὰ 2 Ἀργυροῦν Ἀστέρων, διὰ τὴν πολυτίμον καὶ πρόθυμον συμπαραστάσιν τῆς εἰς τὸ ἀνθρωπιστικὸν ἔργον τοῦ Ε.Ε.Σ.

11) Εἰς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Γαυνάκη, Μεγάλον Εὐεργέτην τῆς Ἑλλην. Κοινότητος ἐν Ἀδδίς Ἀμπέμπα, Ἀργυροῦν Σταυρὸν, διὰ τὰς πολυτίμους ἐθνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ὑπηρεσίας του τιμήσας ἐν Αἰθιοπία τὴν Πατρίδα μας.

12) Ἀθανάσιον Μίχον, Μεγάλον εὐεργέτην τῆς Ἑλλην. Κοινότητος ἐν Ἀδδίς Ἀμπέμπα, Ἀργυροῦν Σταυρὸν, διὰ τὰς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἐν Ἀδδίς Ἀμπέμπα Κοινότητα ἀνθρωπιστικὰς ὑπηρεσίας του.

13) Εἰς τὴν κ. Ἑλένην Ποταμιάνου, Προϊστ. Α' Ἀργυροῦν Σταυρὸν, διὰ τὰς ἐπὶ μακρὸν προσφερομένας ἀνθρωπιστικὰς ὑπηρεσίας τῆς μετ' ἀφοσιώσεως πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

14-15) Εἰς τὰς κ. Μένην Φραγκουλίδου καὶ Βασιλικὴν Φιντικλῆ, Προϊστ. Α' τοῦ Ε.Ε.Σ., Ἀργυροῦν Σταυρὸν, διὰ τὰς ἐπὶ μακρὸν προσφερομένας ἀνθρωπιστικὰς ὑπηρεσίας, μετ' ἀφοσιώσεως πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

16) Εἰς τὴν δ. Ἑλένην Τσουνη, Διπλωμ. Ἀδελφὴ Ἀσκληπιδίου Βούλας, Ἀργυροῦν Σταυρὸν, διὰ τὰς πολυτίμους ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσίας τῆς.

17) Εἰς τὴν κ. Ἀγγέλαν Οἰκονόμου, Ἐπιθεωρητὴν Ἑθελ. Ε.Ε.Σ., Ἀργυροῦν Μετάλλιον «Ἀθηνᾶ Μεσολωρᾶ» διὰ τὴν πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῆς.

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΤΟΥ Ε.Σ. ΣΥΝΕΤΡΙΒΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΓΕΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Δι' ἐγγράφου του ἀπὸ 9)10)70 ὁ Σύνδεσμος Ἐρυθρῶν Σταυρῶν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ε.Ε.Σ. τὴν θλιβεράν εἰδησιν τῆς καταστροφῆς ἑνὸς Ἐρυθροσταυρικοῦ ἀεροπλάνου, πλήρους παιδικῶν τροφῶν, ἀποσταλέντος εἰς τὸ Πακιστάν. Καὶ τὰ τέσσαρα μέλη τοῦ πληρώματος ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν συντριβὴν τοῦ ἀεροπλάνου, ἡ ὁποία συνέβη ὀλίγον πρὸ τῆς προσγειώσεως του.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Κ. Γεωργακόπουλος, εὐθὺς ὡς ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ἐγγράφου, ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συνδέσμου Ε.Σ. κ. Ἐρ. Μπερρὴ τὴν βαθυτάτην του θλίψιν διὰ τὸ τραγικὸν συμβάν καὶ νὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν ὅπως διαβιβάσῃ εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν θυμάτων τὴν συμπάθειάν του διὰ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ Ἐρυθροσταυρίτες μας ποὺ στέλνουν χειρόγραφα γιὰ τὴ στήλη συνεργασίας δὲν πρέπει νὰ γράφουν καὶ ἀπὸ τίς δύο ὀψεις τοῦ χαρτιοῦ, γιὰ τὴν δυσκολεύουν τοὺς τυπογράφους. Διαβάζομε μόνον ὅσα κείμενα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὴν μίαν ὀψιν.

ΟΙ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΗΓΕΝΤΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΦΩΝΟΣ ΠΑΚΙΣΤΑΝΟΥΣ

Μὲ μεγάλην προθυμίαν αἱ Ὁμάδες Ε.Ε.Σ.Ν. ἔσπευσαν νὰ βοηθήσουν, μὲ χρηματικὰ ποσὰ καὶ τρόφιμα, τοὺς πληγέντας ἐκ τοῦ τυφῶνος κατοίκους τοῦ Ἀνατολικοῦ Πακιστάν.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Α) ΜΕΣΩ ΗΜΩΝ

1) Τὰ Δημ. Σχολεῖα Τριοβασάλων Μήλου δρχ. 1.140, Ν. Πλαγιαρίου Θεσ)κης δρχ. 100, 2ον Σίνδου Θεσ)κης δρχ. 700, Λοφίσκου Κύμης δρχ. 285, 50ὸν Ἀθηνῶν δρχ. 2.350, Κοκκινόμηλεως Ἰστιαίας δρχ. 176, Βουνιχώρας Φωκίδος δρχ. 350, Γοματίου Χαλκιδικῆς δρχ. 100, 2ον Καλύμνου δρχ. 685, Βρυσοῦλας Ἐβρου δρχ. 100, Ἀδελφίου Φθιώτιδος δρχ. 155, 1ον Νεμέας Κορινθίας δρχ. 1.000, Ἐκπαίδ)ριον Χρυσοβέργης, Πεῦκῃ Ἀττικῆς δρχ. 1.560, Βέλου Κορινθίας δρχ. 1.500, Κριαζῶν Κύμης δρχ. 360, 6ον καὶ 8ον Κομοτινῆς δρχ. 800, καὶ Παλαιοκάστρου Ἐλασσόνο δρχ. 100.

Β) ΜΕΣΩ ΕΤΕΡΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

1) Τὸ Δημ. Σχολ. Ὁμολίου Λαρίσης, μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης δρχ. 250.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΥΠΕΡ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

1) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ν. Σμύρνης Ἀθηνῶν, μέσῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, 720 κυττὰ κονσερβῶν.

2) Τὸ Ζ' Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν, μέσῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, 946 κυττὰ κονσερβῶν.

3) Τὰ Ἰδιωτικὰ καὶ Δημόσια Σχολεῖα τῆς Γ' Περιφερ. Στοιχ. Ἐκπ)σεως Πειραιῶς, προσέφερον μερίμνη τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ των, α) 22.292 κυττὰ κονσερβῶν (γάλακτος, κρέατος, μαρμελάδος κλπ.), β) 1.262 κιλὰ ὀρυζῆς καὶ γ) 565 κιλὰ ζαχαρώδους, παραδοθέντα ἅπαντα εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν. 4) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἀμφίσσης, μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀμφίσσης, 523 κυττὰ κονσερβῶν. 5) Τὸ 4ον καὶ 5ον Δημ. Σχολ. Μοσχάτου Ἀθηνῶν, μέσῳ τῆς Ἀποθῆκης Ε.Ε.Σ. διὰ τὴν περαιτέρω προώθησιν των, 431 κυττὰ κονσερβῶν.

6) Τὸ Δημ. Σχολ. Κομνηνῶν Ἑορδαίας, ἀπέστειλεν εἰς Ἀπο-

θήκην Ε.Ε.Σ. διὰ τὴν περαιτέρω προώθησιν των, 6 δέματα διαφόρων τροφίμων.

7) Τὸ Δημ. Σχολ. Μαυροπηγῆς Ἑορδαίας, ὁμοίως εἰς Ἀποθήκην Ε.Ε.Σ. 84 κυττὰ κονσερβῶν.

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Οἱ μαθηταὶ τῆς ΣΤ' τάξεως τοῦ 50οῦ Δημοτ. Σχολείου Ἀθηνῶν συνάδευσαν τὴν προσφορὰν των μὲ συγκινητικὴν ἐπιστολήν, ἐκ τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν κατωτέρω χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα:

«Ζήσαμε νοερῶς τὸ δράμα τῶν παιδιῶν τῆς μακρινῆς αὐτῆς χώρας, τὰ ὅποια αὐτὴν τὴν στιγμήν — ὅσα ἀπέμειναν ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ὀλέθρου — γυμνὰ καὶ σκελετωμένα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν ἀγωνία, μὲ τὴν φρίκην ζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπά των ἀναζητοῦν τὰ προσφιλῆ των πρόσωπα μέσ' ἀπὸ τίς λάσπες, τὰ χαλάσματα καὶ τ' ἀπομεινάρια τῆς καταστροφῆς. Τὰ βλέπουμε μὲ τὴ φαντασία μας νὰ ὑψώνουν ἀπεγνωσμένα τὰ σκελετωμένα χέρια των πρὸς τὸν οὐρανόν, τὴ μοναδική τους σκέπη, ἐλπίδα καὶ καταφύγιον, καὶ νὰ ζητοῦν βοήθειαν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους των... Ὁ ἐσωτερικὸς μας κόσμος, ἔχων ὡς ὁδηγὸν τὰ ιδεώδη τοῦ Θεανθρώπου καὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, συνεκλονίσθη. Ἐπῆραμε λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ στερηθοῦμε ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τὸ κουλούρι τῆς ἡμέρας καὶ νὰ τὸ διαθέσουμε γιὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν παιδιῶν τῆς μαρτυρικῆς αὐτῆς χώρας...»

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν του, κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Νοέμβριον 1970, 10.702 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίαι, ἐκ τῶν ὁποίων 1.503 ἐξηκριβωμένοι περιπτώσεις ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α. Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατηγορίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Τραύματα, κατάγματα, 4.250, β) Παθολογικὰ νοσήματα, 3.446, γ) Λοιπὰ περιστατικά (δηλητηριάσεις, ἐγκαύματα κ.λ.π.), 3.006.

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις: Δηλητηριάσεις τροφικαί, φαρμακευτικαί 121. Δηλητηριάσεις διὰ

μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος 12. Καρδιολογικὰ νοσήματα 478. Λοιμώδη νοσήματα 31. Ἑγκαύματα 122. Μέθη 90. Ἡλεκτροπληξία 5.

Παροχὴ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἱατρικῶν ὀδηγιῶν εἰς ποντοπόρα πλοῖα δι' ἀσθενοῦντα μέλη τῶν πληρωμάτων των 34. Τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. παρέσχε δωρεάν δι' ἀπόρους φιάλας αἵματος 269.

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

(Ἀπ' εὐθείας ἀποστολαὶ εἰδῶν βοηθείας)

Μὲ συγκινητικὴν προθυμίαν ἔσπευσαν καὶ ἐφέτος οἱ Ἐρυθροσταυρίται μας ν' ἀποστείλουν δέματα διὰ τὰ Σχολεῖα τῆς ὑπαίθρου.

Ταῦτα προωθήθησαν ἀμέσως καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔφθασαν ἐγκαίρως εἰς τὸν προορισμόν των.

Συγχαίρομεν τοὺς Ἐρυθροσταυρίτας μαθητὰς καθὼς καὶ τοὺς κ.κ. Ἐκπαιδευτικούς, οἱ ὅποιοι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐθίζουσιν τοὺς νεαροὺς μαθητὰς νὰ ἐφαρμόζουσιν ἐμπράκτως τὴν προτροπὴν τοῦ Κυρίου «Ἀγαπάτε ἀλλήλους».

3) Τὸ 7ον Δημοτικὸν Σχολολεῖον Ἐλευσίνος Ἀττικῆς, 17 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Δοϊράνης Κιλκίς. 4) Τὸ 33ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, ἀνὰ ἐν (1) δέμα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Δοϊράνης Κιλκίς καὶ Δασωτοῦ Κ. Νευροκοπίου. 5) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Μ. Χατζήμπεη Ν. Φιλαδέλφειας Ἀθηνῶν, 3 σάκκους μὲ εἶδη βοηθείας, εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Βραγκιανῶν Καρδίτσης καὶ Μακρροχώρας Θεσπρωτίας. 8) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Μ. Γουρμετάκη - Κερτσινίου Πειραιῶς, 5 σάκκους καὶ 2 κιβώτια εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Ματαγυτσίτου Χαλκιδικῆς. 9) Τὸ Γυμνάσιον Κορωπίου Ἀττικῆς, 5 σάκκους εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Χρυσῆς Καστοριάς. 10) Τὸ ΙΗ' Γυμν. Ἀρρένων Ἀθηνῶν, 10 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας, εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Κάτω Κορυφῆς Σαρακηνῶν Ἀλωπείας. 11) Τὸ Α' Οἶκον. Γυμν. Ἀθηνῶν, 14 δέματα θείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Μανωλιάσσης Ἰωαννίνων καὶ ἀνὰ ἐν (1) δέμα καὶ ἓνα (1) σάκκον εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Λαγκαμάτων Καστογᾶς καὶ Βλασίου Καρδίτσης. 6) Τὸ 7ον Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν, ἐν σχολ.

Φαρμακείον εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Ἀμυγδαλιᾶς Καλαβρύτων καὶ ἀνὰ ἐν (1) δέμα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Βαρδονίας Λακεδαιμόνος, Χριστοφιλαϊκῶν Καλαμάτας Ἐλευθερίου Παραμυθιάς καὶ Νέας Γιαννιτσῶν Φθιώτιδος. 7) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. «Ἁγίος Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης» Ν. Ψυχικοῦ Ἀθηνῶν, ἀνὰ 5 καὶ 4 δέματα μὲ εἶδη μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Παπάδων Κάτω Νευροκοπίου. 12) Τὸ 29ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, 7 σάκκους καὶ 2 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Καλλιθέας Καλαβρύτων. 13) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἐλευσίνος Ἀττικῆς, 8 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ρογγίων Καρυῶς Μουζακίου. 14) Τὸ Ἰδιωτ. Δημ. Σχολ. Ε. Τσάκωνα - Καβατζῆ, Νικαίας Πειραιῶς, 1 δέμα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Τάρλας Ἀμφιλοχίας. 15) Τὸ 46ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, 5 σάκκους μὲ εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ἰτέας Εὐρυτανίας. 16) Τὸ Οἶκον. Γυμν. Καλλιθέας, 3 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας, εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Ἰωάννου Κερκύρας καὶ ἕτερα 3 δέματα εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Γραϊκῆς Ὀλυμπίας. 17) Τὸ Γυμν. Δεσκάτης Ἐλασσόνας, ἐν δέμα μὲ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Καλλιθέας Καλαβρύτων. 18) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἐρροκάμπου Ἱεραπέτρας Κρήτης, 1 δέμα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Σικρᾶ Παιονίας. 19) Τὸ Δημ. Σχολ. Γέρακα Ἀττικῆς (τάξεις Δ') 14 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Βελανιδίου Ἡλείας. 20) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολεῖον Β. Κρεατσούλη - Σταυράκη, Γλυφάδας Ἀττικῆς, 32 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας, εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Βλασίου Μουζακίου. 21) Τὸ Πανορμίτειον Γυμν. Σύμης, ἀνὰ 6 καὶ 9 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας, εἰς τὰ Δημ. Σχολεῖα Καρυῶν Λακεδαιμόνος καὶ Μεγάλου Ἐλευθεροχωρίου Ἐλασσόνας. 22) Τὸ Γυμν. Θηλέων Καλλιθέας Ἀθηνῶν, 17 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Ὠωνίας Μεγαλοπόλεως. 23) Τὸ Δημ. Σχολ. Μαυροματίου Θηβῶν, 5 χαρτοκ. μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Κάτω Ποταμιᾶς Γρανίτσης Εὐρυτανίας. 24) Οἱ Ἐρυθροσταυρίται μαθηταὶ Βίκτωρ καὶ Νικόλαος Σαρκίνος Ζωγράφου Ἀθηνῶν, 2 δέματα μὲ εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Πύργων Δράμας.

(Συνεχίζεται)

Ο Γ Λ Α Ρ Ο Σ



Άσλανίδου Άφροδ.
4ου Δημ. Σχ. Πτο-
λεμαΐδος



Γεωργιάδου Παρθ.
Δημ. Σχ. Ποντο-
κώμης Έφορδαίας



Ζορμάρ Ιωάννης
2ου Δημ. Σχ. Κι-
τρους Πιερίας



Καποδίστρια Βέρτα
2ου Δημ. Σχ. Κι-
τρους Πιερίας



Μπικούδη Στυλιανή
2ου Δημ. Σχ. Κι-
τρους Πιερίας



Άναστασίου Έλένη
Γυμν. Μ. Παλαμᾶ



Σουλέας Ιωάννης
Γυμν. Μ. Παλαμᾶ



Μαντόπουλος Χαρ.
Γυμν. Μ. Παλαμᾶ



Ράλλιας Άθων.
Γυμν. Μ. Πα-
λαμᾶ



Καραφέριας Στέλ.
Δημ. Σχ. Νικαίας
Λαρίσης



Άλεξίου Δημ.
Δημ. Σχ. Άηδόνος
Καλαμπάκας



Πέτσα Σοφία
Δημ. Σχ. Δεσκά-
της Έλασσόνας



Παλάντζας Χρ.
Γυμν. Μουσά-
κίου Καρδίτσας



Άποστόλου Βασ.
Δημ. Σχ. Βατσου-
νιάς Μουζακίου



Τσιράς Χρ.
10ου Δημ. Σχ.
Τρικάλων



Μακρινικόλας Παντ.
Δημ. Σχ. Αύλω-
ναρίου Κύμης



Βαλαγιαννοπούλου Σ.
Δημ. Σχολ. Αύλω-
ναρίου Κύμης



Συνός Χρήστος
Δημ. Σχολ. Ή-
ραίου Ναυπλίας



Γιαννακόπουλος Ήλ.
2ου Δημ. Σχολ.
Χώρας Πυλίας



Άγλαδίτης Νικ.
3ου Δημ. Σχ.
Βροντάδων Χίου



Κοντού Ειρήνη
3ου Δημ. Σχ. Βρον-
τάδου Χίου



Πισσάνος Βασίλ.
1ου Δημ. Σχολ.
Χίου



Νέος Λάμπρος
1ου Δημ. Σχ.
Χίου



Κυριακίδης Γεώργ.
1ου Δημ. Σχ.
Χίου



Μπαζιώκα Παντελία
3ου Δημ. Σχ.
Βροντάδου Χίου



Ψώρα Άργυρώ
3ου Δημ. Σχ. Βρον-
τάδου Χίου



Ψώρας Μάρκος
3ου Δημ. Σχ. Βρον-
τάδου Χίου



Θυμάκης Στυλ.
Δημ. Σχ. Βρυσηών Ά-
ποκορώνου Χανίων

Άνευδρον χρήματα και αντικείμενα και τὰ παρέδωσαν εις τούς δικαιούχους

ΔΗΛΩΣΙΣ

Χειρόγραφα που στέλλονται
πρός τόν «Έλληνικόν Έρυθρόν
Σταυρόν», δημοσιεύονται ή
μή, δεν επιστρέφονται.

Όσοι κατοικούν σε παραθαλάσσια μέρη, αλλά και όσοι έχουν κάμει έστω και ένα θαλάσσιο ταξίδι, όπωσδήποτε γνωρίζουν τούς γλάρους. Είναι τὰ κατάσπρα πουλιά, που συναντούμε σε όλα τὰ παράλια της πατρίδος μας, τὰ μεγάλα όσο περίπου ένα περιστέρι, αλλά με πολύ μεγαλύτερες φτερούγες.

Όλη την ημέρα πετούν πάνω από τή θάλασσα, με τις φτερούγες των σχεδόν ακίνητες, και έρευνούν με τὸ διαπεραστικό βλέμμα των τήν επιφάνεια του γαλάζιου νερού. Όταν διακρίνουν από ψηλά κανένα ψαράκι, με άστραπιαία ταχύτητα κάνουν κάθετο έφόρμησι και τὸ ἀρπάζουν στο δυνατό ράμφος τους, πριν εκείνο αντιληφθῇ τὸ κίνδυνο. Συχνά επίσης οί γλάροι παρακολουθοῦν τὰ πλοία, περιμένοντας νὰ πετάξῃ τὸ πλήρωμα τίποτε ἀποφάγια στή θάλασσα, ώστε νὰ μωρδέσουν νὰ καταπραΰνουν τήν πείνα τους.

Ό γλάρος ζῇ στὰ παράλια όλων τῶν ηπείρων και μόνο στους παγωμένους ωκεανούς δεν θὰ τὸν συναντήσωμε. Σπανίως ἀπομακρύνεται πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Γι' αὐτὸ και οί ναυτικοί που ταξιδεύουν στους ωκεανούς, όταν ἴδουν γλάρους, καταλαβαίνουν ότι ἡ ξηρὰ δεν εἶναι πιά μακριά. Οί γλάροι συχνά επίσης πηγαίνουν πρὸς τίς λίμνες και τούς ποταμούς, που βρίσκονται στο εσωτερικὸ τῶν διαφόρων χωρῶν, όπου εἶναι δυνατόν νὰ εὑρουν τροφή. Πολλοί χτίζουν ἐκεῖ τίς φωλιές των.

Τὰ πουλιά αὐτὰ δεν τρέφονται μονάχα με ψάρια. Στὰ ἔλη, τούς βάλτους, τίς λίμνες και τούς ποταμούς ἀναζητοῦν διάφορα ὑδρόβια έντομα και σκουλήκια, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ περισσότερα εἶναι ἐπιβλαβῆ. Πολλές φορές ἀκόμη παρακολουθοῦν τὸ γεωργό, όταν ὀργώνῃ, και καθαρίζουν τὸ χωράφι ἀπὸ τίς καμπιές τῶν ἐπιβλαβῶν έντόμων, που φέρνει τὸ ὕνι τοῦ ἀρότρου στήν ἐπιφάνεια τοῦ εδάφους.

Οί γλάροι εἶναι πουλιά κοινωνικά, ζοῦν δηλαδή κατὰ μικρὲς ὁμάδες ἀπὸ 40-50. Μέσα όμως στήν ὁμάδα αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ τάξι και ἱεραρχία, που εἶναι σεβαστὲς ἀπὸ ὅλους. Κάθε ὁμάδα ἔχει τὸν ἀρχηγό της, που ὅλοι σέβονται. Ὑστερα ἔρχονται οί μεγαλύτεροι στήν ἡλικία και τελευταῖοι οί πὺν νέοι και τὰ παιδιά, που ἐκδηλώνουν πρὸς ὅλους τὸ σεβασμό τους. Ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν γλάρων τῆς ἴδιας ὁμάδος εἶναι θαυμαστή. Στὸ ἴδιο μέρος χτίζουν τίς φωλιές των, ἐπικαίρουν τὰ αὐγά των και όταν παρυσιασθῇ κίνδυνος, ὅλοι μαζί ἀμύνονται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Κάθε ζευγάρι έν τούτοις ἔχει τὴ δική του φωλιά με τήν περιοχή της, όπου δεν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγκατασταθῇ ἄλλο ζευγάρι. Ἄν θελήσῃ νὰ τήν μεγαλώσῃ, θὰ συναντήσῃ τήν ἀποδοκιμασία ὅλων τῶν ἄλλων και στὸ τέλος θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ περιορισθῇ στή δική του ἰδιοκτησία. Ἀκόμα και τὰ μικρά γλαρόπουλα, ὅσο εἶναι στή φωλιά, δεν ἐπιτρέπεται νὰ μωῦν στήν ἔξνη ἰδιοκτησία, ἔστω κι ἂν εἶναι γειτονική

τους. Οί γλάροι ἀναγνωρίζουν τὰ παιδιά τους ἀνάμεσα σε χίλια ἄλλα — ὅπως και πολλά ἄλλα ζῷα — και τὸ ξένο πουλί διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τούς ραμφισμούς τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς φωλιάς. Σχετικὰ κάποιος φυσιοδίφης ἀναφέρει ἕνα ενδιαφέρον περιστατικό. Εἶχε πάει σ' ἕνα ἐρημονησιά, όπου ἐφωλιάζαν πολλοί γλάροι ἀπὸ διάφορα εἶδη. Ἦθελε νὰ μελετήσῃ ἕνα σπάνιο εἶδος. Ἀπὸ μιὰ φωλιά ἐπῆρε ἕνα γλαρόπουλο κι ἀφού ἔκαμε τίς παρατηρήσεις, που ἤθελε, ἐπῆγε νὰ τὸ ξαναβάλῃ στή φωλιά του. Δέν εἶχε όμως σημάδεψῃ καλὰ τὸ μέρος και τὸ ἔβαλε σε μιὰ ἔξνη φωλιά. Ἀμέσως οί ἰδιοκτητὲς ὄρμησαν ἐναντίον τοῦ ἀγριεμένοι και ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἐσκοτόναν με τὸ ράμφος των, ἂν ὁ φυσιοδίφης δεν



Ἐνῶ δύο γλάροι ἔχουν βοντήξῃ στή θάλασσα γιὰ νὰ πιάσουν κῆτι φαγώσιμο, δύο ἄλλοι ἐτοιμάζονται νὰ προσθαλασσοῦν μὴπως προφθῶσουν νὰ πάρουν κι αὐτοί κανένα μερίδιο.

ἐπρόφθανε νὰ τὸ ἀρπάξῃ και νὰ τὸ γλυτώσῃ. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αἰτία τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀθώου και ἀφού δεν μωρδεσε νὰ ξαναβρῇ τὴ φωλιά, πού ἔπρεπε, ὁ φυσιοδίφης πῆρε τὸ γλαρόπουλο μαζί του. Πῶς όμως και με τί θὰ ἔτρεφε τὸ γλαρόπουλο; Ἐδοκίμασε διάφορες τροφές, ἀλλὰ τὸ πουλί δεν ἔτρωγε τίποτε. Ἄνοιξε διὰ τῆς βίας τὸ ράμφος του και ἔβαλε μέσα ἕνα ψαράκι. Ὁ μικρὸς γλάρος ἔτίναξε τὸ ράμφος του και τὸ ψαράκι πετάχτηκε μακριά. Τὸ γλαρόπουλο ἐκινδύνευε νὰ φοβῆσῃ ἀπὸ τήν πείνα. Τότε θυμήθηκε πῶς τρέφουν οί γλάροι τὰ μικρά των: Ἀφού γεμίσουν με τροφή τὸν πρόλοβό τους, ὅπως ὅλα τὰ πουλιά, όπου μισοχωνεύεται, γυρίζουν στή φωλιά τους. Τὰ γλαρόπουλα πλησιάζουν τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρα τους και με τὸ ράμφος των χτυποῦν δυνατὰ σε ἕνα κόκκινο ἐξόγκωμα, που βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ κάτω ράμφος των, ἐνῶ συγχρόνως ἀνοίγουν διάπλατα τὸ δικὸ τους. Ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα ἀνοίγουν τώρα με τὴ σειρά τους τὸ δικὸ τους ράμφος και ἀπὸ τὸν πρόλοβό τους ἔρρουν τὴ μισοχωνεμένη τροφή στο ράμφος τοῦ κάθε παιδιοῦ των γιὰ νὰ τὸ θρέψουν. (Παρόμοιο τρόπο δεν ἐφαρμόζουν και τὰ περιστέρια). Ἔτσι τὸ γλαρόπουλο τρέφεται, ὥσπου νὰ μεγαλώσῃ και νὰ μωρῇ νὰ βρεῖσῃ μόνο του τὴν τροφή του. Τί ἔκαμε τότε ὁ φυσιοδίφης; Ἐβίβησε τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ

χειροῦ του κατακόκκινο και τὸ ἔφερε τετωμένο πάνω ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ γλαρόπουλου. Αὐτὸ ἦταν! Τὸ μικρὸ πουλί, νομίζοντας φαίνεται ότι τὸ κόκκινο δάχτυλο ἦταν ράμφος, τὸ χτύπησε δυνατὰ με τὸ δικὸ του και ἀμέσως τὸ ἀνοῖξε διάπλατο. Ὁ φυσιοδίφης τοῦ ἔδωσε ἀμέσως τροφή, τήν ὅποιαν ὁ μικρὸς γλάρος κατάπιε με πολλὴ εὐχαρίστησι. Ὅταν ὁ υἱοθετημένος γλάρος μεγάλωσε, ὁ προστάτης του τὸν πῆρε με προσοχὴ στὰ χέρια του και τὸν ἔφερε στήν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τήν ἐλευθερία του. Τὸν ἔβαλε λοιπὸν ἀμέσως στήν θάλασσα, όπου ὁ γλάρος ἄρχισε νὰ βυθίζεται, ὥστε ὁ φυσιοδίφης τὸν ἀρπάζε πάλι στὰ χέρια του γιὰ νὰ μὴν πνιγῇ. Τότε σκέφθηκε ότι τὰ ὑδρόβια πουλιά, πριν νὰ μωῦν στο νερό, κάνουν τήν κατάλληλη προετοιμασία. Χτενίζουν με τὸ ράμφος τὸ φτέρωμά των ὥσπου νὰ γίνῃ στρωτὸ και συγχρόνως τὸ ἀλείφουν με ἕνα ἐλαῖωδες ὑγρὸ, που παίρνουν με τὸ ράμφος των ἀπὸ ἕνα ἄδεν, ὁ ὁποῖος βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὴ ρίζα τῆς οὐράς των. Ἔτσι τὸ φτέρωμα, ἀλειμμένο με λάδι, γίνεται ἀδιάβροχο και γιὰ τὸ πουλί δεν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος. Ὁ γλάρος μας λοιπὸν, ἀφού τὸν ἄφησε ὁ προστάτης του, ἀνέβηκε σ' ἕνα βράχο κι ἄρχισε νὰ κἀνῃ τήν τουαλέττα του. Ἀφού ἔκαθάρισε, ἔχτενισε και ἔστρωσε τὰ φτερά του, τὰ ἔλειψε με τὴ λιπαρὴ οὐσία, που παράγει τὸ σῶμα του. Κι όταν πιά ἐνέμιε πῶς ἦταν ἐτοιμος, ἀνοῖξε τὰ φτερά του και πέταξε πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, όπου ἀφού ἔκαμε μερικὸς κύκλους στὸν ἀέρα, προσθαλασώθηκε ἀνάμεσα σε μιὰ ὁμάδα ὁμοφύλων του.

Ὁ γλάρος παρὰ τὸ μέγεθός του εἶναι πολὺ ἐλαφρὸς. Τὸ βάρος του μόλις φθάνει τὰ 300 - 400 γραμμάρια. Και τοῦτο γιὰ τὴν κόκκινα του εἶναι λεπτὰ, κοφτερά, γεμάτα ἀέρα. Ἔτσι, όταν προσθαλασώνεται ἢ όταν ἀπὸ τὴ θάλασσα ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα, ἔχει κανεὶς τήν ἐντύπωση ότι τὸ κατάσπρο πουλί γιὰ μερικὲς στιγμὲς περπατεῖ με τὰ κόκκινα πόδια του στήν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Ὁ γλάρος εἶναι ὠφέλιμο πουλί. Ἐκτός αὐτοῦ με τὰ κατάσπρα φτερά του ἀποτελεῖ πραγματικὸ στολίδι γιὰ τίς ἀκρογιαλιές τῆς πατρίδος μας. Τὸ κρέας του δεν τρώγεται, γιὰ εἶναι σκληρὸ και ἄνοστο. Ἐν τούτοις πολλοί γλάροι πέφτουν θύματα ἀσυνειδήτων κυνηγῶν, που τούς σκοτώνουν γιὰ τὴ δική του μονάχα εὐχαρίστησι και γιὰ νὰ κάμουν ἐγωῖστικὴ ἐπίδειξι των κυνηγετικῶν ἱκανοτήτων τους.

Τέρπει, διδάσκει, καλλιιεργεῖ
τὸ καλλιτεχνικὸ συναίσθημα
Ο ΕΛΛΗΝ. ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
Κυκλοφορεῖ
εἰς 285.000 ἀντιτύπων

ΣΕΙΣΜΟΙ ΣΤΟ ΠΕΡΟΥ

"Υστερα από τις μεγάλες πλήμυνες της Ρουμανίας, 500.000 Περουβιανοί υπήρξαν οι σεισμοπαθείς στις όρεινες επαρχίες του Άγκας, της Λιμπερτάδ και της Λίμας, της πρωτεύουσας της νοτιοαμερικανικής χώρας. Πολιτείες όπως η Αουράθ, η Καράθ και η Γιούγγαη εσαρώθηκαν από την επιφάνεια της γης. Η όρμη της παγκοσμίου αλληλεγγύης που προεκάλεσε η καταστροφή εστάθηκε ίση με την όρμη του Έγκελάδου. Ο Έρυθρος Σταυρός προσέφερε βοήθεια δέκα εκατομμυρίων έλβετικών φράγκων, δηλαδή 70.000.000 δρχ. για να ανακουφισθούν τα θύματα.



Τα όρηματά του Περουβιανού Έρ. Σταυρού φθάνουν στις πιο απομακρυσμένες περιοχές, όπου οι σεισμό-πληκτοι πληθυσμοί περιμένουν βοήθεια

Για να επισπευσθεί η βοήθεια, οι αεροπορικές εταιρίες προσεφέρθηκαν να μεταφέρουν δωρεάν φάρμακα, τροφές, σκηνές, ενδύματα και υλικά διάφορα στην



Σειρά ολόκληρη από φορτηγά αυτοκίνητα κατευθύνονται με βοηθήματα του Έρυθρου Σταυρού στις κατεστραμμένες από τις πλήμυνες περιοχές της Ρουμανίας

σεισμόπληκτη περιοχή. Επίσης οι Έρυθροσταυρίτες, στην πρωτεύουσα, εργάστηκαν νύχτα και ημέρα για να ετοιμάσουν και να συσκευάσουν τα δώρα που έφθαναν από παντού σε δέματα. Τα δέματα αυτά τα έρριχναν αεροπλάνα επάνω από τα σεισμόπληκτα χωριά. Ήταν ο μόνος τρόπος να επισπευσθεί η άρρωγιά σε πληθυσμούς σκορπισμένους σε απέραντες εκτάσεις γης. Συγχρόνως χιλιάδες πολίτες είχαν προσφερθεί



Στη Ρουμανική πόλη Τιτζισοάρα η πλημύρα έφθασε στον πρώτον όροφο των κατοικιών

να δώσουν αίμα για τα θύματα. Το προσφερόμενο αίμα συγκεντρωνόταν στο άρμόδιο τμήμα του Περουβιανού Ε.Σ., όπου γιατροί και νοσοκόμοι εργάστηκαν αδιάκοπα επί εισοσιτέσσερες ώρες το εικοσιτετράωρο για να εφοδιασθούν οι υπηρεσίες μεταγίσεως αίματος στα νοσοκομεία της Λίμας και των άλλων περιοχών.

ΚΑΜΠΟΤΖΗ — Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Δεν πάσχει όμως, όπως είναι γνωστόν, μόνον από το ξέσπασμα των υποχθονίων στοιχείων και άλλων, εξωτερικών, θεομηνιών ο άνθρωπος. Αν ήταν μόνο αυτά η αιτία των ανθρωπίνων περιπετειών και κακοπαθειών το κακό δεν θα εκλόνιζε σύρριζα την ανθρωπινή ύπαρξη, όπως κάνουν οι καταστροφές οι προερχόμενες από τον ίδιο τον άνθρωπο. Κίνητρο των τελευταίων είναι ή φιλαρχία, ή φανατισμός, ή φαντασιοπληξία και ή άσίστατη φιλοδοξία ολίγων σχετικά ατόμων που, ενώ έχουν στα χέρια τους την εξουσία και την ικανότητα να ωφελήσουν τους λαούς (όπως κάνουν πατρικές κυβερνήσεις), εξαπολύουν πολέμους,

επιθέσεις ξαφνικές, στάσεις, σφαγές, κοντολογής δηλαδή σειρά των κακοτήτων που κατατυρανούν και κάνουν δυστυχισμένους τους λαούς. Ένας απ' αυτούς τους λαούς είναι και οι Καμποτζινοί, άλλοτε τμήμα του πληθυσμού της ασιατικής γαλλικής αποικίας, που είχε ζήσει δεκάχρονα πολλά κάτω από γαλλικό αποικιακό καθεστώς. Από τότε που η Γαλλία (άλλοτε έλεγαν ότι οι Γάλλοι ήταν οι ικανώτεροι αποικιστές) αναγκάστηκε να αποχωρήσει από τις αποικίες της της Νοτιοανατολικής Ασίας, το Ανάμ, την Καμπούτζη και την Ινδοκίνα, δεν έπαυσε να μαίνεται



Στην Καμπούτζη της Ινδοκίνας ο Έρυθρος Σταυρός μοιράζει πρώτα απ' όλα ρουχισμό και τρόφιμα στους πολεμοπαθείς, θύματα της κομμουνιστικής, επιδρομής

στην άτυχη αυτή χώρα ο εμφύλιος πόλεμος, που τον εξαπέλυσε το κομμουνιστικό Βόρειο Βιετνάμ, τμήμα και αυτό της άλλοτε γαλλικής Ινδοκίνας.

Ο πόλεμος, εξαπλώθηκε, πριν από μερικούς μήνες, και στην Καμπούτζη, φέρνοντας και εκεί τον θάνατο, το φονικό, τον εξανδραποδισμό, την προσφυγιά. Δεκάδες χιλιάδων Καμποτζινοί εγκαταλείπουν τα σπίτια και τους αγρούς των για να γλυτώσουν από τα δεινά του πολέμου. Είναι όμως τόσο μεγάλος ο αριθμός των ξεριζωμένων πολιτών (πριν από ολίγον καιρό είχε φθάσει τις διακόσιες χιλιάδες ψυχές), ώστε ο Έρυθρος Σταυρός της Καμπούτζης να μὴν επαρκή για την περίθαλψη και επανεγκατάστασί τους.

Στην έκκλησι του Έρυθρου Σταυρού της άτυχης χώρας προς τον Σύνδεσμο του Ε.Σ. έδωσαν απάντησι δέκα εθνικές εταιρίες, εισφέροντας εννέα εκατομμύρια έλβετικά φράγκα, δηλαδή εξήντα τρία εκατομμύρια δραχμές. Ήδη τον Ιούνιο είχε παρασχεθεί βοήθεια σε 13 χιλιάδες οικογένειες, (35.250 οικογένειες ήταν οι έως τότε φυγάδες).

Μεγάλη δυσκολία παρουσίαζε το γεγονός ότι πολλοί από τους πανικοβλήτους Κομποτζινούς, στην επιθυμία τους να ξεφύγουν από την κόλασι των έθροπραξιών, είχαν καταφύγει σε δυσπρόσιτα, αδιάβατα μέρη, όπου ήταν αδύνατο να φθάσει, σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα, όχημα. Έτσι μόνο χάρις στην χρησιμοποίησι αεροπλάνων υπήρξε δυνατή η παροχή πρώτων βοηθειών στους δυστυχισμένους αυτούς. Ο Έρυθρος Σταυρός της Καμπούτζης συνεργάζεται στο κεφάλαιο αυτό με τον Ε.Σ. του Νοτίου Βιετνάμ. Εκτός από τη συνδρομή του Συνδέσμου υποσχέθηκε



Νέοι Έρυθροσταυρίτες του Βιετνάμ εργάζονται πυρετωδώς για να ανακουφίσουν τους αδελφούς όμοιοις που υποφέρουν από τα δεινά του πολέμου που εξαπέλυσε ο κομμουνισμός

να ενδιαφερθεί για την τύχη των προσφύγων αυτών και ο επίτροπος των Ηνωμένων Εθνών, που για τον σκοπό αυτόν διώρισε απεσταλμένον του για να χρησιμεύσει ως σύνδεσμος με τους Έρυθρους Σταυρούς της Καμπούτζης και του Ν. Βιετνάμ.

8 ΜΑΪΟΥ 1971

Πρόκειται για την «Παγκόσμια Ημέρα» του Έρυθρου Σταυρού που θα εορτασθεί πανηγυρικά εφέτος με σκοπό να εξαρθη, αλλά και να τονωθεί ακόμα περισσότερο η ερυθροσταυρική συνείδησις. Είναι γνωστόν ότι «κάθε ώρα της ημέρας ή της νύχτας, κάποιος, κάποιον, προσφέρει κάποια υπηρεσία στο όνομα του Έρυθρου Σταυρού», καθώς γράφει σχετικά το περιοδικό όργανο του Συνδέσμου των Έρυθρών Σταυρών, Και τούτο χάρις στα πλέον από δέκα εκατομμύρια των Έρυθροσταυριτών, που είναι σκορπισμένοι στις πέντε ηπείρους σ' όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου.

Με την ευκαιρία αυτή (ή 8 Μαΐου είναι η επέτειος των γενεθλίων του ιδρυτού του Έρυθρου Σταυρού Ερρίκου Ντυνάν) ο Σύνδεσμος Έρυθρών Σταυρών προτείνει στις 112 εθνικές ενώσεις το θέμα: «Ο Έρυθρος Σταυρός είναι κάθε ώρα εις τας επάλξεις». Αυτό θα πλαισιώσει τον εορτασμό της ημέρας σε κάθε χώρα.

Ο Σύνδεσμος υπόσχεται να προμηθεύσει στις εθνικές εταιρίες τεκμηριωμένα στοιχεία και υλικό για ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές, για να τις βοηθήσει να προγραμματίσουν, ότι, από χρόνο σε χρόνο, αποκτά τη σπουδαιότητα γεγονότος με διαρκώς μεγαλύτερη λαϊκήν απήχηση.

Οι πληροφορίες και εικόνες ελήφθησαν από το περιοδικό της Ένώσεως Συνδέσμων Ε.Σ. «Πανόραμα».

ΣΤΙΣ ΜΥΚΗΝΕΣ

Β' (τελευταίο)

Περπατούσαμε σιγά-σιγά μέσα στα έρειπια. Άσφοδιλια παντού με την άσπρορόδινη παρουσία τους. Με τη λυγρή τους κορμοστασιά ήταν το πιο ζωντανό πράγμα ανάμεσα στα νεκρωμένα μάρμαρα και τους γκρεμισμένους τοίχους.

— Πού είναι τα ανάκτορα; ρώτησε γεμάτος άπορία ο Τάκης, όταν τους έφερα μπροστά στους σωρούς με τις πέτρες.

— Α! Με τα άρχαία πρέπει να έχεις φαντασία. Κάποτε βέβαια εδώ υπήρχαν μεγαλόπρεπα παλάτια, με χρωματιστά πατώματα, κολώνες, ζωγραφικές στους τοίχους και πολύ χρυσάφι. Τώρα όμως πια έχουν περάσει τόσα πολλά χρόνια, ώστε πρέπει να άρκεστούμε σε όσα βλέπουμε.

Σταμάσαμε σ' ένα χαρτί το σχέδιο του μυκηναϊκού ανάκτορου. Την αίθουσα άναμνης, την αίθουσα του θρόνου, τα άλλα διαμερίσματα και τα λουτρά.

Στο πιο ψηλό σημείο, καθήσαμε σ' ένα γκρεμισμένο πεζούλι



Χρυσές προσωπίδες από το 2ο βασιλικό τάφο

και βλέπαμε ίσια μπροστά μας την έκτασι καλλιεργημένη και ειρηνική. Οι Μυκηναίοι χάρη σ' αυτήν την εύφορη πεδιάδα είχαν πάντα εξησφαλισμένη την τροφή τους.

— Και το νερό τους; Τό είχαν κι αυτό εξασφαλισμένο; — Κι αυτό. Άς είναι καλά η Περαία Πηγή. Οι Μυκηναίοι είχαν δικό τους ύδραγωγείο, ένα σπουδαίο τεχνικό έργο για τους χρόνους εκείνους.

Φτάσαμε στην Άλλη πύλη πίσω από τα ανάκτορα, και κατεβήκαμε σιγά-σιγά τα σκαλιά του ύδραγωγείου. Ό μπαμπάς μας μπροστά μ' ένα κερύ μας φώτιζε το δρόμο, φωνάζοντας συνέχεια στα παιδιά να προσέχουν για να μη γλιστρήσουν. Οι τοίχοι που άκουμπούσαμε ήταν δυο ύγρασία από το νερό.

Ξαναβγήκαμε πάλι στο φώς.

— Δεν με νοιάζει για τους άρχαίους, φώναζε ο Τάκης. Έγώ θέλω να φάω.

Τόν πείσαμε να κάνει λίγη ύπομονη και να μας άκολουθήσει λίγο ακόμα.

Ξαναπεράσαμε την «Πύλη των Δεόντων» που φρουρούν τη μιά είσοδο στην Ακρόπολη των Μυκηνών. Με τα δυο τους μπροστινά πόδια άνασκαμμένα, τα λιοντάρια άκουμπούν στη βάση μιας κολώνας. Τα κεφάλια τους ήταν από μπρούτζο, μ' έχουν πια χαθή. Τό τρίγωνο αυτό που σχηματίζουν πάνω από τη μεγάλη γιγάντεια πέτρα, λέγεται στην άρχαιολογία «άνασκουφιστικό τρίγωνο». Η Πύλη έκλεινε με μιά δίφυλλη πόρτα και από πίσω με βαρεία σιδερένια άμπάρα. Τα σημάδια φαίνονται καθαρά.

Είχαμε βγή πια έξω από την Ακρόπολη των Μυκηνών πηγαίνοντας να δούμε τον τάφο του Άτρέα.

— Πές μας, Μαρίνα, τι ήταν ο Άτρέας;

— Ό Άτρέας ήταν ο πατέρας του Άγαμέμνονα και του Μενέλαιου και ιδρυτής της δυναστείας των Άτρειδών, είπε η Μαρίνα σαν να έλεγε μάθημα.

Είναι ο πιο άρρατος θολωτός τάφος που σώζεται. Αυτός ο

μακρύς διάδρομος είναι η είσοδος του τάφου, όπου, κάτω από το τριγωνικό άέτωμα, υπάρχει μιά τεράστια μονοκόμιατη πλάκα που ζυγίζει 12.200 κιλά. Μοιάζει με πελώρια κυψέλη, έχει τρομερή ήχό και ύψος 13 μέτρα. Ειδικά αυτός ο τάφος άποτελείται από δυο διαμερίσματα. Να το πρώτο, το μεγάλο, που ήταν καταστόλιστο με τα κτερίσματα, και να και το άλλο το μικρό, όπου έπάνω σε τέσσερες στύλους άπόθεταν το σώμα του νεκρού.

— Τι θά πη κτερίσματα;

— Κτερίσματα είναι τα άντικείμενα που είχαν τη συνήθεια να τοποθετούν οι άρχαίοι στους τάφους. Πράγματα που χρησιμοποιούσε ή άγαπούσε ο νεκρός και διάφορα άλλα στελίδια, άγγεία και σπαθιά. Οι Τούρκοι που άνακάλυψαν τυχαία τον τάφο, τον καιρό της σκλαβιάς, έβλεψαν, τι βρήκαν από τα πολύτιμα και χρυσά αυτά άντικείμενα.

— Όλοι οι τάφοι αυτό το σχέδιο είχαν;

— Όχι. Τα είδη των τάφων ήταν τρία. Οι λακκοειδείς, σαν αυτούς που είδαμε στον βασιλικό έσωτερικό περίβολο έπάνω στην Ακρόπολη, οι θαλαμοειδείς, που τους έσκαβαν μέσα σε μαλακούς βράχους, και οι θολωτοί, σαν τον τάφο του Άτρέα.

Φάγαμε ήσυχα-ήσυχα στο έστιατόριο «Ιφιγένεια», μ' όλο που ο Κλεάνθης έπέμενε να φάμε στο έστιατόριο «Ορέστης» και άπολαύσαμε την μεσημεριάτικη λιακάδα.

Τα παιδιά πήραν τον άετό τους να παίξουν. Πέρασε ένα δεκάλεπτο ήσυχίας, όταν άκούστηκαν κλάματα και φωνές που ζητούσαν βοήθεια. Πότε κιόλα πρόλαβαν να ρίξουν τον άετό στα σύρματα; Μυστήριο. Η ξεκούρασι διακόπηκε, ο μπαμπάς μας μάταια προσπάθησε να τον άπαγκιστρώσει, στο τέλος λοιπόν τους έβαλε τις φωνές και τα παιδιά μπροστά στον κίνδυνο, έπαιξαν σχετικά ήσυχα την υπόλοιπη ώρα.

Όταν ο ήλιος έπεφτε σαν αύλαία στο ανάκτορο των Μυκηνών, άποφασίσαμε να γυρίσουμε «έν ειρήνη» στο σπίτι μας.

Στο δρόμο, άπετόλμησα να τους ρωτήσω αν τους άρεσε η έκδρομή και τι πράγμα τους είχε κάνει περισσότερη εντύπωση.

Με πολλή κατανόηση και θαυμασμό, ο Τάκης μου άπάντησε:

— Έμένα, περισσότερη εντύπωση, μου έκανε ο τάφος του... Άντρέα!!!

Η 150ή ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 5)

Και γράφουν επίσης οι Ύδραίοι: «Οι άπόγονοι των ενδόξων άνδρών οίτινες έτίμησαν το ανθρώπινο γένος με τας άρετάς των και εφώτισαν τον κόσμον, μάχοντα υπέρ της έλευθερίας των εναντίον εις τούς τυράντους των βαρβάρους, τούς εξολοθρευτάς των έπιστημών και των τεχνών και έχθρους της ιερής θρησκείας του Ίησού Χριστού».

Ίδον το πνευματικόν και το ήθικόν περιεχόμενον της έγέρσεως του Γένους: Οι πρόγονοι όλων των περιόδων και ο Έλληνικός Χριστιανισμός, ή άνευ παραχαράξεων Έλληνική Όρθοδοξία. Ίδον ή σημαία της Μεγάλης Έπαναστάσεως, όπως ή Έκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως ώνόμασε το Εικοσιένα προς διάκρισιν από τα έως τότε επαναστατικά κινήματα. Ίδον τι καθ' όλον το 1971 θα πανηγυρίσωμεν. Άλλά ο εὐπρεπέστερος πανηγυρισμός είναι ή έμβάθυνσις εις την εξέγερσιν που μας έχάρισε την εθνικήν και πολιτικήν έλευθερίαν. Διὰ τούτου και θα επανέλθωμεν εις το ζήτημα. Διότι 'ρητορεύματα θα άκουσθον πολλά. Πρέπει όμως να πλησιάσωμεν το εν «οὐ έστι χρεία».

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

Μέρος Α'

— Εὐτυχώς υπάρχει φυτική ζωή εδώ πέρα, είπε ο μικρός φυσιοδίφης. Μες στη δυστυχία μας, πρέπει να εύχαριστήσουμε το Θεό γι' αυτό.

Ξαναγύρισαν άκολουθώντας τη μεσημβρινή πλευρά του βράχου. Στο διάβα τους σήκωσαν άπειρα πουλιά.

— Τι να είναι; είπε ο Πενκρόφ. Δέ μοιάζουν με θαλασσοπούλια.

— Είναι άγριοπερίστερα. Τα γνωρίζω από τη διπλή μαύρη λουρίδα των φτερών και το γαλαζωπό τους χρώμα, άπάντησε ο Χάρμπερτ. Πρέπει να βρούμε πολλά αυγά στις φωλιές. Θα κάνουμε έμελέττα πρώτης γραμμής.

— Με ποιόν τρόπο;

— Αυτό θά το ιδούμε. Στο κάτω-κάτω θά τα φάμε ρουφηχτά.

Ψάξανε και βρήκαν αυγά πάμπολλα. Πήραν όσα μπορούσαν να μεταφέρουν και κατεβήκανε στο ποτάμι. Ήταν άπομεσήμερο, το νερό είχε άρχισει να πιασ-

στρέφη. Έφτιασε παλαμάρι ο ναυτικός από κληματίδες, τό 'δεσε πίσω από τη σχεδία, που την είχαν φορτώσει με ξύλα, και, συγκρατώντας την από την όχθη για να την κατευθύνουν, προχώρησαν προσεκτικά, ως την έκβολή, χωρίς να βρούνε κανένα έμπόδιο.

Όταν ξεφορτώσανε τα ξύλα και τα κουβαλήσανε στο καταφύγιό τους, ο Χάρμπερτ ρώτησε το ναυτικό αν είχε σπίρτα. «Δέ μου 'λείψανε ποτέ», είπε κι άρχισε να ψάχνη το σακάκι του για να βρή το μεταλλικό κουτί με τα σπίρτα, όμως του κάκου. Σκέφτηκε πως θά είχε πέσει στην παραλία, πήγε να το άναζητήσει στην άμμο, στα βράχια, στην όχθη του ποταμιού. Τίποτα! Γύρισε πίσω άπογοητευμένος. Πήγαινε να σκάση από το κακό του.

— Μην κάνης έτσι, του παρατήρησε ο σύντροφός του. Κάτι θά έχουν οι άλλοι, τσακμάκι, σπίρτα...

— Πολύ άμφιβέλλω... Άπ' αυτούς μόνον ο Σπίλετ καπνίζει, μ' αφοβία πώς μήτε το σημειωματάριό του δέν έχει κρατήσει.

Είχε βασιλέψει, όταν εκεί που σιγοπερπατούσαν καρτερώντας τους άλλους άκουσαν όμιλίες. Γύρισαν κ' είδαν το Σπίλετ και το Νάμπ να 'ρχονται μόνον. Δέν είχαν βρή τον Κύρο Σμίθ.

Μελαγχολικοί, άπογοητευμένοι αλλάζανε γνώμες, μη κρίνοντας το φόβο τους πως ο μηχανικός είναι όριστικά χαμένος.

— Όχι, όχι! Φώναζε ο νέγρος. Δέν πέθανε. Είναι άνθρωπος που μπορεί να γλυτώση από το καθετί!

Τόν πλησίασαν, του κάνανε χάρδια, για να τον παρηγορήσουν. Άντι να πάρη κουράγιο, έχασε την ψυχική του γαλήνη, κ' έβαλε τα κλάματα μурμου-

ρίζοντας: «Άχ, Θεέ μου! Δέν άντέχω πιά...». Με δυσκολία κατάρθωσαν να τον συνεφέρουν.

Έφαγαν όλοι λίγα κοχύλια κ' έπειτα πήγανε στο καταφύγιο. Ήτανε καιρός. Είχε νυχτώσει, το κρύο έτσουζε. Ό Πενκρόφ ρώτησε αν έχη κανένας σπίρτα ή τσακμάκι. Ψαχτήκανε, κι ο του θαύματος, βρέθηκε ένα ξύλινο σπίρτο τρυπωμένο στο γιλέκο του δημοσιογράφου. Χριάζονταν όμως χαρτί για ν' ανάψουν χωρίς κίνδυνο να πάη χαμένο, κι ο Γεδεών Σπίλετ βρέθηκε στην άνάγκη να καταστρέψη ένα φύλλο από το σημειωματάριό του. Μιά φωτιά ζωηρή, χαρούμενη φώτιζε σε λίγο το παράξενο εκείνο μέρος που έστέγαζε τους ταλαιπωρημένους ναυαγούς. Άφου ζεστάθηκαν για καλά, ο Χάρμπερτ πρότεινε στον Πενκρόφ να μαγειρέψη έμελέττα, άλλ' αυτός προτίμησε να βάλη τ' αυγά στη χόβολη για να σφίξουν με φωτιά σιγανή. Έφαγαν το πρώτο επίσημο δείπνο τους στο έρημο νησί, δίχως όρεξι όμως. Ό νους τους ήτανε στον Κύρο. Προσέχοντας να μη σβήση ή φωτιά, ένισχοντάς την με πολλά ξύλα, έμειναν άμίλητοι, ώσπου ήρθε ο ύπνος να κλείση τα βλέφαρά τους. Ό άνταποκριτής άποκοιμήθηκε τελευταίος, γιατί επί ώρες έγγραφε στο σημειωματάριό του τα περιστατικά της ήμέρας, κι ο πιστός Νάμπ δέν κοιμήθηκε καθόλου.

Όλη νύχτα τριγύριζε στην άκρογιαλιά κρίζοντας τον κύριό του!

Ήταν το σώμα του μηχανικού Κύρου Σμίθ!

Την άλλη μέρα βάλθηκαν να νοικοκυρευτούν, να φροντίσουν για τρόφιμα ουσιαστικώτερα από τα θαλασσινά και τ' αυγά των άγριοπερίστερων, να κλείσουν καλύτερα τις τρύπες που άφηναν τον άέρα να μπαίνει και να τους θερίζει. Κάποιος πρότεινε να ξαναρχίσουν τις εξορμήσεις για την άνεύρεσι του Κύρου, άλλ' άποφασίστηκε τελικά να γίνη άργότερα αυτό όταν θά ήσαν πιο ξεκούραστοι. Φάγανε λιθοδόμους, αυγά, που τα νοστιμίζανε με αλάτι που βρέθηκε σε μιά πέτρινη λακούβα της άκρογιαλιάς. Έπειτα ο Πενκρόφ πήρε το Χάρμπερτ και πήγανε στο δάσος για κυνήγι. Ό Νάμπ ξαναχάθηκε. Πήρε σβάρνα την άκτη ξεφωνίζοντας σαν παλαβός.

Ένα ξανθογάλαζο σύννεφο τινάχτηκε ψηλά στο πέρασμά τους. Ήταν κάτι πουλάκια έξωτικά, που μοιάζανε με καναρίνια:

— Να ένας νόστιμος μεζές, φώναζε ο ναυτικός. Και πριν κάνουν δέκα βήματα κοντοστάθηκε, κοίταξε προσεκτικά δεξιά κι άριστερά κ' έπειτα πήγε κοντά σ' ένα δένδρο και με τα δυνατά του χέρια έκοψε δυο χοντρές ίσιες κλάρες και τις έκανε ρόπαλα.

— Να τα όπλα μας, είπε στο νεαρό δινοντάς του το ένα.



Αυτά τὰ ὅπλα δὲν ἀργήσαν νὰ θαυματουργήσουν. Καθὼς ἐπλησίασαν ἓνα πλατύφυλλο δέντρο ἀκούσαν τιτιβίσματα καὶ εἶδαν ἄπειρα πουλάκια καθισμένα στὰ κλώνια του. Μ' ἓνα χτύπημα τοῦ Πενκρῶφ ἔπεσαν κάτω πάμπολλα. Τὰ μάζεψε, γέμισε τὶς τσέπες του κ' ἔτρεξε νὰ φτάσῃ τὸ μικρὸ φυσιοδίφη, πού προχωροῦσε γοργὰ περίλυπος, γιατί τὸ θέαμα τὸν εἶχε συγκλονίσει.

Σ' ἓνα μικρὸ ἔλος πού ἀπλωνότανε πλάι εἶδαν ἓνα παράξενο μεγάλο πουλί μὲ μακρὸν ράμφος. «Ζαχαμάρ» θὰ εἶναι, ψιθύρισε ὁ Χάρμπερτ. «Θὰ ἦταν ὡραία ἂν τὸ Ζαχαμάρ εἶχε διάθεσι νὰ μᾶς προσφέρῃ τὸ κρέας του», ἔκανε ὁ ναυτικός καὶ πέταξε ἐπάνω του μιὰ πέτρα. Ἀλλ' ἀστόχησε καὶ προχώρησε ψάχνοντας γιὰ τίποτε καρπούς.

Εἶχαν καθίσει τὸ ἀπομεσήμερο κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσαν πολλές λαλιές κ' εἶδαν νὰ σκαλώνουν ἀντίκρυ χαριτωμένα πουλιά, πού ὁ μικρὸς φυσιοδίφης ἀμέσως τ' ἀνεγνώρισε. Ἦταν τσαλαπετεινοί.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε κανένα τουφέκι, πρέπει νὰ τὰ πιάσουμε μὲ πετονιά, εἶπε ὁ ναυτικός καὶ ἄρχισε νὰ πλέκῃ μὲ χόρτα ἓνα λεπτὸ σκοινί. Ἐπειτα ἔφτιασε δίχτυ καὶ τὸ ἀπλώσε γύρω ἀπὸ τὶς φωλιές πού τὰ πουλιά εἶχαν χτίσει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χορτάρια. Γι' ἀγκίστρια ἔβαλε ἀγκάθια μὲ μύτες γυριστές, πού τοῦ προμήθευσε ἓνα εἶδος ἀκακίας καὶ γιὰ δόλωμα κάτι σκουλήκια τοῦ ἔλους.

Κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο, περιμένανε μιὰν ὥρα σωστὴ ὅσο νὰ γυρίσουν οἱ τσαλαπετεινοὶ στὶς φωλιές τους. Ἀνύποπτα τὰ πουλιά, ἄρχισαν νὰ τσιμποῦν τὰ σκουλήκια. Ὅταν τραβήξαν τὰ πρωτόγονα δίχτυα τους, ἦσανε κάμποσα πιασμένα μέσα.

— Οὐρρά! φώναξε ὁ ναυτικός. Κι ἀφοῦ τὰ ἔδεσε ἀπὸ τὰ πόδια, τᾶρριξε στὸν ὅμο του κ' ἐκίνησε ἀντάμα μὲ τὸν Χάρμπερτ γιὰ τὸ καταφύγιο. Εἶχε πιά βασιλέψαι ὁ ἥλιος.

Ἡ νύχτα προχωροῦσε κι ἀκόμα νὰ φανῇ ὁ Νάμπ. Ἀφοῦ ἀγρύπνησαν ὅλοι τους, κυκλωμένοι ἀπὸ δυσάρεστα προαισθήματα, τοὺς πῆρε ἐπιτέλους ὁ ὕπνος πολὺ ἀργά. Ἀξαφνὰ ὁ Πενκρῶφ τινάχτηκε ἀπάνω ἐξ αἰτίας ἐνὸς θορύβου. «Τὶ συμβαίνει;» ρώτησε τοὺς ἄλλους, πού ἐπίσης εἶχαν ξυπνήσει. Τοῦ ἀπάντησαν ὅτι πιστεύουν πὼς εἶναι ὁ ἄνεμος.

— Ὁχι, φώναξε. Γαυγίσματα σκύλου ἀκούω!

Πραγματικά, σὲ λίγο συμφώνησαν ὅλοι πὼς αὐτὸ ἦτανε. «Εἶναι ὁ Τόπ!» ἔκραξε ὁ Χάρμπερτ. Βγῆκαν ἔξω μὲ δυσκολία. Φυσοῦσε τόσο, πού παρὰ λίγο νὰ πέσουν. Ἦταν κατασκότεινα. Ὁ ναυτικός εἶπε «περιμένετε». Χάθηκε γιὰ μερικὲς στιγμὲς καὶ ξαναγύρισε κρατώντας μιὰ δέσμη ἀναμμένη. Τὴν ὕψωσε στὴ σκοτεινὰ σφυρίζοντας δυνατά. Στὸ σύνθημά του ἀπάντησαν πιδ κοντινὰ γαυγίσματα καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὤρμησε στὸ διάδρομο ἓνας σκύλος. Ἦταν ὁ Τόπ τοῦ Σμίθ! Δίχως ὅμως τὸν κύριό του. «Ἀφοῦ βρέθηκε τὸ σκυλί, θὰ βρεθῇ κι ὁ ἀφέντης του», εἶπε ὁ ἀνταποκριτής. «Ἄς φύγουμε. Ὁ Τόπ θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ». Πήρανε δρόμο μέσα στὴ θύελλα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεμερώνῃ ὅταν, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν πιστὸ Τόπ, βρέθηκαν σὲ μιὰ ἀμμουδιά περιστοιχισμένη ἀπὸ βράχους. Καθὼς προηγείτο τὸ σκυλί, γύριζε καὶ τοὺς κοιτοῦσε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ νὰ βιαστοῦν. Εἶχαν φτάσει σ' ἓνα λάκκο, ὅταν εἶδαν τὸν Τόπ νὰ στέκεται

καὶ νὰ γαυγίζει. Καὶ νά, εἶδαν ἐκεῖ γονατισμένο τὸ Νάμπ κοντὰ σ' ἓνα σῶμα ξαπλωμένο πάνω σ' ἓνα χορτόπλεχτο κρεβάτι. Ἦταν τὸ σῶμα τοῦ Σμίθ!

Ὁ Νάμπ, βυθισμένος στὸν πόνο του, μήτε ἔδωσε ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί τους ἂν ζῇ ὁ ἀφέντης του, μήτε κἂν τοὺς εἶχε καταλάβει. Ὁ ἀνταποκριτής γονάτισε κι ἀκροάστηκε τὴν καρδιά τοῦ ἀκίνητου μηχανικοῦ. Ἐπειτα ἀνασηκώθηκε λέγοντας: «Ζή!». Ὁ Χάρμπερτ ἔφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ ζητήσῃ νερό. Βρῆκε λίγο παρέκει ἓνα ρυάκι, ἀλλὰ μὴ ἔχοντας πὼς νὰ τὸ μεταφέρῃ, ἀρκέστηκε νὰ βρέξῃ τὸ μαντήλι του. Ἀφοῦ ἔσταξε λίγες στάλες στὰ χεῖλη τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς καὶ δρόσισε τὸ πρόσωπό του, διαπίστωσε πὼς ἄρχισε νὰ δίνῃ σημεῖα ζωῆς. «Θὰ σωθῇ», εἶπε ὁ ἀνταποκριτής. Τότε μόνο ἄρχισε νὰ συνέρχεται ὁ ἀφωσιωμένος Νάμπ. Ἐγδυσε τὸν κύριό του νὰ ἰδῇ μήπως ἦταν πληγωμένος. Εὐτυχῶς κανένα σημεῖο δὲν ὑπῆρχε, μήτε μώλωπες, μήτε ἓνα γρατζούνισμα.

«— Τὶ καθόμαστε; ἔκανε ὁ ναυτικός. Χρειάζονται ἐντρίβες». Ἐβγῆκε τὴν μπλούζα του καὶ ρίχτηκε στὴ δουλειά. Ἐνα τέταρτο ἀργότερα ὁ Κύρος Σμίθ κούνησε ἐλαφρὰ τὰ χέρια του, κι ἄρχισε ν' ἀναπνέῃ κανονικότερα.

— Θέ μου, τί πῆγα νὰ κά-
νω! ψιθύρισε ὁ Νάμπ. Τὸν νό-
μιζα πεθαμένο κι ἂν ἐρχόσαστε ἀργότερα θὰ τὸν εἶ-
χα κιόλα θάψει!

Ἐπειτα τοὺς διηγῆθηκε τ' εἶχε συμβῇ. Βαδίζοντας ὁλόκληρα μίλια στὴν ἀκρογιαλιά, ψάχνοντας ὅλη τὴ σειρά τῶν σκοπέλων, ὅταν τὰ νερά εἶχαν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν ἄμμου, παρατήρησε στὴν ἄμμο κάτι ἴχνη. Πῆγε νὰ τρελλαθῇ. Τ' ἀκολούθησε, προσέχοντας νὰ μὴ σβήσουν. Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ ὅταν ἀκούσε γαυγίσματα. Ἦταν ὁ Τόπ. Κι αὐτὸς τὸν ὀδήγησε κοντὰ στὸν κύριό του. Τὸν ἔψαξε κ' ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησι πὼς ἦταν νεκρός. Ἀφοῦ τὸν ἔκλαψε, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θάψῃ. Μὰ θυμήθηκε τοὺς συντρόφους του. Σκέφθηκε πὼς θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν γιὰ τελευταία φορὰ. Καὶ τότε, ἀφοῦ πρόφερε πολλὰς φορὲς τὰ ὀνόματά τους, τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ὅπου τοὺς εἶχε ἀφήσει καὶ τὸν ἔστειλε νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ. Τὸ ἔξυπνο ζῶον, ὀδηγούμενο ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ ἐνστικτὸ του, ὤρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Δὲν τὸν ἔφερες ἐσύ, λοιπόν, ἐδῶ; Τὸν ρώτησαν.

— Ὁχι. Ἔτσι τὸν βρῆκα δῶ πέρα.

Κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ πὼς ἔγινε αὐτό. Μόνον ὅταν θὰ ἦταν σὲ θέσιν νὰ μιλήσῃ ὁ Σμίθ θὰ τὸ μάθαιναν. Στὸ μεταξὺ αὐτὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ σαλεύῃ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι του, νὰ λήθῃ μάλιστα καὶ κάποιες ἀκατανόητες λέξεις. Τίποτ' ἄλλο ὅμως. Βρέχοντας τὰ χεῖλη του μὲ τὸ μουσκεμένο μαντήλι, τὸν βοηθοῦσαν νὰ συνέλθῃ. Ὁ Χάρμπερτ ἔφερε, ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονες ἐρευνες, δυὸ μεγάλα κοχύλια. Ἐφτιασαν ἓνα μίγμα καὶ τὸ βάλαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

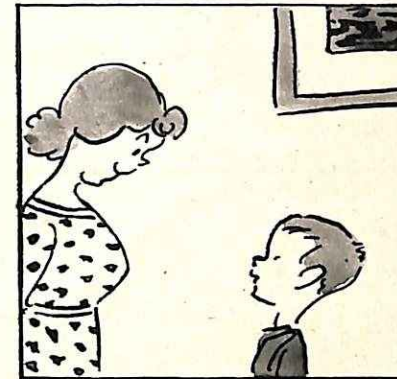
Διασκευή Σ.Π.

(Συνεχίζεται)

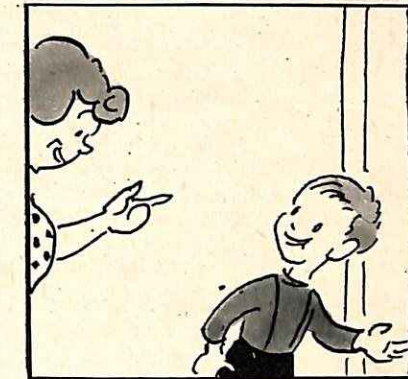
Σχέδια Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΑΝ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑ

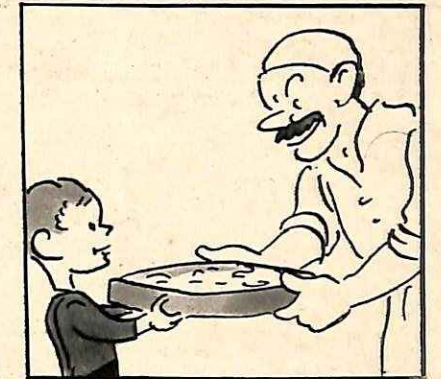
Τοῦ ἐκλιπόντος συνεργάτου μας
ΑΝ. ΒΩΤΤΗ



Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς
ἡ θεῖα Εὐρυπύλη
τοῦπε: «Λελέ, στὸ φούρνο μας
μιὰ πίττα ἔχω στείλει



καὶ τώρα πιά θάχῃ ψηθῇ
πετάξου νὰ τὴ φέρῃς,
ἀγαπημένο μου παιδί.
Τὸ φούρναρη τὸν ξέρῃς.



Τρεχάλα φεύγει ὁ Λελές,
στὸ φούρναρη πηγαίνει,
παίρνει τὴν πίττα δόλοχαρος
κι ἀπὸ τὸ φούρνο δγαίνει.



Μὰ δύο δῆματα πιδ κεῖ
ψιθύρισε «θὰ σκάσω,
τώρα πού εἶμαι μόνος μου,
ἂν δὲν τὴ δοκιμάσω»...



Τσιμπᾷ λοιπὸν μία μπουκιά,
στὸ στόμα του τὴ βάζει,
μά... τί νὰ νοιώσῃ μὲ τὴ μιά...
καὶ ξαναδοκιμάζει.



Μὰ τσίμπα-τσιμπα, ὁ Λελές
ὥστόσο νὰ τὴν πάῃ
τὴν πίττα στὴ θειτούλα του,
τὴν εἶχε μισοφάει!...



Τὴ βλέπει ἡ θεῖα κι ἀπ' τὸ θυμὸ
πάει νὰ τὴς ἔρθῃ ζάλη.
Καὶ πλάτς... τοῦ ἀδειάζει τὸ ταψὶ
ἀπάνω στὸ κεφάλι!



Καὶ ὅλη τὴν πρωτοχρονιά
τὸν ἄφησε νηστεία,
γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ ἄλλοτε
ποτέ του τέτοια ἀστεία.



Κι ὥς τὰ μεσάνυχτα ὁ Λελές
τὸ κλάμα δὲ σταμάτησε,
κ' ἔτσι πρωτοχρονιάτικα
πάνω στὴν πίττα πάτησε...

ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ



ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΠΑΛΛΗ: «Χριστιανική Έστιας»

(Έλαιογραφία)

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ